Molnár (Café) Kata

Rendőrkávéházi élményeim

Police Café blogkönyv

2019

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánlás 5

Előszó.....6

1. A biztonságról másképp – Police Café Pécs.....9
2. Sorminta… Mi (is) a police café?.....14
3. Police Café, Pécs–Budapest 2 : 1 16
4. Police Café képzés rendőröknek 18
5. Police Café Csongrád.....21
6. Police Café Halas 24
7. Police Café Pécs – pár órára újra nyitva.....30
9. Zsaru-tempó: egyről a kettőre vagy ötről a hatra….....34
10. Police Café rangadó 36
11. Michelangelo és a rendőrök – Police Café zárórák 42
12. Nem Police Café, de azért egy kicsit mégis – Tesitanárok, sorakozó! 47
13. Jön, jön, jön! Tanév és premier előtt 50
14. Police Café nyilvános premier – Honlap született.....52
15. Először, másodszor… Kiskunhalas harmadszor! 55
16. Járási Közbiztonsági Egyeztető Fórum és Police Café Bólyban és Sásdon.....57
17. Police Café Liget.....59
18. Önkiszolgáló Police Café Kiskunmajsán – Az első Police Café képeslapom.....61
19. Kommunikációs pótóra – avagy a megszemélyesített körzeti megbízotti szabályzat.....63
20. A Police Café számokban.....65
21. Police Café Extra – Új rovat indul a honlapon 67
22. Police Café Extra 1. – A Bólyban rendezett „Police Café” margójára 69
23. A Police Café a Facebookon 72
24. Police Café Extra 2. – A Biztonsági Café visszhangjai 73
25. Police Café Extra 3. – M(A)ester Café.....76
26. Police Café Extra 4. – Rendőrőrs és/vagy Rendőrkávéház? 78
27. Zugló folytatja – A második Police Café képeslapom.....80
28. Police Café Extra 5. – Hogyan hat a rendőrkávé? 82
29. Police Café Extra 7. – Nemzetközi vizeken 84
30. Police Café Extra 8. – A Police Café a World Café világtérképén.....86
30. Police Café Extra 8. – A Police Café a World Café világtérképén.....86
31. Police Café Extra 9. – Halas Café képeslap.....88

32. Mikulás napi meglepetés I. – Roma–Police Café Kiskunhalason.....89
33. Police Café Extra 10. – Mikulás napi meglepetés II.....92
34. Police Café Extra 11. – Bronzérmes a szomszédom – Ismét a Zsaru Magazinban.....94
35. Police Café Extra 13. – Police Café interjú az egyetemi lapban.....95
36. És… újra Pécsett? Képzeletbeli híradás egy konferenciáról.....97

Irodalom.....98

AJÁNLÁS

Természetesen ez a könyv nem jöhetett volna létre, ha 2017 októberében nem indítok egy második honlapot, ahol folytathatom a bloggerkedést.

Igaz, nem is indítottam volna újabb honlapot, ha nincs *Police Café*.

A Police Café nem születhetett volna meg, ha nincs *World Café*.

A World Café módszerét viszont nem ismerhettem volna meg, ha nincs *Krémer Ferenc*.

És Krémer Ferenc sem lehetett volna kollégám és barátom, ha 1992-ben nem kerülök véletlenül a *Rendőrtiszti Főiskolára*.

A Rendőrtiszti Főiskolán sem dolgozhattam volna, ha *Szakács Gábor* nem engem vesz föl nyelvi lektornak.

Rendőröket tanítani meg pláne nem kezdtem volna, ha nem csábít át *Valcsicsák Imre* a Társadalomtudományi Tanszékre tanársegédnek.

Na és ha Valcsicsák Imrét 2004-ben nem kezdem el győzködni arról, hogy a kommunikációnak nagyon is köze van a közösségi rendészethez, akkor nem jutok el *Pécsre*.

Ha nem jutok el Pécsre, nem hoz össze a jó szerencsém *Cserép Attila* kapitánnyal.

Ha Cserép Attila nem örökít át utódjának, *Korontos Zoltán*nak, akkor nem találunk egymásra Gaál Gyulával sem.

Ha viszont nincs *Gaál Gyula*, akkor a Police Café nem lehetne ötéves.

S ha pedig a *Police Café* nem lenne ötéves, akkor most nem lenne mit ünnepelni…

De van. És ez mindannyiuknak köszönhető! Köszönöm is, nagyon.

Meg még mindazoknak, akik szerencsére olyan sokan vannak, hogy itt felsorolni őket lehetetlen, ám a következő oldalakon nevesítve lesznek.

ELŐSZÓ

A Police Cafék rendezésének magyarországi története 2014. június 2-án kezdődött Pécsett. Azóta éppen öt év telt el, ideje lehet egy kisebb számvetésnek. Hogy honnan hová jutott a kezdeményezés, arról remélhetőleg hamarosan egy másik, terebélyesebb kiadványban számolok majd be. Ebben a könyvecskében most abból a szenvedélyből szeretnék ízelítőt adni, amellyel hozzáfogtam a módszer kidolgozásához és terjesztéséhez.

A Cafék moderátoraként kezdetben saját szakmai honlapom, a www.nyelvilektoralas.hu, majd a 2017 októberében induló http://policecafe.hu portál Blog rovatában számoltam be élményeimről. A szóba jöhető szövegek száma e kötet szerkesztésének pillanatában 35-nél járt, de a lista folyamatosan bővül. Többek között a 36.-kal, amely kifejezetten az ötéves születésnap apropóján készült. Pár kivételt leszámítva ebben az alig-alig szerkesztett, szigorúan időrendbe szedett válogatásban csak Police Café rendezvényekről szól a fáma. Ezek legtöbbjét én magam moderáltam, de akad köztük olyan is, amit mások. Ez utóbbiakról ún. *Police Café képeslapokon* értesültem. Mutatok ezekből is egyet-kettőt, mert igen kedvesek nekem. Néhány írásban *a módszernek az egyetemi oktatásba történő bevezetéséről* szólok, mert tanárként érthetően ez is szívügyem. A Blogon belül 2018. január 11-én *Police Café Extra* címen külön rovatot is nyitottam, amelynek az eredeti számozást viselő darabjaiból ide is sokat beillesztettem. Ezek sorában különösen említésre méltóak *a nemzetközi porondon tett első bátortalan lépésekről*, *a módszer hatásának immár tudományos igényű vizsgálatáról* szóló híradások. Sőt, *két vendégírás* is helyet kapott itt, amelyekkel másokat is biztatni szeretnék, hogy csatlakozzanak a rendőrkávéházi élményeik megírásához.

Érdekes világot élünk, mióta a digitalizáció ördöge szinte teljesen átvette az uralmat a nyomdáé fölött. A közösségi oldalak pörgő ritmusa arra készteti az embert, hogy egy-egy újabb blogbejegyzésről azokon is – lehetőleg gyors és nagyon kurta – hírt adjon. Így hát a nyomulás, akarom mondani a posztolás számomra is „nyilván-valóság” lett. Az én generációmnak a Facebook még éppen befogadható, és a Police Café iránt potenciálisan érdeklődő célközönség is valószínűleg ahhoz a korosztályhoz tartozik, amelyik ezen a felületen „lóg”. Egyértelmű volt, hogy itt készüljön profil a Police Cafénak. De persze mire erre rávettem magam – azaz hogy valaki rávett erre –, az időbe tellett. És egyáltalán nem ment könnyen. Ezért döntöttem úgy, hogy tanulságként azt a történetet is megosztom, amely *az ügy* – még mindig és számomra örökösen tanulandó – *virtuális menedzseléséről* szól.

Ám a nyilvánosság XXI. századi ereje és tempója nem csökkenti az azzal járó felelősséget. Legalábbis szerintem. A valódi tartalom, a minőségi szövegek közreadása azonban nem feltétlenül éri el az olvasók tízezreinek ingerküszöbét. Digitális bevándorlóként ezért a hagyományos formában is a (még olvasó) közönség elé tárom az elmúlt öt év szubjektív beszámolóit. Ezekben saját szemüvegemen (ki másén?) keresztül nézem és mutatom meg azt az izgalmas világot, amely a Police Café által tárult föl előttem. Hátha másnak is érdekes és vonzó lesz.

Blogbejegyzéseim terjedelme is változatos képet mutat: van köztük egészen hosszú, inkább esszébe hajló és rövid, már teljesen blogszerű. Ahogy haladunk előre az időben, mintha rövidülnének a szövegek. Tanulom ezt is, bár meg kell jegyeznem: bizonyos tartalmakat nem lehet és nem is akarok sűríteni. Talán ezért sem feltétlenül nevezném magam a mai értelemben vett bloggernek. Inkább afféle helyszíni tudósítónak – vállaltan egyéni hangvétellel. De vannak témák, amelyek nem igényeltek részletesebb kifejtést, vagy valóban csak a gyors közzététel, az öröm minél többekkel való megosztása volt a fontosabb szempont. Ilyenkor sikerült rövidre fognom a mondandót. A szövegek egyébként szinte teljesen az eredeti változatukban szerepelnek. Csak ott végeztem rajtuk minimális

szerkesztést, ahol azt a nyomtatott megjelenés, az azóta eltelt idő miatti néhány aktuális pontosítás vagy szakirodalmi hivatkozás feltétlenül szükségessé tette.

Az induláskor a blogok rövid ajánlóit Szilágyi Attila, a Zsaru Magazin Police Café iránt rajongó zsurnalisztája csalta ki tollából. Az ő szövegeit mindenhol a monogramjával jelzem. A bejegyzések szaporodtával azonban az egyszemélyes szerkesztőségi átfutás még baráti időben mérve is annyira megnőtt, hogy a hivatásos újságíró kölcsöntollát Café Kata köszönettel visszaadta, úgy döntvén, marad a maga ura, s ezután saját tollával ékeskedik. Tán időközben megtanult lead-et írni is.

Hogy blogolni tud-e, annak eldöntésére ezúton kéri-biztatja a Tisztelt Olvasót. Bár ebben a Rendőrkávéházban Vendégkönyv nincs, rövidebb-hosszabb szövegeket és véleményeket Police Café Extra rovatába a háziasszony szívesen fogad…

Café Kata

1. A BIZTONSÁGRÓL MÁSKÉPP – POLICE CAFÉ PÉCS

2014. június 8.

Világkávéház Baranyában. Közkincs-kvaterka, papír-gyermekkorából pubertáló program Pécsett. Ha egy asztalhoz nem is ülhet, de névleg helyet ad a közösségi kezdeményezésnek a porcelánfajanszos, a protestáns pedagógus, a pacifista politikus és a porlasztótudós. Szeret vagy nem szeret, karomba zárom, ha problémám adódik, mégis a rendőrt várom – efféle kettősségek felfejtése, innovatív megszólítások oda s viszont. Az igazi médiaáttörés magára kicsinyég még várat, de mi nem adjuk fel a várat, sőt: ötleteket lődözünk módszer-ütegeinkből kultúrára, oktatásra. (Sz. A.)

***

Az első Police Café a pécsi Zsolnay Negyedben, 2014. június 2.

Eljött, sőt már el is telt a második hét az immár valóban napfényes Baranyában. Június első hetében már igazi nyári arcát, sőt, fesztiválhangulatba öltözött formáját mutatta nekem Pécs. Ide mindig érdemes visszatérni. Akár ha hazajönnék. Megint szeretettel fogadnak, otthonosan közlekedek a rendőrség falai között, egyre több az ismerős mosoly. Hanem most már a civileket is kezdem becserkészni, mégpedig azzal a módszerrel, amit – s végre itt is leírom – World Cafénak hívnak.

Jó pár éve, hogy először hallottam róla, kedves kollégám hozta haza a hírét Belgiumból. Közelebbről úgy találkozott vele, hogy az ottani, akkorra a demokratizálódás útján már igencsak előrehaladott, megreformált rendőrség alkalmazta Police Café néven. De mit is jelentsen ez? A The World Café Community honlapján[1] bárki utánanézhet, tájékozódhat a módszerről, olyannyira, hogy használata is szabadon engedélyezett. Egyedül ahhoz ragaszkodnak kitalálói és fejlesztői, hogy ha bárki bárhol a világon alkalmazza, nevezze meg a pontos forrást, illetve kérik, küldjön el nekik egy rövid, akár fényképekkel illusztrált leírást arról, pontosan mikor, ki, hol és mire használta. Így jön létre fokozatosan a The World Café Community jóvoltából egy közös tudásmegosztás, amely egyrészt világgá viszi a hírét-nevét magának a módszernek, s ezáltal terjeszti azt, másrészt pedig ismertté teszi azokat a

[1] www.theworldcafe.com

közösségeket, amelyek így igyekeznek közelebb jutni saját problémáik feltárásához, illetve elindulni e problémák megoldásának útján is.

Pontosan egy évvel ezelőtt gondolkodtunk arról a pécsi illetőségű Gaál Gyulával egy rendészettudományi konferencián, hogy érdemes lenne a Café módszerével próbálkozni Pécsett, s papírra is vetettük elképzeléseinket egy tanulmányunkban[2]. Ott írtunk arról is, hogy a World Café egy világszerte ismert és használt, egyébként zseniálisan egyszerű eljárás, komoly protokollal, és ami nem lényegtelen: meglehetősen olcsó. A kivitelezésnek ugyan vannak bizonyos költségei, az igények függvényében. Az alapelveknek megfelelő kellemes környezet kialakítása és a minimális vendéglátás (kávé, víz, rágcsálnivaló) költségei mellett elsősorban a moderátorok és asztalgazdák felkészítő képzésére kell áldozni, ami azonban hosszú távon feltétlenül megtérülő befektetés.

Police Café Pécs Apáczai Nevelési Központ, 2014. június 4.
Gaál Gyula moderátor társam üdvözli a vendégeket

Eddig még sehol sem volt alkalmunk kipróbálni, hiszen ez nem tantermi módszer, hanem egy működő, működőbbé teendő közösség kell hozzá. Pécsett ez most adott volt. A kettős moderálás is működött, ami egyébként általánosan elfogadott a Café-ban. Így egyszerre többféle nézőpontot is képviselhettünk: egy helyi polgár és egy messziről jött ember; egy férfi és egy nő; egy rendőr és egy civil tudta hozzáadni a saját értékeit a beszélgetések kiteljesítéséhez.

Különösen azért nagyszerű ez a módszer, mert a helyi kollektív bölcsességet és az együttműködést lehet működésbe hozni a problémák feltárására, elemzésére. A problémával – Pécs biztonságosabbá, élhetőbbé tételével(?), bár elsőként azt a kérdést is tisztázni kellene, hogy ez valóban probléma-e – mindenképpen foglalkozni kell. Ez nem elodázható, ám kívülről-felülről nem lehet rá megoldást adni. Különben is: senki sem szokott örülni, ha jön valaki, aki megmondja a tökéletes megoldást, vagy legalábbis úgy tesz, mintha tudná azt. Éppen az a lényeg, hogy nincs egyetlen recept, azt senki nem írhatja föl! A Café módszere azt vallja, hirdeti és bizonyítja: a megoldásokat csakis helyben, közösen lehet megalkotni! Ehhez azonban le kell ülni beszélgetni közös dolgainkról, problémáinkról. Ehhez találtunk most támogató hátteret Pécsett.

---

[2] Gaál Gyula – Molnár Katalin: Ami elromolhat, az el is romlik? A média szerepe a biztonságos, élhető közösségek formálásában. In: Gaál Gyula – Hautzinger Zoltán (szerk.): Pécsi Határőr Tudományos Közlemények XVI. Pécs, 2013., 131–140. o.

2014. június 2-a és 5-e között négy kellemes helyszínen zajlott tehát rendőr–civil párbeszéd „Police Café Pécs” címmel. Az első napon a modern Zsolnay Kulturális Negyed, a második napon a Gandhi Gimnázium és Kollégium, a harmadik napon az Apáczai Csere János Nevelési Központ, a negyedik napon pedig a Bánki Donát utcai Általános Iskola adott otthont a Police Cafénak, amelyet a Baranya Megyei Rendőr-főkapitányság és a Pécsi Rendőrkapitányság rendezett. A megyei jogú Pécs négy városrészében: a Belvárosban, Gyárvárosban, Kertvárosban és Uránvárosban az ott dolgozó rendőrök és a biztonságért felelős állami és civil szervezetek meghívott képviselői (a négy nap alatt mintegy 50-en) ültek le az adott területtel kapcsolatos közbiztonsági helyzet és a legsürgősebb problémák feltérképezésének szándékával.

Police Café Pécs Bánki Donát utcai Általános Iskola, 2014. június 5.

A Police Café asztalgazdái képzett, tapasztalt és nagyon nyitott, kommunikatív rendőrök voltak, akik a módszert előzetesen egynapos felkészítő tréningen ismerték meg, és gyakorlás közben meg is tanulták.

A magyar rendőrségen belül eddig egyedülálló kezdeményezéssel a pécsiek elsődleges célja a civilek minél szélesebb körű bevonása a biztonság megteremtésébe és fenntartásába. Talán mifelénk is egyre elfogadottabb az a nézet, hogy a biztonság, az élhetőbb közösségek megteremtése és működtetése nem elsősorban rendőrségi feladat. A biztonság fölötti őrködés nem kizárólagosan a rendőrség felelőssége, bármennyire kényelmes is ez a felfogás a civil társadalomnak. S akárhogyan igyekszik is egy ország rendőrsége, egyedül nem lehet képes ennek a kihívásnak megfelelni. Okos rendőrség nem is akarja ennek még a látszatát sem kelteni, nem még évtizedeken keresztül fenntartani. Aki így tesz, az hamar odajut, hogy miközben az emberek nemcsak hogy nem szeretik a rendőrt, de még elfogadni is nehezen tudják, mégis minden apró-cseprő bajukra a rendőrtől, a rendőrségtől remélnek, mégpedig lehetőleg azonnali megoldást. Azzal, hogy a rendőrség minél szélesebb körben igyekszik bevonni a civileket is a biztonságért való közös aktivitásba, éppen azt akarja végre üzenni: egyedül nem megy, mi is csak egy, persze kiemelten fontos szereplői vagyunk ennek az együttműködésnek. És rendben, ha már kiemelt szerepünk van, ez elől nem menekülünk, hanem élére állunk a kezdeményezésnek. Most éppen ezzel az innovatív problémafeltáró módszerrel. Legyen hát a neve Police Café Pécs. És jöjjetek, kedves pécsiek, közületek is első körben azon állami és civil szervezetek, intézmények képviselői, akik velünk együtt vállaltok feladatokat és az azokkal együtt járó felelősséget, hogy valamennyien egy biztonságosabb, élhetőbb Pécset mondhassunk magunkénak.

A Café remek eszköze a kezdeményező készség kifejezésének, s így a rendőrség végre nemcsak követője lehet az eseményeknek, hanem irányítója a biztonságot növelő

folyamatoknak. Például azzal, hogy az első Café a civileké volt, mindjárt nyilvánvalóvá tehette, hogy szolgáltatásait nekik nyújtja, értük és velük dolgozik a biztonságosabb, élhetőbb Pécs megteremtésén. Úgy gondoljuk egyébként, hogy Pécsett ma semmivel sem rosszabb az élet és az azt markánsan meghatározó biztonság, mint korábban volt. Az objektív tények, a statisztikák is ezt mutatják. Hogy ez ne csak papíron legyen így, hanem a helyiek is így érezzék, azon kell és érdemes dolgozni.

Pontosan ezt gondolták a pécsiek is, amikor elindították ezt a programot. A másodlagos és egyáltalán nem titkolt céljuk pedig az, hogy úttörőként a World Café módszertanát idehaza is minél szélesebb körben, akár a civilek között is terjesszék. A kipróbálás után ugyanis vallják, hogy ez az innovatív konzultációs forma sokkal hatékonyabbá tudja tenni a részt vevő partnerek közötti kommunikációt és együttműködést bármilyen probléma okainak pontos és részletes feltérképezésében. Ha mindez még jó szervezéssel is társul – amire most Pécs iskolapéldát mutatott –, akkor szinte semmilyen probléma megoldása sem fog többé az elképzelhetetlenül távoli jövőbe veszni.

Miután három héttel ezelőtt a képzéssel magam is felelősséget vállaltam a témagazdaként működő, akkor még kicsit aggódó rendőrökért, a héten a négynapos rendezvénysorozat egyik moderátoraként, háziasszonyaként is kivettem a részemet az izgalmakból. Fantasztikus volt látni a rendőrök átváltozását: ahogyan a kezdeti kételyeikből meggyőződések keletkeztek, talán újrateremtődött valami rég elveszettnek hitt elkötelezettség a rendőri munka iránt, s visszatérni látszott a helyenként bizony igencsak megtépázott motivációjuk is. A témagazdai szerep napról napra hozta felszínre a fiatal rendőrökben rejlő kreativitást és fantáziát. Ahogyan vezették, terelték az asztaltársaságok beszélgetéseit és vitáit, ahogyan lényeglátásukkal és céltudatosságukkal strukturálták és összegezték az eredményeket, ahogyan ötletes, színes, rajzos prezentációikban mindezt előadták, ahogyan kérdeztek, hozzászóltak, válaszoltak, abban komoly emberi értékeket tudtak megjeleníteni. Ez arról győzte meg a jelen lévő meghívott civileket, hogy a rendőrségnek ilyen arca is van, és milyen jó, hogy ezt végre ilyen egyértelműen látni lehet! Csak egyet sajnálhatunk: a média ezt nem mutatja meg, mert a békés eseménysorozat alig-alig ütötte meg az ingerküszöbét. Bizonyíték erre, hogy az egyik helyi internetes portál sajnálatosan csak a rövidke rendőrségi napi sajtóközleményeket vette át, illetve hogy a helyi televízió mellett mindössze egyetlen közszolgálati csatorna adott hírt az eseménysorozatról. A projekt arcát, a pécsi bűnmegelőzés szakemberét is csak az utolsó napon találta meg interjúalanyként egy stúdióbeszélgetésben a másik helyi televízió, s talán a jövő héten lesz egy pár soros hír a rendőrség magazinjában is a pécsi kezdeményezésről. Egyelőre szerény az érdeklődés…

De nézzük a napos oldalt. A siker okaként egyszerű volna a varázserővel ható módszert megnevezni. De ne legyünk álszerények. Kellettek hozzá az asztalgazdák, ezek a nagyszerű rendőr kollégák. És nem utolsósorban azt is meg kell jegyezni, hogy mindez nem jöhetett volna létre, ha a városi kapitányság és a megyei rendőr-főkapitányság vezetői nem állnak teljes mellszélességgel a bűnmegelőzési osztály kezdeményezése mögött. Mégpedig a projekt kezdeteitől a zárásáig. Ezzel kapcsolatban annak az örömömnek szeretnék még hangot adni, hogy a Pécs biztonságért elkötelezett vezetők arra is gondot fordítottak, hogy végig, s nemcsak formálisan, de informálisan is támogatták, segítették a rendőröket. Zöld jelzést adtak a pályázatnak, megszervezték számukra a képzést, amelyen maguk is részt vettek, minden fontos kérdésben (pl. a helyszínek és a meghívottak gondos kiválasztása, a megvitatandó konkrét problémák megnevezése) kikérték a véleményüket, valamennyi rendezvény helyszínén, amennyit csak tudtak – volt, hogy elejétől a végéig –, aktívan jelen voltak, és végül, az ötödik napon egy közös értékelésre összehívták a projekt összes résztvevőjét, megköszönve mindenki egész hetes áldozatos és színvonalas munkáját. Mert ők már tudják: csakis így kerek a történet. Ez bizonyítja, hogy mindannyian magukénak érzik az ügyet, és nemcsak egy teljesítendő feladatnak tekintik. Mindehhez csak őszintén gratulálni tudok.

Ami pedig engem illet, köszönöm a felém megmutatott feltétlen bizalmukat, ahogyan rám bízták magukat, s hittek abban, hogy ez a kísérlet sikerre ítéltetett. Azt sem szabad elhallgatni, hogy – kísérlet lévén – természetes, hogy sok gyermekbetegsége is felszínre került a programnak, amelyeket azonban – s ez is a tanulási folyamat része – a záró értékelésben őszintén, elemzően sorra vettünk, hogy legközelebb már ezekre is tudjunk figyelni.

A rendőrök óráról órára egyre jobban érezték magukat a szerepben, testhez állónak érezték az egész helyzetet, s ugyanez mondható el a meghívott vendégekről is. Sokuknak szerencsére ez a fajta együttműködés természetes volt, de akadtak köztük szép számmal olyanok is, akiknek sikerült újdonságot és talán nem túlzás azt remélni, hogy példát is mutatni. Ezt a beszélgetések végén egyértelműen vissza is jelezték. Köszönjük, hogy kíváncsiak voltak, eljöttek, s hagyták magukat győzködni. Nélkülük ez a rendezvénysorozat – felkészült házigazdák, kellemes helyszínek, kitűnő módszer ide vagy oda –, természetesen nem jöhetett volna létre.

Az eredményeket kétfelől is remélhetjük. Az egyik, közvetlen haszon, hogy a civilekkel együtt feltérképezett problémákra alapozva az adott városrészek rendőrőrsei mihamarabb akár konkrét stratégiákat és azokból cselekvési terveket készíthetnek a problémamegoldás érdekében. Ha pedig az derült ki, hogy nem rendőrségi hatáskörbe tartozik az adott ügy vagy probléma, akkor egy-egy megkereséssel, kapcsolatfelvétellel meg tudják szólítani az érintetteket. A közvetett haszon pedig a személyes találkozások nyomán előálló ismeretségek serkentő hatásán túl magának a módszernek az ösztönző ereje, amely, reméljük, nem áll meg a kipróbálás szintjén, hanem sokaknak megtetszik, s egyre gyakrabban fogják használni. Akár úgy, hogy mindenféle Cafékat rendeznek (hogy mindjárt ötleteket is adjunk: Kultúra Café Pécs; Pedagógus Café Pécs stb.), ahol a rendőr már „csak” egy lesz a meghívott partnerek között, vagyis visszamegy vendégségbe más, a várost érintő közérdekű probléma feltárása, megoldása céljából rendezett Cafébа.

A tréner és moderátor pedig azt reméli, hogy ha a pécsi Police Cafénak jó híre megy, akkor országszerte, például minden megyében, nagy- és kisvárosban sok-sok rendőr szeretné majd megtanulni a módszert. Ez lenne csak az igazi öröm. Aki hallja, adja át. Mindenkinek, aki tehet érte…

2. SORMINTA… MI (IS) A POLICE CAFÉ?

2014. június 15.

Nyitott műhelymunka egy zárt közösségben – bizony, a hazai Holmes-ok is előremenetelnek. Pályadíjas feszegetés, természetesen nem a Pajszer és Sperhakni Egyesület ad át nívódíjat a bűnmegelőzési dolgozatért. Zuluzsaru shortban pontban demokráciahasadtakor vizitál a rendőrfőkapitánynál, mikor még kalózosabb bélésanyag jelenléte volt kimutatható a police café-ban. Koktélrecept a Baktérítőtől, hej-haj, az a déli áramlat… (Sz. A.)

***

Pár napja az Országos Kriminalisztikai és Detektív Egyesület Detektív Nyílt Műhelyében tartottam egy előadást „Biztonság, bűnmegelőzés… kommunikáció” címmel. Az OKDE ugyanis a következő időszakban a bűnmegelőzés terén is szeretne a nagyobb nyilvánosság elé állni, s keresi a módját annak, hogyan tehetné ezt minél hatékonyabban.

Ezért két fő témát érintettem. Az egyik az a közelmúltban egy rendészeti tudományos pályázaton második helyezést elért dolgozatban feltett kérdés, hogy mitől hatékony egy-egy bűnmegelőzési módszer, illetve lehet-e bármelyikre is azt mondani, hogy az a leghatékonyabb. A szerző a rendőrségi bűnmegelőzés terén meglehetősen tapasztalt Medve Judit, a Nógrád Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzési Alosztályának vezetője, akinek díjnyertes pályaműve hamarosan a Magyar Rendészetben is megjelenik majd.[3] Érdemes odafigyelni a példákkal gazdagon illusztrált megállapításaira, gondolataira, mert sokat tanulhat belőle a szakma.

A másik téma, amiről beszéltem, a bűnmegelőzés egy innovatív és hosszú távon is ígéretesen hatékony módszere, az ún. Police Café, aminek a magyarországi próbajárata múlt héten Pécsett futotta meg első körét. Erről az előző, pár napja megosztott blogbejegyzésemben írtam részletesen.

Ehhez kívánkozik most az a sorminta, aminek apropóját az OKDE-előadás egyik hallgatója, a sokak által csak Charlie-ként emlegetett, kedves anekdotázásairól híres kolléga hozzászólása adta. A történet 1989-ből, vagy ahogy a mesélő nevezi: a törvényesség hajnaláról való, amikor még fiatal, aktív rendőrként az Országos Rendőr-főkapitányság akkor Deák téri épületében szolgált. A kapuban állt egyenruhában, amikor megszólította őt a Dél-Afrikai Köztársaság akkor turistaként Magyarországon vendégeskedő rendőrfőnöke, felmutatván az IPA-igazolványát, hogy szeretne találkozni egy IPA-taggal, és arra is kíváncsi, hogy néz ki nálunk egy rendőrségi épület. Az IPA (Nemzetközi Rendőr Szervezet) nevét akkoriban csak kevesen ismerték mifelénk, de a rendőrfőnök szerencséjére Charlie már akkor tag volt. A fekete rövidnadrágos, pólós turistát bekísérte hát az épületbe, s jelentette a főnökének a látogatót. Kis furcsálkodás után a dél-afrikai kolléga kétségtelen bizonyítékokkal igazolta magát, s Charlie közvetítésével elkalauzolták az épületben. Ennek

[3] Meg is jelent. Medve Judit: A rendészeti bűnmegelőzés hatékony eszközei. Magyar Rendészet 2014/5. szám, 65–81. o.

első lépéseként leültették az osztályvezető irodájában, s kérdezték, megkínálhatják-e valamivel. Mire ő: – Igen, köszönöm, egy police café-t kérek. A kérdő, csodálkozó tekintetekből azonnal megértette, hogy ezt errefelé nyilván nem ismerik, tehát máris készségesen közölte a megfejtést: – Ez nálunk azt jelenti: egy pohár kávéban egy pohár rum. Nagy nevetés támadt, s a fáma szerint el is fogyasztották, természetesen a szolgálati hely elhagyása után, ahogyan azt a szabályok engedték. A dél-afrikai rendőrfőnök meghívására egy magyar delegáció pár év elteltével viszonozta a látogatást.

3. POLICE CAFÉ, PÉCS–BUDAPEST 2 : 1

2015. július 10.

Jó szomszédság Gazdagréten túl; az uránvárosi Magenheim doki nem egy tizenhármas dugókulcsot, hanem egy komplett módszert nyom a Lujza utcai Vágási Feri markába. Vagy itt csupa rendőr lakik? Zsaruk egymás közt, szabadkurzus és valódi társszervi zárthelyi, szíveslátás egy olyan miliőben, amit érdekes tanulmányozni, de jó magunk mögött hagyni. Projekthosszabbodás, programdúsítás, próbafutamodás Józsefvárosban. (Sz. A.)

***

Az első Police Café módszertani képzés a Pécsi Rendőrkapitányságon, 2014. május 12.

Még mielőtt bárki félreértené, gyorsan mondom, nem valami sportmérkőzés eredményét adtam meg a címben. Sőt, semmiféle versengésről nincs szó. Ellenkezőleg, az együttműködés egyik szép példáját szeretném megosztani a közösségi rendészet iránt érdeklődőkkel.

A budapesti VIII. kerületi szomszédsági rendőrök részére a Magdolna Negyed Program III. részeként 2013 decembere és 2015 májusa között egy másfél éves önismereti, kommunikációs és konfliktuskezelési képzés és konzultáció zajlott, havonta 6 órában. Ennek utolsó három hónapjában – azaz a 2015 márciusában, áprilisában és májusában – soros epizódjait 2015. május 12–13-án összevontan, egy kihelyezett záró tréning formájában tartottuk meg Hegedűs Judit trénertársammal.

A helyszín Pécs volt, a Baranya Megyei Rendőr-főkapitányság tanácsterme, amelyet a pécsi kollégák rendelkezésünkre bocsátottak. Az ottani közösségi rendőröknek napra pontosan egy évvel ezelőtt, 2014. május 12-én volt ugyanilyen felkészítő képzésük a World Café / Police Café módszertanáról. Pécsen ezt követően 2014 júniusában négy napon át zajlottak a város négy városrészében Police Café Pécs címmel azok a műhelyek, amelyeket helyi rendőrök moderáltak civil meghívottak részvételével. Erről itt a blogban is beszámoltam. A konzultációk az adott terület közbiztonsági helyzetét, problémáit elemezték, és az együttműködés, a megoldások lehetőségeit keresték. A képzés, illetve a Cafék

lebonyolításának tapasztalatait Gaál Gyula moderátor társammal, a pécsi főszervezővel, egyben Café moderátor társammal részletesen megírtuk egy tanulmányban.[4]

Az akkor témagazdaként szereplő pécsi rendőrök ezúttal a VIII. kerületi szomszédsági járőröket látták vendégül, hogy ők első kézből tőlük, az ő segítségükkel tanulhassák meg a módszertant. Innen tehát a címben szereplő 2:1. A mostani egynapos képzés az immár jól ismert tapasztalati alapú tanulás módszerével működött: a kollégák ki is próbálhatták, hogyan néz ki a gyakorlatban a Police Café.

A pécsi rendőrök szakmai hozzáértése és emberi hozzáállása, vendégszeretete egyaránt lenyűgöző volt. A kölcsönös motiváltság, a helyi sajátosságokból adódó ismeretek, tapasztalatok cseréje és nem utolsósorban jó hangulat jellemezte az egész napot.

A tanulás után a szakmai program még informálisan is folytatódott: Pécs két városrészében, a kertvárosi és a belvárosi rendőrőrs épületében tettünk egy-egyórás látogatást. A pécsi kollégák sokat beszéltek arról, hogyan dolgoznak a hétköznapokban, és a VIII. kerülettel való összehasonlítás is óhatatlanul előkerült. A helyi adottságok eltérései sok tanulsággal szolgáltak mindkét félnek.

A tréning második napjának szakmai programja a Baranya Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben folytatódott, ahol intézetlátogatáson vettünk részt. A háromórás séta nemcsak sajátos „terepszemle” volt, hanem alkalmat adott beszélgetni az ott dolgozó kollégákkal is, akik professzionalizmusukkal nyűgöztek le minket. A kétnapos képzés visszajelzéssel, záró foglalkozással ért véget.

A Magdolna Negyed III. projekt futamidejét 2015 decemberéig a Józsefvárosi Önkormányzat meghosszabbította. Addig nemcsak a szomszédsági járőrök, de a képzők is folytathatják tevékenységüket. Talán még az idén alkalom nyílik arra, hogy a tanultakat ezen a terepen, egy VIII. kerületi biztonsággal kapcsolatos fórumon ki is próbálhassák a szomszédsági rendőrök.

[4] Gaál Gyula – Molnár Katalin: Másképpen a biztonságról – Police Café Pécs. Belügyi Szemle 2014/11. szám, 101–114. o.

4. POLICE CAFÉ KÉPZÉS RENDŐRÖKNEK

2016. március 16.

Két év szekértempón haladva is tisztes idő távolságok leküzdéséhez, van hová visszatekinteni. Visszhangzanak is tán szóink, felkerül a kasra az ekho. Figyelem! A rendőrség civileket toboroz, ügynökei kiképzett verbunkolók, az ellenállás felesleges – úgyis győz a jó. Lajosmizsén megyék közötti megsüvegelendő kooperáció tör előre. A kreditek már a spájzban vannak, majd jön az igazi Police dupla kávé: képzés a négyzeten, hatványozott baristakurzus, szakértő szemináriumok. Lakossági ősbemutató húsvét előtt, s ha kiszakad ajkunk, akkor se, ne legyen vége már! (Sz. A.)

***

A 2016 tavaszától akkreditált Police Café módszertani képzés száma

Töredelmesen bevallom, nem tudok eleget beszélni és írni a Police Caféról. Lassan két éve, hogy Pécsett Gaál Gyulával felültünk erre a közös(ségi) szekérre, s azóta már magunk mögött tudhatunk néhány szép állomást. A tapasztalatokat részletesebben bemutató tanulmányunk nemrég jelent meg a Magyar Rendészetben.[5]

A Police Cafék egy igencsak aktívnak ígérkező tavaszi turnésorozat jelentős megállói lesznek. Örömmel osztom meg úti élményeimet, amelyeket ezúttal két déli megyében, Csongrádban és Bács-Kiskunban szereztem.

A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács 2015. őszi pályázatán, úgy tűnik, sikert arattak az olyan programok, amelyek egyrészt komplexek, másrészt pedig több együttműködő partnerrel valósulnak meg. Ezáltal válik lehetővé, hogy a rendőrség a bűnmegelőzésbe aktívan bevonja a civileket is. Ezt a két kritériumot, ráadásul egyben tudja teljesíteni a Police Café, amely e két megyei nyertes pályázat részét képezi.

Lényege pontosan a civilek bevonása a települések biztonsági helyzetének feltérképezésébe és a biztonsággal való együttes és folyamatos törődésbe. Hogy mi ez a

[5] Gaál Gyula – Molnár Katalin: A World Café rendészeti alkalmazásának kezdeti tapasztalatai. Magyar Rendészet 2015/5., 11–19. o.

módszer, azt szerencsére már nem kell hosszan magyaráznom, hiszen több ízben írtam róla itt is. Írja csak be a kifejezést a kedves új olvasó e honlap jobb felső sarkában látható keresőbe, s tájékozódjon. A visszatérő érdeklődők már tudják, miről van szó. Sőt, azt is, hogyan használható ez a módszer kifejezetten bűnmegelőzési célokra.

A komplexitást jelen esetben az adja, hogy ezt a módszert csak akkor érdemes használni, ha előtte a programot lebonyolító szakemberek, itt most konkrétan rendőrök, megtanulják. Az elsajátított tudás nem szűnik meg a projektidőszak leteltével, hanem tovább, más tevékenységek során is használható, vagyis a fenntarthatósághoz is hozzájárul. Az első komoly lépés azonban a képzés. Mindenhol, ahol eddig alkalmaztuk, ezzel kezdődött minden. Mindjárt beszélek arról, hogyan zajlott ez most a két nevezett megyében, de még a képzést megelőző lépésről is szólni kell.

Nagyon fontos sarokpontja az efféle programoknak, főleg, ha nem egyszerinek, kampányszerűnek szánjuk őket – márpedig a Police Cafénak éppen a folyamatosságát hangsúlyozzuk –, hogy minden érintett tisztán megértse a módszer lényegét. A 2014-ben Pécsett szervezett képzésen, a Café-kon, valamint az értékeléskor végig aktívan és támogatóan jelen volt a megyei és városi kapitány, s ez a személyes elkötelezettség nagyon jót tett a programot lebonyolító rendőr kollégák motiválásának. Ezért a jelenleg bemutatandó projektnél is ragaszkodtam ahhoz, hogy azok a döntéshozók, akik részt vállaltak a lebonyolításban, egy informális előkészítő beszélgetésen vegyenek részt, hogy megértsék, mit vállaltak, s milyen teendőik lesznek nekik és kollégáiknak. Erre az előkészítő beszélgetésre 2016. február 3-án Lajosmizsén került sor.

A helyszín szimbolikus, mert Budapest és Szeged között félúton található. Ez fontos logisztikai szempont volt, mert a projektben – az egyébként eredetileg egymástól függetlenül pályázó – két érintett megye már az előkészítő találkozás megszervezésében is összedolgozott: javaslatomra azonnal igent mondtak a mindhármunk számára kényelmesen elérhető helyszínre. Sok mindent megbeszéltünk, de még így, az előzetes egyeztetés után is sok olyan részletkérdés maradt, amit nem sikerült tisztázni. Ezek egy részére a képzésen megnyugtató válaszokat tudtunk találni, de a Cafék megvalósulásáig hátra lévő hetek még tartogatnak újabb megoldandó feladatokat. S ez így van jól: lassan érik be a folyamat, időt kell rá hagyni, hogy ülepedjenek a gondolatok.

A lajosmizsei egyeztetés azért is volt sikeres, mert két remek ötlet merült fel. Az egyik egy gesztus. Amikor kiderült, hogy a két megyében összesen kiképzendő 60 főnyi rendőrre három képzési nap jut – Csongrádnak két, Bács-Kiskunnak egy képzési napja van –, s hogy Csongrádban a résztvevők nincsenek negyvenen, Bács-Kiskunban viszont húsznál többen vannak a kollégák, a szegediek azonnal felajánlották a számukra fölösleges helyeket a Bács megyeieknek, akik örömmel fogadták a meghívást. Sőt, a szegedi képzésen újabb meghívás is elhangzott: mivel Csongrádban hamarabb lesznek a szakértői Cafék, a Bács megyeiek átjönnek „hospitálni”, azaz tapasztalatot szerezni a szomszédba. Szép példája ez a megyék közötti együttműködésnek.

A másik ötlet az volt, hogy jó lenne ezt a képzést akkreditáltatni. Igazán jó hír, hogy az elképzelés rövid időn belül meg is valósult. *„Police Café – módszertani és kommunikációs képzés rendőröknek”* címmel a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács akkreditáltatta a képzést, azaz az ezt elvégző rendőrök kreditpontokat kaphatnak, ami – érthető módon – mindig külön motiváló hatással bír. Itt hívom fel a figyelmét mindazoknak, akik érdeklődnek a módszer megtanulása iránt, hogy mindössze annyi a dolguk, hogy ezt a szándékukat az NBT-nek írásban jelezzék, szedjenek össze 16–20 rendőrt, akiket képezni szeretnének, s szervezzék meg a képzést. Az oktatót – személyemben – az NBT biztosítja.

A mostani képzéseket 2016. március 1–2-án Szegeden, március 10-én pedig Kiskunhalason tartottuk. Mindkét helyszín kellemes és zavartalan munkát tett lehetővé. S bár ez is, mint minden képzés, sajnos a megszokások uralta visszafogott lelkesedéssel indult, szerencsére sikerült kimozdulni a holtpontról. A képzésre érkező résztvevők tájékoztatása, az

információáramlás terén is akadnak tennivalók, hiszen nem mindenki tudta, miért is „küldték”. De ez a nap végére mindenkinek világossá vált, és már az első fél óra elég volt ahhoz, hogy félre tudják tenni munkahelyi gondjaikat, kezdeti ellenállásukat, és átadják magukat annak az élvezetes kalandnak, amit ez a program ígért nekik.

A Police Café módszertanát ugyanis működés közben, gyakorolva tanuljuk, maximális teret adva a tapasztalati tanulásnak. A résztvevők az első perctől kezdve aktívak, hamar felkelti az érdeklődésüket a „tananyag” élővé tétele, és nem félnek előhozni dilemmáikat, kételyeiket sem, hiszen helye van az egyéni véleménynek, érdeklődésnek is. Joggal, hiszen ez a módszer a résztvevők tapasztalataival és személyiségének egészével dolgozik. Kérdéseikre a nap végére javarészt választ kaphatnak, s nem feltétlenül az oktatótól. Tele volt a terem szaktudással, tapasztalattal, készségekkel és egymást megerősítő, humánus értékrenddel, amely hamar közös nevezőre hozta az egymástól távolinak tűnő szakterületekről érkező jogászt, körzeti megbízottat, nyomozót, járőrt, alosztályvezetőt vagy éppen kapitányt. S jöttek, mentek, cserélődtek az ötletek, amelyek nyomán kezdtek körvonalazódni a válaszok az addig aggasztónak tűnő kérdésre: Hogyan rendezzünk szakértői Police Cafét? Ugyanis éppen erről szól a képzés nyolc órája.

Csongrád megyében három városban: Hódmezővásárhelyen, Szegeden és Makón lesznek szakértői Police Cafék 2016. április 5., 6. és 7-én. Bács-Kiskun megyében pedig Jánoshalmán, Kiskunhalason és Kiskunmajsán 2016. április 19., 20. és 21-én.

Sőt, a Csongrád megyei pályázat összeállítói kissé előre is szaladtak. Ott a programsorozat részeként mindhárom helyszínen lakossági Police Cafékat is beterveztek. Ebben az a speciális, hogy ilyet Magyarországon máshol még nem csináltunk. Ez lesz tehát a módszer lakossági körben való alkalmazásának ősbemutatója.

Természetesen a kíváncsi olvasókat erről is tájékoztatom majd, ezúttal magam is különösen kíváncsian, mint kísérletező. Ahogy azonban a módszertanra kiképzett rendőr kollégákat megismertem, nem lehet akadály előttünk. Azt is tanultuk ugyanis, hogy a legszükségesebb tulajdonság egy ilyen rendezvény szervezésekor és lebonyolításakor a rugalmasság. Úgyhogy reméljük a legjobbakat. Addigra nemcsak a természet borul virágba, de talán a Police Café első szirmai is kibomlanak. Húsvét után majd jövök a beszámolóval. Bár előreláthatólag addig még sokféle más élmény is vár…

5. POLICE CAFÉ CSONGRÁD

2016. április 25.

Félig hazai pályán, Dél-Magyarországon, személyesebb tónusban: úti jegyzetek, léptek az emlékek macskakövein, ismerősök sorfala közt haladva. Paktum egy kapitánnyal és egy kvázi tanártárssal, diákot-rendőrt adok-veszek – vegytiszta (szak)emberkereskedelem. Hód(ol)mezővásárhely az őszinte hang hallatán, Makón diagnózis és recipeírás a program gyermekbetegségére. Csongrád megkapó, de holnaptól Bács-Kiskun is megkapja, ami jár, a szomszéd vár már vár! A tavaszi turné 2016. április 5–7. közötti dél-magyarországi állomásai a Csongrád megyei Szeged, Hódmezővásárhely és Makó voltak. (Sz. A.)

***

Police Café Hódmezővásárhely, 2016. április 6.

A beszámolóban ezúttal a személyes élmények fognak dominálni, de nem bánom. Ebben a tavaszi sorozatban valahogy megint minden porcikámmal nagyon benne vagyok, de ezt se bánom. Persze a szakmaiság is végig izgalmas és ebben az írásban is méltó szerepet kap, de nem tehetek róla – pontosabban nem is akarok tenni ellene –, hogy azt is a saját szemüvegemen keresztül látom és láttatom. Talán nemcsak a blog műfaja engedi ezt meg, de az olvasónak sincs ellenére. Hátha így könnyebben átérzi ennek a szép utazásnak a harmóniáját…

Haladok időrendben, sőt, kissé vissza is ugrok márciusra. Már a Police Café képzéseken abban a kellemes meglepetésben volt részem, hogy a programba bevont rendőrök közül sokan az elmúlt tizenöt évben tanítványaim voltak, többnyire a Rendőrtiszti Főiskolán. A legrégebbi emlékeket egy egykori lelkes szakdolgozóval idézgettük, aki ma

már szenior állományban igyekszik megelőzni a bűnt. Volt, akivel a nappali tagozaton hosszabban és közvetlenebbül dolgoztunk, volt, akivel a levelező tagozaton a közvetettebb hangvételű, de azért emlékezetes előadások kedves jeleneteit emlegettük. Büszkén mondom: az egyik napon többen voltak a jelen lévő húsz résztvevő közül azok, akiket itt-ott tanítottam, mint akiket nem. Sőt, olyan is volt, akivel együtt tanultam: a tavalyi élménypedagógia tábor két csapattagjával is nagy öleléssel fogadtuk egymást az érkezéskor. A szegedi telefontorony mint saját korlátaink átlépésének szimbóluma szétválaszthatatlanul köt össze minket. Aki érti, érti, aki nem, annak ezt most úgyis hiába is magyaráznám…

A legérdekesebb azzal a fiatalemberrel volt újra találkozni, akire egy karcagi középiskolai rendészeti tanulmányi verseny zsűritagjaként a hat évvel ezelőtti, tehát még fiatalabb kiadásában emlékeztem. Ő maga, akkor még középiskolásként, versenyző volt. S nem is akármilyen: első helyezést ért el, ami a Bajai Bereczki Máté Szakképző Iskola és Sportiskola diákja lévén persze egyáltalán nem meglepetés. Sok hallgató került onnan a rendészeti pályára a kiváló felkészítő tanároknak köszönhetően. Ez a fiú akkoriban szintén rendőr akart lenni, de a felvételije a szegedi jogi karra is sikerült, így inkább azt választotta, s időközben el is végezte az egyetemet. Jogászként aztán állást keresve a szegedi rendőrkapitányságnál kötött ki, s fél éve sincs, hogy ott dolgozik a vizsgálaton. Az álma, ha kisebb vargabetűvel is, de végül is valóra vált.

Csoda-e, ha az egykori hallgatók és tanulótársak sokkal könnyebben vették a lapot, s nemcsak a képzésen, de az élesben zajló Cafékon is. Hogy teljes legyen az otthonosság érzete, a szegedi rendezvényen jelenlegi tanítványokkal is találkoztam. Egy kedves fiú és lány a nappalin most végzősök, s az utolsó szakmai gyakorlatukat töltik a kapitányságon. Ezen a napon végre nagyobb szeletet is haraphattak abból a tanulási módszerből, amiből az igencsak kötött egyetemi szemináriumokon csak ízelítőt kaphattak. Ízlett is nekik, úgy mondták.

Ha már Szegeden jártam, gondoltam, nem hagyom ki, hogy beugorjak a városi kapitányságra, ahol tíz évvel ezelőtt egy fél kapitányságnyi rendőrt volt alkalmam kétnapos kommunikációs képzésben részesíteni. Akkortájt kezdtem ismerkedni, barátkozni a tréning műfajjal, s ehhez adott nekem – nem mindig könnyű kollégái személyében – kísérleti alanyokat az akkori szegedi rendőrkapitány. Még ma is ő ül ebben a székben, s mint egykori tanárember, megérti talán a tanítványok iránti lelkesedésemet. S ahogy ott beszélgetünk az irodájában, egyszer csak bejön két fiatal rendőrtiszt, kérik az engedélyt belépni, s amikor meglátnak, és néven szólítva őket mosolyogva rájuk köszönök, előbb pironkodva a vezetőjük előtt, majd megkönnyebbülve, hogy csak jókat tudok róluk mondani, visszamosolyogva üdvözölnek. – Sok ilyen hallgatót küldjön nekem, Kata – mondja mosolyogva a kapitány is, s én büszkén ígérem neki, hogy ha rajtam múlik, így lesz. Mellettünk pedig – két fiatal beosztottja és meglett parancsnoka között állva – szerényen-büszkén hallgatja mindezt az az osztályvezető, akinek mesterszakos diplomáján még nincs egy éve, hogy megszáradt a tinta. Kell-e mondanom, hogy őt is edzettem szellemileg és lelkileg három féléven át?

Aztán jött a hódmezővásárhelyi nap. Valamit sejtvén arról, hogy az itt élők az átlagosnál inkább lokálpatrióták, a Café vendégeinek bemutatkozásakor azt kértem, mindenki mondja el, milyen személyes kötődése van a városhoz. Kezdtem az enyémmel, ami egyszerű és szép: az egyik legrégebbi és legkedvesebb baráti kapcsolatom fűz ide. Szegedi egyetemistaként megismert szobatársam, csoporttársam lakik itt, aki erre a két éjszakára is szállást adott. Akivel úgy tudok közös mániánkról, a tanításról beszélgetni, ahogy kevesekkel. A kollégiumi éjszakákon és nappalokon kezdődött – a barátság is, a beszélgetések sora is az akkor még csak tervezett tanári pálya örömeiről és az azóta megismert nehézségeiről, s nem szűnik azóta sem, hiába a földrajzi távolság. Ő középiskolásokat tanít, éppen azokat, akikből aztán az én egyetemistáim lesznek. Sok az összekapcsolódás, minden értelemben.

Ezt hallván persze a résztvevők hangulata is lassacskán megenyhült, s kezdték feltárni azokat a problémákat, amelyekre a helyi biztonsággal kapcsolatban rálátásuk van. Jóllehet a

létszám nem volt végig teljes – majdnem úgy távoztak a résztvevők, mint a búcsúszimfónia zenészei –, összességében egy sikeres programot zárhattunk.

A harmadik napon Makóra érkezett a Csongrád megyei Café-sorozat. Nyilván kitalálható, hogy itt is volt ismerős, de még mennyire. Sőt, előre megbeszéltük, hogy együtt költjük el az ebédünket. Egy kemény fejű, szilárd jellemű, ám őszinte és meleg szívű régi kedves tanítvánnyal – jóllehet már tíz éve is van annak, hogy szem elől tévesztettük egymást – ugyanott vettük föl a beszélgetés fonalát, ahol annak idején elejtettük. Persze hogy ő is rendőr, azaz hogy már csak volt, s ezért is lehet, hogy mindenki ismeri a városban. A most is derűs, érdeklődő volt rendőr kíváncsian fürkészte, mit hoznak ki a fiatal kollégák ebből az érdekes programból, s sajnos jogosan azt kellett megállapítania, hogy nem eleget. Hamar magyarázatot kínált nekem arra az e tájon jellemző helyzetre, hogy az eredetileg szakértői Café meghívott vendégeinek megszólítása és bevonása miért nem járt sikerrel. Ez történt ugyanis, s mikor a szervezők ezzel szembesültek, hogy ne hiúsuljon meg a rendezvény, gyorsan toboroztak közönséget, javarészt polgárőrökből és nyugdíjasokból. A rugalmasság, a gyors alkalmazkodó képesség persze az asztalgazdák és a moderátor részéről ezúttal is kihozta a műfajból a maximumot. Mégis, a legközelebbi ilyen jellegű civil-rendőr konzultáció szervezésénél ennek a gyermekbetegségnek a kiküszöbölésére is oda kell majd figyelni.

A helyszínek kiválasztása mindig fontos szempontja a Police Caféknak, hiszen a vendéglátók ezzel is üzennek. A meghívott vendégeket lehet olyan helyre invitálni, amelyik kötődik a rendőrséghez – ezt a megoldást választották a rendezők Hódmezővásárhelyen és Makón azzal, hogy a kapitányság épületébe hívták a résztvevőket. A szegediek viszont egy másik célt tartván hangsúlyosnak, egy ízig-vérig civil közösségi teret, a szegedi Szent-Györgyi Albert Agórát választották.

Mindhárom hely szelleme – melyik hogyan – illeszkedett a kitűzött célhoz. Könnyű a nagyvárosoknak, ahol ilyen intézmények vannak – mondhatják a kisebb települések lakói. De nem a hely a legfontosabb, hanem hogy sikerül-e ott olyan hangulatot teremteniük a házigazdáknak, ahol jól érzik magukat a vendégek. És ebben egyik csongrádi városban se volt hiba.

Ezekkel a tapasztalatokkal megpakolva a hátizsákomat mehettem tovább a szomszéd megyébe, Bács-Kiskunba, amiről hamarosan beszámolok… De addig még érik itt valami…

Police Café Szeged, 2016. április 5.

6. POLICE CAFÉ HALAS

2016. május 10.

„Nincs egy hely, ahova mehetnél” – sikoltotta extázisban Révész Sándor legendás koncerteken. A nyolcvanas évek magyar hard-rockjának komplementere, csúcsára állított piramisa a XXI. század Kiskunhalasa. Van egy hely. Aztán meg: „Kell egy csapat” – sóhajtotta némileg enerváltabb mániákussággal Minarik Ede, a Csabagyöngye menedzser-mosodása. Van egy csapat. Van továbbá lényeglátó és önkontrollra kész vezető, van mindenre figyelő szervező erő. Az előzőleg Zsolnayba kitöltött, forró rendőrkávét ezúttal halasi csipketerítőn tálalják, s hogy egy csepp se párologjon el, védernyőként befed minket a közösségi felleg. (Sz. A.)

***

Police Café Kiskunhalas, 2016. április 20.
Moderátori megnyitó

Azt hiszem, megtaláltam az igazit! Gondolom, magyarázattal tartozom, hogy mi köze ehhez az olvasónak… Íme a több értelmű megfejtés.

1. Egy igazi Police Café-helyszín…

Ennek keresgélése a fantáziánkban kezdődött. A műfaj első magyarországi kivitelezése előtt kedves kollégámmal, Krémer Ferivel sokat beszélgettünk arról, hogyan is képzeljük el azt a teret, amelyik egy Police Cafénak méltó helyszínt ad. 2014 májusában, amikor a Police Café Pécs első helyszínéül a rendőrök a Zsolnay Kulturális Negyed egyik impozáns termét választották, azt mondtam, ennél ideálisabb helyet nem tudok elképzelni egy ilyen rendezvényhez. A város szimbóluma, gyönyörű kulturális és aktív közösségi tér, amelyre mindenki büszke. S valóban fantasztikus volt itt dolgozni.

A módszerről és az elméletről, illetve a gyakorlati tapasztalatokról akkori pécsi moderátor társammal, Gaál Gyulával több tanulmányt is írtunk. Ezek egyikéhez[6] szántuk illusztrációként azt a vázlatot, amelyet Krémer Ferivel együtt tervezgettünk, és amelyet Feri kézzel rajzolt meg. Végül azonban – a szerzőtársam és egy másik koncepció jegyében született ábra kedvéért – akkor ez fiókba került. Most érkezett el az idő, hogy mégiscsak nyilvánosságra hozzam.

A Police Café első rajzos terve Krémer Ferenc tollából

Amiért az akkori álmodozás eszembe jutott, az egyfelől egy talán még nem kései köszönet Ferinek, akivel ezt az egészet sok évvel ezelőtt kitaláltuk. Együtt szerettük volna kipróbálni, de sajnos erre nem volt lehetőség. Ha ő nem hozza haza a World Café Police Café változatának hírét egy belgiumi tanulmányútjáról, akkor én talán nem is hallok róla. A belga rendőrség alkalmazta ugyanis először ezt a – közösségi rendészet filozófiájának megfelelő – módszert.

Másfelől pedig két évvel a Zsolnay Negyed még mindig nosztalgiát kiváltó emléke után megadatott egy másik ideális helyszín: a kiskunhalasi Csipkeház. A helyiek életének a halasi identitás méltán büszkeségre okot adó része ez a közösségi tér. Esztétikailag is élvezetes az a belső atmoszféra, amelyet a házigazdák diszkrét, de professzionális vendéglátása tesz személyessé. Kiválóak a technikai lehetőségek: a fények, a galéria, ahonnan végre fölülről is lehetett fotózni, az önmagukban már szimbolikus kerek asztalok. Tökéletesen lehetett érezni, milyen az, amikor a hely szelleme is hat…

[6] Gaál Gyula – Molnár Katalin: A biztonságos, élhető közösségek védernyője. Hadtudomány XXV. évfolyam, Elektronikus szám, 2015., 111–118. o.

Police Café Kiskunhalas, 2016. április 20.

2. Egy igazi rendőrvezető…

Vaslóczki Ferenc, Kiskunhalas rendőrkapitánya a moderátorral a Police Café Halas megnyitóján

Ezt mostanában szerencsére egyre többször érzem. Írtam már róla, és remélhetőleg fogok is még, mert mindig nagyon jó ilyet látni. Ezúttal egy 2004-ben még nappali tagozatos fiatalemberről szól a történet. Nincs még egy éve, hogy Vaslóczki Ferenc Kiskunhalas város megbízott rendőrkapitánya[7] lett. A példás tanulmányi eredményekkel végzett és külföldi tapasztalatokat is szerzett ambiciózus szakember olyan szakmai alázattal és emberséggel kezdett hozzá kapitányi ténykedéséhez is, hogy hamar elfogadták őt munkatársai. A mostani projekt okán heteken át volt módom belelátni vezetői működésének műhelytitkaiba. Az

[7] Azóta kinevezték.

egyeztető megbeszéléstől a képzésen át az egyes Cafék helyszínein keresztül a projekt záró értékeléséig mindenhol jelen volt, és nemcsak fizikailag. Nyugodt szívvel állítom: részben ösztönösen, részben pedig tudatosan is alkalmazva a demokratikus vezetői stílust, hatékonyan képes a munka szervezésére és a munkatársak szakértelmének kiaknázására. Mindent tud, amit egy ilyen szerepben tudni kell. Elkötelezett a megkérdőjelezhetetlen emberi értékek iránt. Érdeklődik és tájékozódik. Soha nem a kifogásokat, az akadályokat és a mentségeket, hanem a lehetőségeket, a kihívásokat és a megoldásokat keresi. Képes a lényeglátásra, az összegzésre. Kész az együttműködésre, csapatban gondolkodik, előre lát, tervez, megfontol, újragondol. Tisztában van saját képességeivel és hiányosságaival is. Figyel másokra és a körülményekre, igyekszik mindig ezekhez adekvátan viselkedni és dönteni. Helyet ad a véleményeknek, az ötleteknek, megoldási javaslatoknak, s nem szégyelli, hogy nem mindig az övéi a legjobbak. Bízik magában – és ezért megbízik a munkatársaiban is. Kiáll, amikor erre van szükség, de háttérbe is tud húzódni, amikor másoknak kell teret engedni.

Elárulom, hogy ez a fiatalember is a tanítványom. Emlékszem rá, hogy már diákként is lelkes és érdeklődő volt, gondolkodott, kérdezett, mindig tanulni akart. Szerencsére senkinek nem sikerült megakasztania ebben, mert ha akarták volna, se hagyná magát. Büszkén álltunk egymás mellett a Cafék megnyitásakor és bezárásakor. Örömmel tölt el, hogy megértette és megérezte a módszerben rejlő lehetőségeket, és kívánom neki és csapatának, hogy sokáig tudják használni a most tanultakat a helyi közösség biztonságán való munkálkodásban, a rendőri és civil közösségek építésében.

3. Egy igazi Police Café-szervező…

Farkasné Wodring Zsuzsanna az egyik leglelkesebb bűnmegelőzési szakember és az egyik legremekebb szervező, akivel találkoztam. Mindig jó érzés, amikor valakivel fél szavakból is értjük egymást. Évek óta ismerem őt, így könnyen egymásra hangolódtunk, miközben terveztük a Bács-Kiskun megyei Halas Café sorozatot. Az állomások: 2016. április 19. Jánoshalma; 2016. április 20. Kiskunhalas és 2016. április 21. Kiskunmajsa.

Police Café Jánoshalma, 2016. április 19.

Police Café Kiskunmajsa, 2016. április 21.

Azt a maximális figyelmet a legapróbb részletekre is, amellyel Zsuzsi dolgozik, tanítani lehetne és kellene. A plakáttervezéstől az asztalterítőn át a meghívottak előre nyomtatott ültetési rendjén és névkitűzőin keresztül a projekt helyi sajtóban való népszerűsítéséig[8] és a köszönőlevélig mindenre – és mindenkire – volt gondja. Kedvessége, nyugodt derűje, jó ízlése és szakszerűsége biztos hátteret adott mindannyiunknak.

4. Egy igazi Police Café-csapat…

Persze az is a kapitányt és a szervezőt dicséri, hogy olyan rendőröket választottak témagazdáknak, akik egyfelől rendelkeznek azokkal a készségekkel, amelyekre ebben a szerepben szükség van: nyitott és rugalmas gondolkodásúak, kreatívak, érzékenyek a civilek problémáira, elkötelezettek a szakmájuk és a közösség iránt, járatosak a helyi biztonsággal kapcsolatos kérdésekben, jól tudnak meghallgatni, beszélgetést irányítani, a lényeget összefoglalva színesen, érdekesen előadni. Nyilván ehhez nélkülözhetetlen, hogy személyes kompetenciáik rendben legyenek, de ez önmagában kevés lenne. Mindezeket hagyni is kell érvényesülni, vagyis olyan helyzetbe kell hozni őket, amikor használhatják is ezeket a képességeket. Amikor a kapitány úr a maga kedves és ellenállhatatlan módján kapacitálta őket, hogy aktívan vegyenek részt ebben a projektben, látta bennük ezt a potenciált, s nem történt más, mint hogy épp a legmegfelelőbb módon motiválta őket. És ez az, ami a legfontosabb.

[8] Halas tévé 2016. április 20. Beszéljünk róla!

A Police Café Halas rendőr házigazdái és moderátora – boldog, elégedett és büszke mosollyal a harmadik nap végén, Kiskunmajsa, 2016. április 21.

A képen **b**alról jobbra:
Hegedűs Richárd, Vaslóczki Ferenc, Csikós Antal, Molnár Katalin, Farkasné Wodring Zsuzsanna, Tartott Zsolt, Farkas Tamás, Bakony Róbert, Gama-Kovács Gábor.

És akik ezen a képen nincsenek rajta:
Kutyifa István, Kelle András, Marancsik Róbert, Orovecz János

Ha valakinek túl sok a szó, különösen a jó szó – de nem tudom és nem is akarom magam visszafogni a pozitív visszacsatolások terén, mert hiszem, hogy ez a legjobb motiváló erő! –, akkor elhallgatok.

Csak még annyit: Köszönöm és gratulálok, halasi rendőrök!

7. POLICE CAFÉ PÉCS – PÁR ÓRÁRA ÚJRA NYITVA

2016. november 14.

Nem hogy lyukas, de kellemmel tele órák egyetemistáknak. Pécs visszatér, pionír-retúr. Amikor a vidék mutat utat a fővárosnak, legalábbis zsarumódszer tekintetében. Szembenézés a problémákkal, téma-gazdag forgószínpadok és rendőr-civil közelebb kerülés. Az utolsó ne csukja be az ajtót – maradtak még odakint kapitányságok. (Sz. A.)

****

PÉCSI TUDOMÁNYEGYETEM
UNIVERSITY OF PÉCS

Másfél évet kellett várniuk a pécsieknek arra, hogy ismét kinyisson Police Caféjuk, ahová ezúttal az egyetemisták térhettek be egy háromórás tartalmas és kellemes beszélgetésre. Nem mondhatnánk túl sűrűnek az erre szolgáló alkalmakat, de Magyarországon még így is előtte járnak mindenkinek ebben a műfajban.

Az úttörő szerep még 2014. május 12-én kezdődött, amikor a Pécsi Rendőrkapitányság tizenegynéhány rendőre a World Café / Police Café módszertanával ismerkedett egy felkészítő képzésen. Akkor – nyár lévén, szó szerint – melegében, 2014 júniusában négy napon át a város négy városrészében Police Café Pécs címmel le is bonyolítottuk azokat a műhelyeket, amelyeket helyi rendőrök moderáltak civil meghívottak részvételével. Erről itt a blogban is beszámoltam.

A konzultációk az adott terület közbiztonsági helyzetét, problémáit elemezték, és az együttműködés, a megoldások lehetőségeit keresték, s igen jó visszhangot váltottak ki a közösség tagjaiban.

A képzés után pontosan egy évvel, 2015. május 12-én a pécsi kollégák vendégségbe hívták a budapesti VIII. kerületi rendőröket, hogy továbbadják nekik az általuk megtanult és már kipróbált módszert.

A képzés mindig a legelső lépés, hogy egy módszert az azt alkalmazni vágyók már a tanulás során kipróbálják, így szakszerűen elsajátítsák. Ezután jöhet az éles gyakorlás. Ez esetben ezt már az jelenti, amikor meghívják az általuk rendezett Police Caféba az első vendégeket: azokat a civileket, akiket a település, a közösség biztonságáért tenni tudókból és aktívan, elkötelezetten tenni akarókból válogatnak ki. Ezeken a fórumokon többnyire a problémák feltárásáig, feltérképezéséig, a velük való őszinte szembesülésig jutnak el a résztvevők. A következő lépés pedig már az lehet, ha egy-egy konkrét problémát kiválasztva annak elemzését végzik el, illetve a megoldásokat, az azokhoz való hozzájárulás lehetőségeit keresik, mégpedig olyan résztvevőkkel, akiket az adott probléma leginkább érint.

A pécsi rendőrök kezdeményező készségére, a pécsi egyetem befogadó érdeklődésére és persze a meghívottak jelenlétére volt szükség ahhoz, hogy 2016. november 9-én a Pécsi Tudományegyetem Szántó Kovács János úti épületében 20 hallgató részvételével pár órára kinyisson a Police Café. Ezúton illeti nagy köszönet Földényi Gabriellát, aki a házigazda

gondosságával szervezte meg a rendezvényt. A magyar rendőrség honlapja, a police.hu így számolt be az eseményről: *„A fórumon az egyetem hallgatói az őket leginkább érdeklő rendőrségi témákról kaphattak tájékoztatást oly módon, hogy négy különböző tematikájú asztalhoz ülve beszélgethettek a rendőrségi szakemberekkel. Az első asztalnál a közrenddel és közbiztonsággal kapcsolatos felvetésekkel, a második asztalnál kábítószer problémákkal, a harmadiknál a közlekedéssel, a negyediknél a megelőző vagyonvédelemmel kapcsolatos nyitott kérdéseket tisztázhatták az érdeklődők.”*[9]

A Police Café nemcsak attól café, hogy kávézni és pogácsázni lehet. A hangsúly az irányított, mégis oldott hangulatú beszélgetéseken van. Hogy ezt most is megalapozzuk, ráhangolódásként egy kissé rendhagyó módon meg is ismerkedhettek egymással a részt vevő diákok és rendőrök. A tematikus beszélgetéseket témagazdaként irányító rendőrök pedig a végén össze is foglalták az elhangzottakat, hogy mindenki mindenkinek a véleményét, kérdéseit, tapasztalatait, ötleteit hallhassa, s tartalmas, számára hasznos üzenetekkel távozhasson. Pécs város rendőrkapitánya, Korontos Zoltán a Police Café Pécs előkészítésében, a felkészítő képzésen és a 2014-es négy cafében is mindvégig részt vett. Természetes, hogy ezúttal is aktívan jelen volt. Minden asztalhoz leült egy kis időre, majd kíváncsian és büszkén nézte és hallgatta rendőr kollégái prezentációit. Hozzáteszem, méltán lehet elégedett velük. Álljon itt a nevük is: dr. Arató Attila, Dobos Anett, Kormányi Beatrix, Ráki István, dr. Vitális Ágnes.

Nemcsak a pécsi rendőrségnek, de nekem személyesen is nagy öröm, hogy ezúttal ismét nekik sikerült elsőként egy lépéssel tovább jutniuk a módszer alkalmazásában. Van abban valami, hogy aki lépéselőnybe kerül, annak csak arra kell ügyelnie, hogy meg is őrizze azt.

A pécsiekről megint példát vehetnek sokan, akik érdeklődnek ez iránt az innovatív bűnmegelőzési, a közbiztonsággal kapcsolatos problémákat feltáró, elemző és kezelő közösségi kommunikációs módszer iránt. Remélem, hogy egyre több rendőrkapitányság és általuk egyre több kisebb-nagyobb közösség megtalálja ebben a módszerben azon lehetőségek egyikét, amelyek saját helyzetükhöz, problémáikhoz leginkább illeszkednek. Talán még idén, talán jövő év elején több helyütt is megnyithatják ajtóikat a civilek előtt a Police Cafék…

Egyetemi Police Café Pécs, 2016. november 9., Dobos Anett témagazda prezentál

[9] http://www.police.hu/hu/hirek-es-informaciok/bunmegelozes/aktualis/police-cafe-pecsett

8. ÚJABB POLICE CAFÉ KÉPZÉSEK RENDŐRÖKNEK – SZIGETSZENTMIKLÓS, KALOCSA, EGER

2017. április 2.

Az egyik rádióadótorony-birtokos és Haukipudas testvérvárosa, a másik paprika- és hímzés-letéteményes, a harmadik veres borok és véres ostromok megénekelt fellegvára. Három város, az ország legmagasabb építményével, ízzel, színnel, aromával és patinával. Meg valami újjal. Modern kohézió a szerte hajigált települések közt. Úgy tűnik, egy jól kifőzött Police Café harmonizál mindennel, mellette három megye rendőrei ízlelgették a civilekkel megvalósítható új diskurzus lehetőségét. Főúr, jöhetne ám valami tömény! Hozzon rögtön nyolcat Zuglóból, majd meglátjuk, azzal mire megyünk… (Sz. A.)

***

Police Café módszertani képzés a kalocsai rendőrkapitányságon, 2017. március 7.

Tudtommal ez idáig semmi nem kötötte össze ezt a három települést. Ám az elmúlt három hónap (hisz már ennyi el is szaladt ebből az évből!) mindhárom város rendőrségének életében hozott valami olyasmit, ami remélhetőleg a közeljövőben az ott élők hasznára is lesz majd. Ez a Police Café lehetősége. 2017. január 25-én Szigetszentmiklóson, március 7-én Kalocsán, március 28-án pedig Egerben a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács támogatásával a kapitánysághoz tartozó körzetek rendőrei egynapos képzés keretében ismerkedhettek ezzel a civileket bevonó, a biztonságról való közös gondolkodást és párbeszédet szorgalmazó módszerrel, amely lassan, de biztosan terjed Magyarországon.

A lakosság problémáival nap mint nap közvetlenül találkozó rendőrök pontosan tudják, milyen nehéz megtalálni a megfelelő utakat azokhoz, akik egy-egy település biztonságáért legalább annyit tehetnének, mint a rendőrség. De szerencsére közülük egyre többen tudják – mert az itt emlegetett képzésen megtanulják –, hogy a Police Café módszere egy lehetséges, ráadásul kellemes út, amelyen biztosabban célba érhetnek. Ez a tudatosan felépített

kommunikációs technika növeli a civilek rendőrségbe vetett bizalmát, s ez hatékonyabbá teszi a közös munkát.

A tavaly óta immár akkreditált nyolcórás képzés a rendészeti továbbképzési rendszerben nyolc kreditpontot ér. Persze nem ez a lényeg, de azért ez a tény segít abban, hogy egy-egy vezető könnyebben fogadja be a kezdeményezést. Ha a kollégák kipróbálják a tanulásnak ezt a módszerét, majd Police Cafét rendezve látják annak közvetlen és közvetett hatásait, szükségszerűen meglátják benne a lehetőséget. Egyrészt az a hozadéka, hogy közelebb juthatnak a civilekhez. Másrészt ezek a fórumok növelik a helyi rendőrök elismertségét. Harmadrészt annyi és olyan információt gyűjthetnek, amennyit és amilyet egyébként nem. S végül, de nem utolsósorban a képzés és a rendezvények úgy összehozzák az egy helyen dolgozó rendőröket, ahogyan más alkalmak kevéssé. A felkészülés, a tervezés, a szervezés, a lebonyolítás, az eredmények összegzése, az új ismeretek feldolgozása és hasznosítása nagyon sokat hoz arra a konyhára, ahol a közbiztonság kőlevesét főzik[10]. Hogy pontosan mi is ez, arról majd legközelebb…

Mert már most örömmel mondhatom: lesz legközelebb. A fenti három város közül egyben biztosan rendeznek Police Cafét: Kalocsán. Bács-Kiskun megye képzett és gyakorlott rendőrei idén májusban és júniusban öt nap alatt összesen hét városban kamatoztatják tudásukat, közülük egy, Kiskunhalas immár másodszor.

május 29.: Kunszentmiklós
május 30.: Kalocsa és Baja
május 31.: Kiskunhalas
június 6.: Kiskunfélegyháza és Kecskemét
június 7.: Kiskőrös

Elég töménynek tűnik, ilyet még nem csináltunk, de éppen ideje, hogy kipróbáljuk. Az igazi nyári turné egyes helyszíneiről természetesen majd érkezik a tudósítás. Ha valaki nagyon kíváncsi, nézzen be hozzánk, hogy lássa, hogy is működünk… De aki nem akar olyan messzire utazni, az jöhet Zuglóba is. Ott már tavasszal – április 27-én – indul a sorozat, s csak hogy eggyel még tovább növeljük a tétet: itt másfél hónap leforgása alatt nyolc Café zajlik majd a XIV. kerületi Rendőrkapitányság nyolc körzetében. Nem mintha verseny lenne, legfeljebb majd csak az idővel, a kihívásokkal és magammal kell lépést tartanom. Másik lábam ott, de addig is az egyik itt. Csak győzzenek követni…

[10] A fordulatot Budavári Árpád: A közbiztonság kőlevese című tanulmányából kölcsönöztem. Belügyi Szemle 2012/11. szám, 70–98. o.

9. ZSARU-TEMPÓ: EGYRŐL A KETTŐRE VAGY ÖTRŐL A HATRA…

2017. május 25.

Zugló támad. Ha vért nem is, Police Café szomjazik. Már prosperáló bűnmegelőzési programjával nem is dupla, de okta kávét itat: nyolcállomásos sorozattal kvázi odadöngöl a közbizonytalanságnak. Szerző nem is gondolná, hogy jó neki a rendőrség magazinjában, de irodalmiságot alít, aztán (magát is) vizsgáztatva végül megenyhül, és hagyja magát egy lapon említeni. Tanítványaira akad itt is, ott is, és míg biztonságról szól, bizony, maga is áldozatul esik. A rendőrkávézás szenvedélyének. (Sz. A.)

****

Nem mindegy, bár kétségtelen, hogy mindkettő haladás. Ki itt, ki ott kezdi, s kerül lépéshátrányba vagy épp -előnybe. De ez nem mindig attól függ, honnan indul.

Bizonyíték erre Zugló. Police Café-ból ugyan ez az első, amit rendeznek, de hogy behozzák a lemaradást, mindjárt egy nyolcrészes sorozattal kezdtek. Az országban egyedülálló módon. Ezen a héten volt az ötödik Café, jövő héten jön a hatodik.

A XIV. kerületi Rendőrkapitányság és a Zuglói Közbiztonsági non-profit Kft. évek óta működtetett „Szomszédom a rendőr!” című programja egy pályázati lehetőségnek köszönhetően a Café módszertant alkalmazva most nagyobb sebességre kapcsolhat. A minap megosztottam egy fényképet a legnépszerűbb közösségi portálon, amely a Zsaru Magazin 2017. május 17-i számában jelent meg. A jó tollú szerző beszámolt róla, hogy útjára indult a programsorozat. Az első rendezvényen, stílusosan valóban egy kávéházban – az 5. körzetben lévő Paskál Kávézóban – kóstolt bele ő maga is a rendőrökkel elfogyasztott kávé melletti beszélgetésbe, s ez az élmény már-már irodalmi gondolatokra ihlette. Íme az írás:

POLICE CAFÉ ZUGLÓBAN

Egy csésze kávé mindig közelebb hozza egymáshoz az embereket. Oda közegként tekintett az aromagazdag Italra a XIV. Kerületi Rendőrkapitányság és a Zuglói Közbiztonsági Nonprofit Kft. (ZKNP). A több közös projektet is jegyző partnerek április 27-én Police Café néven egy újabb kezdeményezésüket állták sín.

—Zuglói biztonságunkat fokozása érdekében erősíteni szeretnénk a kerületben a közbiztonsági jelzőrendszert – mondta *Gyárfyné Lilian*, a ZKNP sajtóértekezletén. – Ennek fontos eleme, hogy a körzeti megbízottak szorosabb kapcsolatba kerüljenek a szolgálati területükön dolgozó intézmény- és szervezetvezetőkkel, háziorvosokkal, társasházak közös képviselőivel, szociális munkásokkal. Ez a rendezvénysorozat egy rendőrök által madarazott ötletbörze, melynek célja a terület erősítése, a lakosságot és oktani szervezeteket leginkább foglalkoztató kérdésekre és problémák feltárása. A civil résztvevők átadhatják a rendőröknek a tapasztalataikat, így keresve több aspektusból a kö-

zös megoldást. Cél, hogy az újfajta módszerrel a felvetett témák olyan szegmenseit is előtérbe kerüljenek, amelyek a hagyományos, fogadóórai egyeztetéseken háttérben maradtak.

A programsorozat első állomásán az önkormányzati-közbiztonsági ügyért *Adler Katalin* projektvezető és *Kovacs-Csiszár László* ügyvezető, a rendőrségről *Lukácz Marianna* szándéos és *Sebékne Barad Mária* bűnszaszolós, bűn- és balesetmegelőzési előadók, *Ő Máté* fúvószenekar-vezető, körzeti megbízott, *Balint Katalin* fotóművész, szolgálatirányítás parancsnok és *Temis Károly* fotóművész, kmb., tanítói- és bázisgazda képviselte. *Molnár Katalinnak*, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem docensének, a Police Café módszertanát magyarországi meghonosításának összeállítása mellett a témagazdák vándorlása asztaltársaságtól asztaltársaságig, és egyesületek alpja témáinál a meghívottakkal, mint a szabadon belőlő erősek, a fiatalkorúak és az idősek védelme, a szomszédkészség, a szó-, környezet- és levegőszennyezés.

Terveznek a kanalak meg hetszer rendőnek a csésze fatalak, a résztvevők mind a nyolc kmb.-körzetben tartanak Police Café.

SZELÁGYI ÁTTILA

FOTÓ: SZERKESZTŐI JENŐ

24 ZSARU RENDŐRSZEI MAGAZIN 2017/20.

2017/20. ZSARU RENDŐRSZEI MAGAZIN 25

Zsaru Magazin 2017. május 17.

Nem mondom, hogy a népszerűség netovábbja a Zsaru Magazinban megjelenni, bár ilyen tartalommal azért nem is szégyen. Sőt, ilyen ügy mellé állva még büszke is lehet rá az ember. Mert a Police Café bizony jó ügy. Segíteni összehozni a civileket és a rendőröket mindig szép feladat, s egy olyan valakinek, aki félig örökösen ez, de félig már amaz is, talán testhez álló. Ám ezúttal nemcsak ez a hír. Két plusz rétege is van a történetnek.

Azon a napon, amikor ez a lapszám megjelent, éppen vizsgáztattam. Amikor vége volt, az egyik hallgató – rendőr – előhúzta a táskája alján lapuló Zsaru Magazint, s mosolyogva adta át, gratulált. Egészen „véletlenül” úgy irányította a feleletét, hogy saját példái a rendőrség és a civilek kapcsolatának dimenziójában mozogtak. És amikor megláttam a fenti cikket, megértettem, hogy egy kis manipuláció áldozata lettem. Persze ezért nem lehet haragudni. Felkészült volt, olvasott, tanult, tapasztalt és gondolkodott. Ez a pár hozzávalója nálam egy sikeres vizsgának.

Hanem kézbe véve az újságot, látom ám, hogy e fölött a keretes írás fölött egy képen ismerős rendőrhölgy, Ludván Krisztina áll. Egy lapra kerültem volt szakdolgozómmal, aki

ugyanezen a képzésen végzett épp egy éve, mint ahol most a vizsga folyt. Micsoda öröm! Lapozok egyet, s lám, ott meg a rendőrség jelenlegi szóvivője, Gál Kristóf magyaráz élénk gesztussal. Nohát, ő is tanítvány, bár neki aztán semmit nem kellett tanítani, amikor az ún. átképzőn jó néhány évvel ezelőtt az előadásaimat látogatta. Bár én látogathattam volna annak idején az övéit az egri színházban, ahol a beszélés mesterségét elsajátította. Bőszen lapoztam tovább az újságot, most már keresve, kit találok még. És igen. A zuglói programról szóló cikk előtti oldalon Bogdány Gyula nyilatkozik egy aktuális bűntény nyomozásáról. Ő pedig három évvel ezelőtt végzett kedves mester-tanítványaim egyike. Ha valaki azt hiszi, én meg a szerkesztőséget manipuláltam, ki kell ábrándítanom. Az élet rendezi össze a szálakat.

Így jár az, akinek ennyi tanítvány jutott, és ráadásul ilyen jó, sikeres szakemberek, akik még a rendőrújságban is benne vannak. Nagyon jó érzés olyanokkal egy lapra kerülni, akikhez köze van az embernek. Üdvözlet nektek, kedves hallgatóim, s csak így tovább, halljak-olvassak még rólatok, s büszkén mondhassam: Azt a hét meg a nyolcát!

A Police Caféról pedig lesz még szó bőven a következő hetekben. Mert a nyolcnál ugyan eggyel kevesebb a hét, de Bács-Kiskun megye lépéselőnyben, már az ismétlők mezőnyében indul…

Police Café Zugló, 2017. május 24.

10. POLICE CAFÉ RANGADÓ

2017. június 20.

Kifutottak a csapatok. No nem az időből, hanem a közbiztonsági módszerek képzeletbeli pályájára. Bács Büszke Bűnmegelőzése – Zugló Záporzó Zajtalan Zűrtelensége: eldöntetlen, egy olyan meccsen, amit minden normakövető drukker élvez. Szépen burjánzó maslowi szenvedély, dinamikusan módosuló rend-trend, földrajzi területre szabva és aktualizálva, úgy a kies rónán, mint a Róna utcában. Örül a rendőr, és a következő szolgálatban már a hátsó ülésre csapja a tanultakat, információt kap a rábízottakról, korosztályokról és problémáikról. Csapataink harcban állnak, helyzeteket békítőn oldanak kék ruhákban, de (egyre) többen velünk, mint ellenünk. (Sz. A.)

***

Alig három hónappal ezelőtt harangoztam be, hogy a tavasz és a nyár a Police Café sorozatok jegyében telik majd. A tavaszt már el is felejtettük, jócskán benne vagyunk a nyárban, s immár lassan kész a leltár: a két sorozat véget ért, mindkét projektben már csak a lezárás, az összegzés van hátra. Arról a szép folyamatról szeretnék most írni, amelyet a két helyszínen összesen 15 alkalommal a rendőrökkel átélhettünk. Itt csak viszonylag röviden, de közben már jelezve, hogy azt tervezem: pár hónapon belül komolyabb elemzéssel is előállok. S talán segítőim is lesznek ebben.

A múltkor azt írtam, és most is tartom, hogy a Police Cafék rendezése nem verseny, de azért magamban mindig kicsivel növelem a tétet. Az újabb és újabb helyi igényekre reagálni nem könnyű, és persze folyamatosan fejlődni, hozzátenni valamit az előző élményhez – talán nemcsak számomra – fontos cél. Tizenegy hét leforgása alatt nyolc Cafét rendeztek a XIV. kerületi, és tíz nap alatt hét városban hét Cafét a Bács-Kiskun megyei rendőrök. Hogy hogyan hozták ki ezt a „mérkőzést” mégis egy – kissé manipulált – döntetlenre, azt egyszerű kiszámolni. A bácsi hét városhoz hozzájön az ő tavalyi három városra kiterjedő „próbameccsük”, ez ugye tíz alkalom. Zugló nyolc rendezvénye a képzéssel és a szakemberek szupervíziójával szintén ennyi. Csak hogy egyensúlyban legyünk. Mert tényleg nem verseny, bár ilyen (köz)ügyben összemérni magunkat bármelyik félnek rangot ad. Nem beszélve a közösségről, amely a rendőrség ilyen egyértelmű felelősségvállalásával csak jól járhat.

Police Café Zugló – ami felpörget

Április 4-én és 13-án tartottuk Zuglóban a lebonyolításhoz nélkülözhetetlen módszertani képzést, s kezdtük el tervezni azt a nyolcrészes sorozatot, amelynek egyes alkalmait a kerület minden rendőri körzetében a Zuglói Közbiztonsági non-profit Kft. (ZKNP) rendezte. A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács idei pályázatán elnyert szerény költségvetésű támogatásból – három másik programelem mellett – ezt a sorozatot kihozni igazi művészet, mégis sikerült. Aki beleláthatott a szervezésbe, meglepetten tapasztalta, hogy egy nagyon jól összeállított projekt a kis anyagi befektetés ellenére is milyen hosszú távon hatékony. Hogy ez hogyan lehetséges, az olyan műhelytitok, amelyet szívesen elárulunk az érdeklődőknek.

A Police Café magyarországi története éppen három évre tekint vissza. 2014 májusában Pécsen kísérleteztünk, s azóta lassan, de remélhetőleg biztosan halad hódító útján a módszer. A zuglóiak mindjárt egy egész sorozatot szerettek volna, és ez igen jó döntésnek bizonyult. A rendőrkapitányság és a már említett ZKNP évek óta tartó együttműködése nagyon sikeres és gyümölcsöző. A módszertani megújulás esélyét látták meg a Café módszerben, de hogy

ebben ennyi további és hosszan ható lehetőség rejlik, azt nem tudták előre. A Police Café feltétlen rajongójaként hiába mondtam bárkinek, hogy ez a (mód)szer nagyon hat, sőt, komoly függőséget okoz, aki még nem próbálta, úgysem hiszi. Viszont aki megízleli és rákap, azt olyan gyorsan szippantja magába, mint talán egyetlen más nem káros szenvedély sem. Hogy szenvedély, az nyilván látszik rajtam, s talán az is, hogy nem hogy nem káros, de egyenesen jótékony. Ráadásul nemcsak a közvetlen fogyasztónak, hanem a környezetének is. Nem önellentmondás ez? Nem bizony!

A Police Café ugyanis az emberi szükségletek közül az egyik legalapvetőbbre, a biztonság iránti vágyra reagál. Annak megteremtése, működtetése, fenntartása és helyreállítása a téma, mindvégig erről folyik a párbeszéd. Hogy konkrétan mi kerül a fókuszba, az mindig az adott közösségtől függ, hiszen a biztonság állapota és deficitjei változatosak. A helyi igényeket kell felmérni, a biztonsági kockázatokat és hiányokat feltárni, a problémákat azonosítani, kimondani, felvállalni, és közös elkötelezettséget vállalva, az eltérő tapasztalatokat és javaslatokat felhasználva, a sokféleség erejét kiaknázva – immár nem a szavak szintjén, hanem a cselekvés mezején – hozzákezdeni a megoldásokhoz.

Az, hogy egy Police Cafében a rendőrség a kezdeményező fél, rendőrök a vendéglátók, az asztalgazdák pedig itt Zuglóban a körzeti megbízottak voltak, magától értetődő. Egyrészt a rendőrség a biztonságért való felelősségvállalásban élen kell hogy járjon. Saját szerepdefiníciója és a lakosság szerint is ez a fő feladata, és professzionalizmusa abban tud leginkább megmutatkozni, milyen a viszonya a biztonsághoz és a rendhez. Az már kevésbé nyilvánvaló, hogy e két fogalom milyen komplex, s hogy abban a bonyolult és állandóan változó folyamatban, amelyet élhető közösségnek, a klasszikusabb szóhasználat szerint közbiztonságnak nevezünk, mennyi más, sokkal fontosabb tényező is közrejátszik, mint a bűncselekmények hiánya vagy alacsony száma. Manapság már egyre inkább ezt a dinamikus rend- és biztonságfogalmat érdemes használni, mert sokkal kézzel foghatóbb, ezáltal használhatóbb, formálhatóbb, mint a statikus biztonság- és rendfogalom. Utóbbi azt sugallja, mintha ezek állandó, kész valamik lennének. Azt ugyan régóta mondogattuk, hogy kollektív termékek, de ez az állítás – különösen a XXI. században – már nem érvényes.

A biztonság és a rend ugyanis, bármennyire vágynak is rá sokan, soha nincs kész, folyton változik, újra és újra meg kell alkotni, fenntartani, helyreállítani, ügyelve a kényes egyensúlyra, mint egy húzd meg ereszd meg játékban. Játékban – vagyis együtt azokkal, akik mind a rendet és a biztonságot, mind a rendetlenséget és a bizonytalanságot, szándékosan vagy szándéktalanul létrehozzák: a közösség tagjaival, a civilekkel. A rendőrség csak egy játékos a pályán, persze a maga sajátos eszközeivel, a közösség által ráruházott hatalommal. Hogy jól bánjon ezzel, ahhoz jogszerűen, szakszerűen és kulturáltan kell végeznie a dolgát. De sosem egyedül, nem a közösségtől függetlenül, nem fölötte, rajta kívül, pláne nem helyette, hanem vele együtt, állandó és rugalmas együttműködésben. Hasonlíthatjuk ezt a játékot a puzzle-hoz is, azzal a különbséggel, hogy ott mindig van egy előre gyártott kép, amelyet a szétvágott darabkákból rekonstruálnunk kell. És a részek biztosan mindig tökéletesen illeszkednek egymáshoz. A biztonság képe nem ilyen, pláne nem valaki által előre elképzelt etalon. A „biztonság puzzle” a világ legtöbb darabjából álló képe, itt-ott szükségszerűen hiányos, soha nem száz százalékos, ezért mindennél nehezebb kirakni. És messze nemcsak a rendőrökön múlik, sikerül-e.

Ebben az értelmezésben a rendőrök igazi arcához legalább annyira tartozik a mosoly, a nyitott, megértő, biztató tekintet, mint amennyire a kérdőre vont szemöldök, a komoly, szigorú mimika. Ha gyakoribb a kedves, halk szavú érdeklődés, tanács vagy éppen a meghallgatás csendje, akkor talán egyre ritkábban van szükség a felszólító módra, a határozott és kemény utasításokra. Az elesettet felsegítő kéz sok rendőrnek magától értetődőbb, mint az ütésre emelt gumibot vagy a bilincset összekattintó mozdulat. Ugye nem

mindegy, melyikkel találkozunk gyakrabban? Mert az lesz a meghatározó élmény, és ezen alapul a domináns kép a rendőrről.

Police Café Zugló, 2017. június 20.
Sebőkné Barad Márta témagazda figyelmes üzemmódban

Bizton állíthatom, hogy a zuglóiak számára a kerületi rendőreik már régóta elsősorban az értük dolgozó, közöttük élő és közlekedő emberek, akikre szakemberként persze akkor is számíthatnak, ha baj van. A ZKNP által évek óta működtetett „Szomszédom a rendőr!" program ennek a szolgáltató modellnek a valósággá alakításán dolgozik, és a Police Café Zugló most ennek a színvonalas munkának adott új lendületet.

A kiválasztott helyszínek az adott körzetben szimbolikus, közismert és kedvelt terek. Szerepel a listán valódi kávézó, idősek szociális gondozóháza, kulturális centrum, retró hangulatú sörpince, a ZKNP oktatóterme és végül a városligeti Vajdahunyad várában lévő Mezőgazdasági Múzeum vadászterme.

Police Café Zugló Vajdahunyadvár, 2017. június 20.

Valamennyi intézmény büszkén fogadta be a rendezvényt, s a vendégek mindenhova szívesen jöttek. A kicsit rendőrösre fazonírozott mikrokörnyezet, a finom kávé, a frissítő és a ropogtatnivaló melletti beszélgetés otthonos, kávéházi hangulatot kölcsönzött arra az együtt töltött négy órára.

A módszertan szerint a találkozások kerete legalább olyan fontos, mint maga a párbeszéd. A bemutatkozás, az asztalgazdák összefoglalói, az elhangzottak mögött megbúvó ellentmondások és összefüggések feltárása, a tapasztalatok, meglátások megosztása, a tanulságok, következtetések levonása már eredménynek számít. Nem beszélve a sok új információról, a kapcsolatokról, a vállalásokról és a konkrét együttműködésekről, amelyek sokkal nagyobb számban indulnak el, mint hinni merik a kezdetben nem ritkán kétkedő résztvevők.

Ahogy az egy jó erős kávétól nem meglepő – márpedig a Police Café igazán az –, egész Zugló felpörgött, legalábbis ami a biztonság iránti elkötelezettséget illeti. Ez ebben a pillanatban éppen elég. Ha más fővárosi kerületek is rákapnak ennek a speciális kávéfajtának az ízére – amire szintén van esély –, az még jobb. Hogy úgy mondjam, az már csak hab a kávén. Akit már most érdekel a program, ne habozzon, jelentkezzen, s kezdje meg az előkészületeket. Ugyanis amíg egy ilyen fórum igazán színvonalasan megszervezhető, az minimum két hónapba telik.

Police Café sorozat Bács-Kiskun megyében – amikor a rendőr örül…

Nem tudom, kit érdekel a rendőrök öröme. Félek, nem sokakat, de engem igen. Szeretem a rendőröket, és jól érzem magam attól, ha ők jól érzik magukat. A tanteremben persze ezt viszonylag könnyen elérjük, de a munkájuk közben erre azért, valljuk be, értelemszerűen kevésszer van alkalmuk. Éppen ezért jó olyankor látnom őket, amikor ez a paradoxon mégis lehetséges. Ilyen, amikor szolgáltató szerepben léphetnek fel. Hogy mennyire vágynak erre a szerepre, arról ezúttal is megbizonyosodhatott akárki, aki beült a hét Police Café valamelyikébe Bács megyében. A háromórás beszélgetések közben is láthatóan jól érezték magukat a házigazda rendőrök. De amikor egyikük előlépett, hogy előadja kis összefoglalóját, annyira lelkes volt, hogy érzelmeit nem bírván – és szerencsére nem is akarván – magában tartani, mondandóját valahogy így kezdte: „Jaj, én most annyira örülök annak, hogy ezt a sok új információt megtudtam, és hogy megtiszteltek vele az asztaltársaságok! Jó, hogy mindezt magammal vihetem és használhatom a munkámban!” Ebben a pillanatban született meg bejegyzésem másik alcíme is.

Bács-Kiskun megye képzett és gyakorlott rendőrei idén májusban és júniusban öt nap alatt összesen hét városban kamatoztatták tavaly megalapozott tudásukat, közöttük Kiskunhalason immár másodszor. Május 29-én Kunszentmiklós nyitotta a sort, május 30-án Kalocsa és Baja, május 31-én pedig Kiskunhalas következett. Egy hét szünettel június 6-án Kecskemét és Kiskunfélegyháza, zárásképpen pedig június 7-én Kiskőrös rendőrei hívták vendégségbe a civileket. Az utolsó napról egy kitűnő összeállítást készített a Kiskőrös Televízió értő és lelkes, érdeklődő szerkesztője.

A tavalyi bemelegítés után az idei sorozatban már egy konkrét téma került az asztalra. Szó szerint oda, ugyanis az asztalterítőként használt flipchart papírok hét helyszínen teltek meg a beszélgetések jegyzeteivel. Míg tavaly – s ahogy fentebb mondtam, az első körben Zuglóban is – rendezvényenként három-négy általános, a helyi biztonsággal kapcsolatos témáról folytak a beszélgetések, addig itt a hét város olyan szakembereit ültettük két-két asztalhoz, akik az idősek biztonságának érdekében dolgoznak. Mégpedig igazán elkötelezetten és szakszerűen, ahogy ez egyértelműen kiderült.

Police Café Kiskunfélegyháza, 2017. június 6.
Mahlaj Róbert témagazda és egyben mestertanítvány tanárnőjével prezentál

Az adott közösség életminőségét nagyban meghatározza, hogyan bánik az idősebb nemzedékekkel. Milyen ellátórendszert, programokat biztosít a számukra, hogyan juttatja el őket az alapvető szolgáltatások közelébe, vagy azokat hozzájuk. Különösen nagy kihívást és sok energiát jelent ez Bács-Kiskun megyében, ahol a tanyavilágban élő egyre öregedő lakosság helyi sajátosság. Az információáramlás, a tapasztalatcsere, a különböző nézőpontok összetalálkozása során hamar kiderült: a sok és sokrétű feladatok ellátásához szükséges erőforrások sohasem elegendőek. Hamar és minden településen egyértelműen jött a kézenfekvő megoldási javaslat: valami olyasmit kell kitalálni, ami megsokszorozza ezeket az eszközöket. Ez pedig nem más, mint az az egyszerű trükk, hogy a különböző szolgáltatásokat végző szervezetek egymással folyamatosan kapcsolatot tartva összehangolják a tevékenységeiket, és felváltva, egy jól kidolgozott rendszerszerű működéssel végezzék a dolgukat. A segítőknek nem elég az elkötelezettség, szükségük van készségeik állandó fejlesztésére, együttműködésre, és jól kell megszervezni önmagukat.

A három bűvös szó: kommunikáció, kooperáció és koordináció valamennyi társaságban előkerült. Kimondva persze egyszerűek, de nem varázsszavak. Ezek szellemében működni felismerést, szándékot, hozzájárulásokat, a szükséges készségek elsajátítását és gyakorlását jelenti. Ha ebbe fektetünk sok energiát, akkor a fenntartás már szinte gyerekjáték lesz. Vagy ha nem is, de felnőttek szép összjátéka, amely nem mellesleg egyáltalán nemcsak a jelenleg idős generációk köré sző biztonságos szociális hálót. Az ilyen hozzáállással őket gondozó közép- és fiatalabb korosztályok saját jövőjükről is előre gondoskodnak, sőt, a gyerekeknek is ezt a példát örökítik tovább. Fritz Riemann Az öregedés művészete című könyvecskéjének fülszövegében olvashatjuk az alábbi gondolatokat: „idejekorán gondolnunk kell öregségünkre, foglalkoznunk kell vele, mert korántsem mindegy, hogy azt felelősen és bölcsen mi magunk formáljuk-e, vagy az formál-deformál bennünket.”

Amikor a rendőrök az idősek biztonságáról beszélgettek a civilekkel, meglepetten tapasztalták, hogy egyáltalán nem az volt a legfontosabb probléma, hogy az időseket bűncselekmények érik. Sokkal nagyobb elbizonytalanító tényező számukra a magány, az

elszigeteltség, az unalom, az egzisztenciális kiszolgáltatottság, a testi, lelki, szellemi leépülés. Minden, ami ezeket lassítja, hátráltatja, oldja, biztonságnövelő tényezőként jelenik meg az idős ember számára. A konkrét bűnmegelőző, felvilágosító munka is, persze. Ebből a felismerésből következően az időskorúak védelme nem kizárólagosan, de még csak nem is elsősorban a rendőrség dolga. Természetesen ők is ott vannak és segítenek, ha szükség van a speciális szakértelmükre, sőt – ahogy a mostani Bács megyei Police Café az idősekért bizonyította – szívesen válnak a velük való foglalkozás megszervezésének kezdeményezőivé. A civilek pedig, miután egy kicsit azért kicsodálkozták magukat, igencsak hálásak voltak ezért a gesztusért.

A hét város hét kapitánya boldogan teheti zsebre a bűnmegelőzésben dolgozó kollégái által összegyűjtött információkat, hogy azok kéznél legyenek, s amikor kell, vegyék elő, építsék be közösen a település, a körzet, a térség vagy akár az egész megye problématérképének megrajzolásába, egy-egy konkrét ügy közös elintézésébe, az eleddig a legjobb szándék ellenére is megoldatlan problémák kezelésébe. Vagyis a biztonság növelésébe. Úgy legyen!

***

Stílusosan engedtessék meg egy rendőrös zárás, lévén, hogy mindkét programsorozat mögött ott álltak és állnak a helyi rendőrvezetők. Nélkülük ugyanis nem megy. Tehát: Főkapitány és Kapitány Uraim! Jelentem, egy fővárosi kerület és egy megye teljesen meghódítva. Már csak huszonkét kerület és tizennyolc megye van hátra. Előre hát, de csak lassan, okosan. Ahogy Vajdahunyad várát, nem is akárhogyan, bevettük, fokozatosan győzhetjük a többi helyszínt is. Mert ahhoz, hogy biztonságban érezzük magunkat, a rendőrség és a közösség közé nem falak kellenek, hanem minél több, nyitott átjáró. Főleg, ha a (vár)kapitányok belátják: nem ellenük, de értük, nekik dolgozunk. Az idő és a módszer pedig remélhetőleg nekünk, mindannyiunknak, akik szeretnénk élhető, biztonságos környezetben élni…

11. MICHELANGELO ÉS A RENDŐRÖK – POLICE CAFÉ ZÁRÓRÁK

2017. július 20.

Hála az égnek és e világi letéteményeseinek: a reneszánsz sok, több, és osztható. Kreálhat vele a szerző is párhuzamot, és míves előkép gyanánt ott ékeskedik a XXI. századi morálteremtés aktuális lovagjai előtt. Újhumanista ötletelés – ezúttal Bács-Kiskunban a rendért, szellemi kaláka a halasi csipketárlók tövében, ahol hét rendőrkapitány bábáskodott a modern közbiztonság (újjá)születése fölött. Vidék után főváros, modern is, meg urbánus: nagy szupervízióval, zuglói összefogással adhatom? Záró hamburgerezés a XIV. kerületben, kreativitást kérsz hozzá? Összegzés, hogy a sixtusi freskós is megnyalná művészi ujjait, állványzatáról alákászálódva. (Sz. A.)

***

Police Café Záróra Kiskunhalason, 2017. július 5.
Tartott Zsolt témagazda összegzője

Hiába, nem tudom – és nem is akarom – megtagadni önmagamat. Ez a főcím szerintem mindent elárul kettős identitásomról. Művészetrajongó és rendőrhívő volnék, és azt hiszem, mindkét minőségemben végképp menthetetlen.

Michelangelot és a rendőröket már egy lapon említeni is furcsa, nem még egy címben összehozni. Márpedig nekem ma reggel, kis forgolódásnak indult lustálkodás közben, sikerült. Le is írom gyorsan, nehogy kimenjen a fejemből. Nagyon élvezem, ahogy bejegyzéseim címei megfogalmazódnak bennem, s velük jön mindjárt az egész szöveg. Szinte csak le kell írnom, és aztán kihúznom belőle, ami nem kell. A címben szereplő művész – állítólag – ugyanezt tette: a kiválasztott márványtömbben már látta a leendő szobrot, s „csak” le kellett faragnia róla a fölösleges követ. Ez a hasonlat most biztos szerénytelennek tűnik, pedig csak arról van szó, hogy az alkotás folyamata valami ilyesmi, s

valószínűleg sok alkotó nyilatkozik hasonlóan, ha megkérdezik, hogyan születik valami a fejében vagy a keze alatt.

A World Café, amelyen a Police Café is alapul, egy közösségi alkotó módszer. És így már talán érthető, hogyan jön képbe a művészet. Azok a rendőrök, akikkel az utóbbi hónapokban kávézhattam, igazi alkotóként működtek közre a folyamatban, s nem is akárhogy. Saját környezetükben otthonosan mozognak, pontosan ismerik a helyi sajátosságokat, a problémákat, és többnyire a megoldásokról alkotott előzetes képpel is rendelkeznek. Ezt tudják összevetni a közösség által vágyott biztonsággal, az ő arról alkotott elképzeléseikkel és megoldási javaslataikkal. Mindebből aztán – képletesen lefaragva a fölösleget –, válogatnak, és az adott lokalitásra szabva az információk, az ötletek, javaslatok közül segítenek megalkotni a közösségnek az oda illő megoldásokat. Ez több a mesterségbeli tudásnál: művészet.

A kerekasztal kapitányai

A Cafénak fontos eszköze a partnerség. Ha emberek leülnek egymással beszélgetni, a köztük lévő egyenlő viszonyoknak kevés kifejezőbb szimbóluma van, mint a kerek asztal. Az egyik legideálisabb Police Café helyszín – már többször dicsértem, s ezúttal sem tehetek mást – a kiskunhalasi Csipkemúzeum. Nem csoda, hogy a hétrészes Bács megyei sorozat záró eseményének, az értékelésnek is ők adtak otthont. Ezúton is köszönet a háziasszonynak, Dancsó Szilviának a kedves vendéglátásért.

Kiskunhalas Bács-Kiskun megye földrajzi centrumában van, sokan ezért is szeretnek ott találkozni. Na meg a helynek is van egy szelleme, amelyet immár többedszerre tapasztalok meg. Hét kapitányt nem egy, hanem mindjárt két kerek asztal mellé ültettünk le, hogy megbeszéljék a sorozat tanulságait. Közülük öten személyesen is részt vettek a Cafékon, sőt, egy témagazda is kikerült közülük. Van, aki maga is együtt képződött a kollégáival, van, aki már a kezdetektől lelkes és másokat is lelkesíteni képes híve a módszernek. Van, aki idén kóstolt bele ebbe a sajátos ízvilágba, s már tervezgeti a folytatást.

Külön-külön is mozgolódnak tehát, de az, hogy egy két és fél órás összegzésre le lehetett őket ültetni, eleddig egyedülálló az országban. Azért bontottunk asztalt, azaz beszélgettek ők is két kisebb körben a zárórában, mert itt is a módszertanhoz ragaszkodtunk: két elemből szerettük volna összeilleszteni a levonható tanulságokat, a kézzel fogható eredményeket. Az egyik téma a szűk értelemben vett szakmai hozadék volt: mik azok a konkrét bűnügyi, rendészeti információk, új tudáselemek, amelyek kapcsán az egész megyét lefedő hét városi kapitányság közös nevezőkre juthat az idősek biztonságának fokozása érdekében. És mondhatom, volt minek örülni. Egy megyei szintű problématérkép elkészítésének kilátásba helyezése; konkrét logisztikai megoldási javaslatok a tanyákon élő idősek számára szóló segítségnyújtás gördülékenyebb megszervezésében; az idősügyben együttműködő partnerek elérhetőségi adatbázisának létrehozása; további igényfelmérés a célközönség és az érintettek bevonásával; pályázati források felkutatása és közös projektek tervezése; tanyagondnoki hálózat bevezetése ott is, ahol ez még nem működik – ezek szerepeltek az összegzésben.

Az egyes Cafékban született nagy rajzos jegyzőkönyvek szolgáltak kiindulópontul, lehetett egymástól kérdezni, vitatkozni, érveket, nézeteket ütköztetni. Jó volt egymástól ilyen szokatlan módon is tanulni. Kapitányok egymás közt… Végre igazán szakmáztak – ahogy ők mondják, és végre kötetlenül. Vágytak már ilyesmire régóta, mert az ügyek utáni hétköznapi szaladásban ritkán van erre alkalmuk. Számomra öröm, ha egy kissé körmönfontan is, de egy Police Café ürügyén összehozhattam őket. Mert ez a kávé – úgy tűnik –, még összébb hozza azokat is, akik egyébként is együtt dolgoznak.

Különösen jó érzés, hogy megyei vezetői szinten is nyitott kapukat döngettem ezzel a hétkapitányos ötlettel. Persze semmi kapudöngetés, elég volt a bekopogtatás a megyei főkapitányhoz, s ő nemcsak meghallgatta, de meg is hallotta, amit szeretnék. Ilyen

egyedülálló kezdeményezésre egy egyébként is nyitott, gondolkodó vezető nem tudhat nemet mondani. S nem is mondott. Kellemes szakmai beszélgetés kerekedett ki a nála tett látogatásból, s három hét múlva meg is lett az eredménye. Bűnügyi helyettese moderálta az asztalbeszélgetéseket, érdeklődve hallgatta kapitányait, s értőn foglalta össze a hallottakat. Ez a gesztus önmagában garancia volt az összejövetel sikerére, s ezúton is köszönjük neki, hogy ez a szereplés számára ilyen magától értetődő volt. Nagyon jó példa ez a többi megyének, hátha kedvet kapnak ők is egy hasonló programsorozathoz.

A másik asztalnál a Café módszertana és egy ilyen sorozat rendezése körüli tapasztalatok összegzése folyt. Őszintén szembenézni azzal, milyen nehézségek, gyermekbetegségek fordultak elő, miben lehetne még olajozottabbá tenni a szervezést, hogyan tovább, milyen lehetőségek rejlenek ebben a módszerben, mire tudnánk még használni az itt tanultakat, mit tanulhattunk a civilektől. Elhangozhattak a kezdeti kételyek, aggodalmak, hogy aztán áttérhessünk a közös siker fölött érzett örömökre. És elöljáróban annyit még: ősszel Kiskunhalas valami újdonsággal megint elő szeretne rukkolni… de erről majd akkor.

Szupervízió és hamburger

Már megint két össze nem illő dolog, legalábbis első hallásra. De várjuk ki a végét…

Zuglóban az utolsó helyszínen, a szintén szimbolikusnak tekinthető Vajdahunyad várának Vadásztermében felállított kerek asztaloknál zárult a Police Café Zugló sorozata 2017. június 20-án. Erről már írtam legutóbbi bejegyzésemben, de azóta megjelent a Zsaru Magazinban Szilágyi Attila, nyugodtan mondhatjuk: Police Café-rajongó zsurnaliszta tollából ez az ismét korrekt beszámoló is:

POLICE CAFÉ MINTAPROGRAM

Zsaru Magazin 2017. július 12., Police Café Vajdahunyad

Akkor nem részleteztem, s most sem fogom, épp csak megemlítem: az, hogy ez lett a záró rendezvény, a véletlennek köszönhető. Vagy mégsem? A budapesti rendőrfőkapitány jelezte, tiszteletét tenné az egyik Cafében, így a kedvéért szinte mindent módosítani kellett az eredeti forgatókönyvön: a dátum, az időtartam és a meghívott vendégek száma is jelentősen változott, majdnem az utolsó pillanatban. Ez azért okozott némi fejfájást a szervezőknek, de

utólag be kell vallanunk, hogy jól jött ki a lépés. Sikerült a szükségből erényt kovácsolni, és a lehető legtöbbet kihozni a lehetetlennek tűnő helyzetből.

A körzeti Café helyett egy egész Zuglóra kiterjedő rendezvényt kanyarítottunk a négy kerek asztal köré. Amolyan demo-változat sikeredett, ahol azok is láthatták, hogy működik ez a műfaj, akik előző nap még azt se tudták, hogy ezt a délelőttöt hol fogják tölteni. Nemcsak Zugló színe-java volt ott, de szép számmal kóstolgatták a Police Cafét más budapesti kerületek kapitányai is. Teljesen egyedi volt a maga nemében ez a záróra, de azt hiszem, mind a kerület, mind a főváros igazán büszke lehet rá.

A nyilvános záróra után a három hónapos sorozat igazi lezárása azonban 2017. július 19-én történt meg.

Egy hónapig érlelhették a részt vevő rendőrök az élményeket, hogy aztán három asztal körül, ezt is kissé rendhagyó módon, azaz természetesen Café módszertannal, megbeszélhessük, mi hogyan volt, s mit hozott a konyhára a nyolc Rendőrkávéház.

Az egyik asztalt ezúttal a kapitány, a másikat a projektmenedzser, a harmadikat a tanárnő-moderátor vitte. A képzés kezdő pillanatainak visszaidézésével kezdtük, hogy lássuk, honnan indultunk arra az eleinte szükségszerűen nehéznek tűnő útra, amelyet három hónap alatt együtt bejártunk. S aztán három téma köré fonva elindult az összegzés, értékelés.

Police Café Zugló Szupervízió, 2017. július 19.

A szakmai hasznot, a projekt szervezése és lebonyolítása körüli tapasztalatokat és a módszertani, kommunikációs fejlődést méricskéltük háromszor három rövidebb beszélgetésben, majd az asztalgazdák immár szokásosan összefésülték a témákat. Ez így együtt bármilyen fórumon vállalható, felmutatható, és reméljük, lesz rá alkalom, hogy bemutatkozhassunk vele a szélesebb nyilvánosság előtt is. Vannak erre terveink… de persze ezeket is csak később szeretnénk elárulni. Ami csak nekünk, résztvevőknek szólt, az a projektbe befektetett rengeteg munka legapróbb részleteit feltáró elemzés. Kiderült, min múlik egy ekkora projekt sikeressége, mitől érezheti az ember, hogy nem hiába fáradozott, mitől érzi jól magát a biztonsággal foglalkozó szakember és a biztonságban élni akaró közösség bármely tagja egy kerületben, körzetben. Mi az, amit szívesen továbbadunk másoknak is, akik ki szeretnék próbálni, meg szeretnék tanulni a módszert.

Ahogy a bácsi összegző Cafénak, ennek is volt egy különlegessége, ami persze nagyon is tudatos. A projektet szervezők, a lebonyolító rendőr asztalgazdák, a módszert megtanító és a

Cafékat moderáló szakember, valamint a helyi rendőri vezetők mind együtt voltak részesei az értékelésnek is. Ez rendkívül fontos momentum abban a folyamatban, amely egy efféle program sikerességét garantálja. A résztvevők igazi csapatként tanultak meg működni. A hierarchiát ilyenkor pár órára félre lehet tenni, mert itt a közös siker érdekében a partneri együttműködésen van a hangsúly. Azon, hogy mindenki ott tesz hozzá a folyamathoz, ahol neki van szerepe és az ehhez szükséges kompetenciája. Mint a puzzle-darabok, úgy illeszkednek egymáshoz a résztvevők hozzájárulásai. Minden darab egyformán fontos, mert csak úgy tud kialakulni az összkép. És nagyon fontos, hogy a kirakósdi közben jó legyen maga a játék is. Miközben a biztonság, tudjuk és valljuk is: egyáltalán nem játék. Nagyon is komoly dolog. S nemcsak a rendőröknek az. A zuglóiak – feltételezésünk szerint – szintén komolyan és tegyük hozzá: örömmel vették a rendőrök kezdeményezését. Reméljük, a projekt zárása után őket is lesz alkalmunk megkérdezni erről.

A projektértékelés hivatalos része után a finanszírozó Zuglói Közbiztonsági non-profit Kft. ezúttal egy kis közös evés-ivásra invitálta a „társulatot”, immár kötetlenül, felszabadultan. Ehhez persze már nem kávé, de jó hideg sör dukált (volna) a júliusi melegben… ám természetesen szolgálatban semmi alkohol! A hamburger finom, a hangulat felszabadult volt. A több hónapos kemény munka után mehetünk szabadságra, jöhet a megérdemelt pihenés. Persze őszre már újabb komoly terveket szövögetünk…

De egy pillanatra még vissza Michelangelohoz… Miért is jutott eszembe a mester?

A Police Cafében a rendőrök a kávé mellé speciális szakértelmüket kínálják a biztonsághoz hozzávalóként. Meggyőződésem, hogy a maguk szakterületén valamennyien Michelangelo-k. Kár volna őket széklábfaragásra kényszeríteni, hiszen rengeteg tudással és információval rendelkeznek, kreatívak és elkötelezettek a közösségeik iránt. Ezzel a nagy vállalással bizonyították: képesek az önálló alkotó munkára, a közösség javára végzett szolgálatra. Tanárnősen mondhatnám: ez igazi mestervizsga volt! A Police Café – mint szobrásznak a véső – kitűnő eszközükké vált arra, hogy előjöjjön belőlük a nem ritkán már el-elszunnyadó motivációjuk. Fontos lenne megőrizni ezt, és tovább fejleszteni azokat a készségeiket, amelyek által hatékonyabban hozzájárulhatnak a közösségek élhetőségéhez. De nagyon fontos, hogy számukra se legyen kötelező az „alkotás”, ne legyen uniformizált, hogy mit és hogyan csinálnak. Hadd alkossák meg a közösségek saját biztonságukat úgy, ahogyan tudják és szükségük van rá. Ha ehhez Police Café kell, ám legyen. Reméljük, hogy a rendőrkávé finom aromája tovaszáll, sokak orrába beivódik, s kérnek még belőle. Már készülünk a keresletre… de erről majd legközelebb, remélhetőleg hamarosan…

12. NEM POLICE CAFÉ, DE AZÉRT EGY KICSIT MÉGIS – TESITANÁROK, SORAKOZÓ!

2017. augusztus 28.

Becsöngettek. Stílszerűbben: besípoltak, mégpedig avatott művelői az éles hangú eszköznek Salgótarjánban. Ki fúj ma? Játék és szuszika tíz percben, fitten pihegő tesitanerők a legfrissebb Café-rendezvényen. Kötetlen szembekötősdi mint oldószer, újdonat szövetségesek a bűnmegelőzésben, lelkes testnevelők az új generációkért. Csakhogy máshogy: koppanó körmösök helyett partnerkeblek odadomborodása jó zsámolykatedrákról, aktív szándékegység, akkumuláló módszertanok, mert csak laikus gondolhatja, hogy csak úgy magától akár rend, akár torna terem. (Sz. A.)

***

Tesitanárok Police Caféja a Nógrád Megyei Rendőr-főkapitányságon
Salgótarján, 2017. augusztus 23.

Na hiszen, ez a híradás is jól kezdődik. Most akkor Police Café vagy nem? Nem egyértelmű. Az is, meg nem is.

Nyár vége van, napokon belül kezdődik a tanév, tanárembernek ilyenkor bizony ideje összekapnia magát. Hogy segítsünk a ráhangolódásban, tanév előtti sorakozót hirdettünk a Nógrád megyei testnevelő tanároknak, s mondhatom, a kollégák színe-java jött is, első szóra, legtöbbjük ráadásul önként. Annyiban volt Rendőrkávéház, hogy a Nógrád Megyei Rendőr-főkapitányság invitálására érkeztek a salgótarjáni rendőrségre. Rendőr csak a környéken volt (igaz, ott egy egész épületnyi), a teremben azonban csak moderátor társam, aki ebbéli minőségében a program szakmai tartalmáért volt felelős. Magam pedig a Café módszert vittem, mi mást… Egyre inkább úgy tűnik, csak a fantázia szab határt annak, hogy ki, hol, kikkel, milyen témában szervez Cafét. S ötletért Nógrád megyének igazán nem kell a szomszédba mennie. Hogy most akkor ez Rendőrkávéház volt vagy sem, azt döntse el a kedves olvasó.

A főkapitányság évek óta sikeresen pályázik bűnmegelőzési projektekre. Az idén is nagy fába vágták fejszéjüket. Ennek a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács által finanszírozott programsorozatnak volt egyik utolsó epizódja ez az augusztus 23-i tanári továbbképzés, amelynek moderálására kaptam felkérést. Mindig szívesen jövök Nógrád megyébe, s ez csak erősödött.

Moderátor társam ezúttal „szintén zenész”, átvitt értelemben persze, s mindjárt három okból is. Egyrészt nekem névrokonom, ő is Molnár. Molnár Jenő. Másrészt eredetileg ő is tanár akart lenni, ráadásul, mint most számomra kiderült: magyartanár. De nem az lett, hanem először is rendőr. Hogy ez hogy történt, azt ne firtassuk, tekintsük véletlennek. Már amennyire vannak véletlenek. Végül aztán csak nem bírt magával és a tovább adandó energiáival, s miután maga is sokáig rúgta a bőrt, futballistából edzővé avanzsált. Vagyis voltaképpen tanár lett. S mint ilyen, ugyanolyan elkötelezetten hisz a modern pedagógia csodájában, mint én. Használja is ügyesen. Az is összeköt minket, hogy immár duplán a hallgatóm. Nappali tagozatosként végzett a Rendőrtiszti Főiskolán, doktoranduszként pedig az egyetemen jelenleg is tanítom. A harmadik érv, ami miatt egészen biztosan jó helyen volt a teremben, hogy miként a jelen lévő testnevelők közül többen, ő is edző.

Mert a kollégák nemcsak iskolai keretek között, de egyesületekben is dolgoznak. Egészen apró gyerekeket és felnőtteket is edzenek, sportra, ezzel együtt emberségre, tisztességre, életre. Széles tehát az általuk elért célközönség, volt miről és kiről beszélni. Szóba is kerültek a különböző generációk, a köztük lévő különbségek és így a nekik megfelelő módszertanok sokfélesége. A nap témája a testnevelés, a sport és az ezzel foglalkozó szakemberek szerepe a bűnmegelőzésben.

Nem kellene ezt külön is hangsúlyozni, de sajnos nem feltétlenül magától értetődő ez mindenkinek. A jelen lévő résztvevőknek szerencsére nem kellett hosszan bizonygatni, mekkora jelentősége van az ő munkájuknak, példamutatásuknak abban, hogy főleg a felnövekvő korosztályoknak mennyi pozitív élményt, ezen keresztül sikert, azon keresztül pedig önbecsülést kínál a sportolás. A testi egészségen túl a mentális erő és a lelki egyensúly is könnyebben megteremthető és fenntartható a mozgás, a közös játék, a hasznosan töltött idő által. Hogy milyen meghatározó közösségformáló erő rejlik azokban a tevékenységekben, amelyek során ők találkoznak a gyerekekkel, és hatnak rájuk. Egyikük megfogalmazása szerint, ha egyszerűen, tisztességesen, szakszerűen, hitelesen teszi a dolgát, előbb-utóbb a tanítványok olyanok akarnak lenni és lesznek, mint ő. Elkezdenek kerékpárral járni az iskolába. Például. Ilyen egyszerű ez. Persze, kimondani. De hogy mennyi kitartás, munka, (szó szerinti) erőfeszítés és izzadtság, próbálkozás, kudarc van e mögött, azt csak az tudja, aki csinálja. A tesitanár. Csaba bácsik, Gyula bácsik, Csöpi nénik… hogy csak a saját kedves tanáraimat említsem. Hát ők bizony csinálták. Nemcsak mondták, hanem mutatták is. Biztattak, szerettek bennünket, s tanultunk tőlük sok jót, szépet, igazat. A mai napig szívesen gondolok rájuk. S bár sportoló nem lettem, de a mozgás örömére rákapattak. Ráadásul a testnevelők azáltal, hogy közeli, nagyon közvetlen és bizalmas kapcsolatba kerülnek a fiatalokkal, olyan különleges eszközzel bírnak, amivel a többi tantárgyat tanítók kevésbé. Nekik olyasmiket elmondanak a gyerekek, amiket másoknak nem. Gyakorlatilag rájuk bízzák a testi épségüket, s tanár legyen a talpán, na és lelkében, aki elbírja ezt a felelősséget. De hát a tesitanárok erősek, edzettek, fittek. A szívük is bírja. Hamar felvették a tempót ez alkalommal is, mert bevállalósok, ahogy ők magukat jellemezték. A tesitanár mindent megold. És valóban.

Itt most egyiküknek tartozom külön is köszönettel. Zérczi Mikinek, a tesitanárok gyöngyének. Vagyok vele olyan nexusban, hogy nyilvánosan is ráaggathatom ezt a jelzőt, hiszen közös tanulási élményeink száma immár háromra szaporodott. Az első szó szerint élmény és pedagógia volt, a második egy projektzáró rendezvény, ahol először szerepelt témagazdaként. S most is magától értetődően állt rendelkezésre, amikor – végre a saját szakmájába vágó témában – őt kértem meg az egyik asztaltéma vezetésére. Hozzá illő módon állt helyt, úgyhogy innen is üzenem neki: remélem, tanulhatok még tőle máskor is.

Nemcsak szellemileg, testileg is megmozgattuk a testnevelőket, hiszen a bemutatkozó kör után mindjárt kezdésnek egy sorversenyt hirdettünk. Azonnal belementek a csínbe, s olyan fegyelmezetten voltak önfeledtek, amilyet én még sose láttam. Igaz, ennyi tesitanárt se láttam még egyszerre ilyen kis helyen bekötött szemmel szlalomozni egy akadálypályán. Hozták a

formájukat. S persze a három szakmai asztaltéma értő megbeszélése után a végén a kezdőgyakorlatot értékelő szavaik is hozzáértésről tanúskodtak.

Ha játék, legyen igazán az. A nap végén a sorverseny első és második helyezett csapata (két csapat volt…) is kapott tárgyjutalmat. A humorral megáldott résztvevők jót nevettek a díjkiosztó felkonferálásán, s örültek a csekély, szimbolikus ajándéknak. Egy kedves bűnmegelőzési kifestőt vihettek haza óvodás, kisiskolás gyerekeiknek, unokáiknak.

Rendhagyó kezdés, rendhagyó tárgyalás, rendhagyó zárás – mi kell több a tanévre ráhangoló testi-lelki-szellemi élményhez? Legalábbis valami ilyesminek szántuk ezt a programot.

Kedves Tanárnők és Tanár Urak! Az lenne méltó ehhez, és hozzátok, ha rendhagyó módon azt is (be)vállalnátok, hogy folytatjátok azt a tapasztalatcserét, amit épp csak elkezdtünk. Mi bedobtuk a téma-labdákat, játsszatok velük! Találkozzatok rendszeresen, sportoljatok vagy kávézzatok együtt, magatokban vagy másokkal, ha már bűnmegelőzés, akár rendőrökkel is, s találjátok ki, hogyan segíthetnétek magatokon. Mert ott Nógrádban sem feltétlenül ideálisak a körülmények a mindennapi testneveléshez. Sem. És főleg arról beszélgessetek és ötleteljetek sokat, hogyan segíthettek legügyesebben a rátok bízott felnövekvő generációkon! Mert rájuk férne az edzés! Hajrá tehát, jöhet a rájátszás! Mi most egy ideig messziről szurkolunk…

13. JÖN, JÖN, JÖN! TANÉV ÉS PREMIER ELŐTT

2017. szeptember 10.

Három év húsz percben – expressz eszpresszó értő közönségnek, pót-Café a kollégáknak, mert költözik a hivatal. Igazi marketingesek egy igaz ügy mellett, holnap jön a honlap, vele a várt áttörés, és az sem baj, hogy a módszer már szivárog a réseken. A falra festés nem ördögtől való, de jó cél érdekében láttató eszköz az. Média márpedig van, volt és lesz, nagy virtualizálás előtt állunk éppen. Becsöngettek, ugye, csendesedjünk el hát a hátsó padokban is, mert szétültetem a beszélgetőket! Azaz dehogy szét. Inkább össze. (Sz. A.)

***

Még hogy nem értek a reklámhoz… Lassan tanulgatom, mi fán terem a marketing. Erre tessék, egyszer csak tálcán kínálkozik egy olyan alkalom, amelyet nem lehet nem kihasználni. S most még meg is írom. Hiába, ezt sem lehet eleget gyakorolni.

Kedves kötelességnek tettem eleget, amikor munkahelyemen felkértek, hogy 2017. augusztus 24-én a tanévnyitó összoktatói értekezleten – hiszen a mi egyetemünkön ilyen is van, mindig is volt és minden jel szerint lesz is – egy húszperces előadásban mutassam be a Police Café nevű innovatív módszert, amelynek három éve rabja vagyok.

Ezzel olyan lehetőséget kaptam ebben a kevéske időben, amelyért köszönetet mondok a szerencsének, de leginkább az ötletgazda Hegedűs Judit kolléganőmnek. Ő szerette volna ugyanis, ha erre az általa is megkedvelt módszerre ezen a fórumon felhívnánk a tanár kollégák figyelmét.

Mintegy nyolcvan, kissé még a nyári élményektől bódult, a maratoni évnyitó értekezlettől elgyötört, a hétköznapi valóságba ezáltal hirtelen visszahuppanó tanár kollégát záró fellépőként már ébren tartani se egyszerű. Főleg, hogy még kávéhoz is csak a szerencsések jutottak. Egy árva kávéautomata nem sok, annyi sincs már abban az egyre üresebb épületben, amelyből heteken belül átköltözünk az új kampuszba. Le a varázslatos Svábhegyről a város forgatagába, egy egészen más jellegű környékre, a VIII. kerület sűrűjébe. De erről majd talán máskor.

Most vissza a jelenbe. Szóval a rövidke értekezletszünetekben nem volt kávé, ezért éppen jól jött, hogy legalább beszélhettem róla és a falra vetíthettem. Ha csak képletesen is. Ráadásul „rendőrkávét”, igazi Rendőrkávéházból valót. Talán remélhetem, hogy fel is figyeltek rá. Mindenesetre az értő, mosolygó, helyeslően bólogató arcok, a nem pusztán udvarias, de őszintének tűnő taps és pár kedves gratuláció alapján feltételezhető, hogy néhányan megéreztek valamit abból a szenvedélyből, amellyel próbáltam röviden bemutatni és persze népszerűsíteni a Police Cafét.

Hogy ebből az előadásból voltaképpen egy beharangozó lesz, az számomra is hirtelen jött, de bizonyos értelemben elkerülhetetlen ötlet volt. Ugyanis hetek óta dolgozom igazi marketingesekkel a Police Café módszer honlapján, amelynek indulása napról napra beláthatóbb közelségbe kerül. A hallgatóság – ha csak néhány percre is – elsőként láthatta a honlap nyitóoldalának tervét.

Nagy öröm volt, hogy a jelenlévők körülbelül tíz százaléka már hallotta hírét, mégpedig a legkülönbözőbb forrásokból: a Facebookról, olyan rendőrkapitánytól, aki maga is házigazda volt több Police Cafében, polgárőröktől, kollégáktól, tőlem. Sőt, saját élmény alapján – igazi vagy oktatás során kipróbált (Mester) Cafében –, itthonról vagy külföldről ismerte, mi is ez.

Persze izgultam, sikerül-e elmesélnem, hogy került a kezem ügyébe ez a módszer, mire jó, mit műveltem vele három éve, kik voltak ebben a legkedvesebb játszótársaim, kinek ajánlható. Jól jött egy idén nyár elején készített, két és fél perces korrekt **riport**, amelyet a Kiskőrös Televízió értő szerkesztője készített.

Vetítettem tehát mozgóképet, fényképeket és talán egy kis biztató jövőképet is arról, mennyi további lehetőség rejlene ebben a „kávéházban”, ha rá lehetne szoktatni az embereket, hogy oda járjanak. Remélem, így is, úgy is átmentek az üzenetek, és a kollégák ráéreztek az ízére. Hamarosan jelentkezem a Police Café virtuális előszobájából… Addig is jó tanévkezdést!

14. POLICE CAFÉ NYILVÁNOS PREMIER – HONLAP SZÜLETETT

2017. október 2.

Ember a Holdon, (űr)séta egy (nem is) ismeretlen terepen, sőt, ugrás védőháló nélkül a biztonság felé. Szerző vall a projektteremtés elviselhetetlen könnyűségéről és szépségéről. Arculattal rendőrök, civilek és intézmények felé – alakot öltött a Police Café. Tiszta szándék honlapon és patyolat üzenet minden fórumon; közönség- és közösségteremtés. Bemutatkozik egy, a modern problémákra reflektáló újsütetű kávézó. Kontyunk alá becsap a gőz, ez a presszó jó választ főz. Jöjjenek, jöjjenek, bévül tágasabb! (Sz. A.)

***

És igen! Elérkezett a nagy nap. Születésnap.

Apropó születésnap. Abban az évben jöttem világra, amikor híressé vált a Holdra lépő Neil Armstrong mondása: *„Kis lépés ez egy embernek, de nagy ugrás az emberiségnek.”* Fordítsunk most egyet ezen a gondolaton: Bizonyára kis lépés ez az emberiségnek, de nagy ugrás nekem. Ugrás bizony, mégpedig valami nagy és komoly mélységbe. Azt nem mondanám, hogy az ismeretlenbe, és talán hihetem, hogy nem is teljesen váratlanul és felkészületlenül. Ismerős és kedvelt közegem a rendőrség, huszonhatodik éve kitartóan gyakorlom a benne való tájékozódást és közlekedést. Ha belegondolok, tíz éve várok erre a pillanatra, három éve pedig egyre tudatosabban edzek is rá. Mégis természetes, ha izgulok kissé. Szerencsére nem vagyok egyedül: egész szép csapat vesz körül, akik velem gyakoroltak és talán most, hogy megszületett a Police Café honlapja, velem örülnek. Bár ekkora ugrásra, azt hiszem, egyikük se számított.

A premier előkészületeit részletezhetném, de nem teszem. Édes teher lévén semmi ünneprontó nem lenne ebben, mégis, hosszan lehetne sorolni, mennyi minden kellett ahhoz, hogy ez a honlap most így kerülhessen a nagyérdemű szeme elé. Aki készített már hasonlót, tudhatja. A bemutatón azonban nem a fáradozások kulisszatitkaira kíváncsi a közönség, hanem arra, milyen produkcióval örvendeztetik meg őt. Remélem ugyanis, hogy sok örömet szerez az a tartalom, amellyel megkínálom az innovatív módszerek iránt érdeklődőket.

Hogy kiket, azt nem volt könnyű megfogalmazni. A honlapon megnevezett célközönségek (rendőrök, civilek és közösségeik, illetve intézmények) mellett azonban olyanokhoz szólok most külön is, akik nélkül ez az egész nem jöhetett volna létre. Nehéz ilyenkor nem kihagyni valakit, ezért nem is bocsátkozom név szerinti felsorolásba. Bocsássák meg nekem ezt mindazok, akik büszkeséggel olvasnák nevüket ebben a beharangozóban. Kissé azonban nehéz világot élünk. Sokaknak, akiket beazonosíthatóan megjelenítenék egy ilyen fórumon, külön engedélyt kellene kérniük ehhez a nyilvános szerepléshez. Épp elég fáradozással járt ez nekem, ezért senkit nem akarok olyan helyzetbe hozni, hogy ezt a procedúrát fel kelljen vállalnia. S idő sincs ehhez, türelmetlenül várom a

színre lépést, talán érthető okból. Jön az ősz és a tél, jólesik behúzódni kellemes kávéházakba… például Rendőrkávéházakba.

Ezért hát illesse itt nagy-nagy köszönet elsősorban azt, aki tíz évvel ezelőtt megajándékozott a módszerrel és mindazokat, akik álmodoztak, gondolkodtak, terveztek, szerveztek, dolgoztak, kétkedtek, vitatkoztak, győzködtek, biztattak az elmúlt években, mikor néha már majdnem feladtam. Mert azt ugye nem gondolja senki, hogy egy ilyen álmot egyszerű megvalósítani?

Név szerinti említést mégis csak érdemel itt valaki. Mégpedig az Artamax Design Studio. Tímár András és Vadim Osztapenko kedves, segítőkész együttműködése, művészi és technikai kreativitása és professzionalizmusa nélkül ez az egész nem lenne így, együtt, éppen ebben a formában látható. Köszönöm, hogy vállalták a honlap megtervezését, megszerkesztését, hogy az ügyet fontosnak tartva arc(ulat)ot adtak neki.

Hogy mit szól mindehhez a nagyérdemű közönség? Az majd kiderül. Van már néhány visszajelzés, melyek közül kettőt ragadnék ki. Volt, aki azt mondta pár évvel ezelőtt, hogy ebben a módszerben – ahogy a nap alatt általában – semmi új nincsen, a pedagógia eszköztárában régóta megtalálható, csak kicsit újra van gombolva. Talán a Police Café lassan formálódó magyar kiadása az efféle kételyeket is oldja majd. Kedves kollégám, Gáspár Mátyás, aki a közigazgatás területén évtizedek óta sikeres európai és országos kezdeményezések, projektek kitalálója, létrehozója, lelkesen ezt írta a Facebookon egy kommentárban, amikor először hallott a Police Caféról: *„Gratulálok! Ez a rendőrség társadalmi felelősségvállalásának kitűnő példája! Ezt a közszféra társadalmi felelősségvállalása témában tanítani fogjuk!”* Jóleső méltatás ez egy komoly szakembertől.

Nem feltétlenül a nyilvánosság előtt, de személyesen többen gratuláltak már, ami természetesen fontos. Hiába hisz az ember egy ügy fontosságában, mégis csak a visszajelzések tükrében mutatkozhat meg, jól gondolja-e. Ahhoz azonban, hogy minél többen elmondhassák tapasztalaton alapuló(!) véleményüket a Police Caféról, meg kell teremteni a lehetőséget, hogy megismerjék és kipróbálják.

Ezúton tehát végre a szélesebb nyilvánosság elé is kerülhet a módszer. Ennek a honlapnak nem titkolt szándéka, hogy az érdeklődők egy helyen, könnyedén, strukturáltan, folyamatosan frissítve találjanak meg minden olyan információt, ami hasznos, értékes és érdekes lehet számukra.

Kéretlen véleménynyilvánítók mellett azonban baráti tollnokom is van immár. Szilágyi Attila nem kis-stílű zsurnaliszta. Hasonlóan nehéz terepen faragja szövegeit: a Zsaru Magazinnál ad hírt mindarról, ami a magyar rendőrség általa fellelhető zegzugos berkeiben történik. És igencsak sok helyre hivatalból bejáratos. Idén áprilisban meghívást kapott az eddigi legnagyobb, a nyolcrészes zuglói Police Café sorozat első állomásának számító Paskál Kávézóba is. Innentől kezdve aztán be is szokott volna a Rendőrkávéházba, ha máshol nem akadt volna dolga. De akadt. Így hát már csak a záró Caféba ért oda, hogy arról is írjon lapjában. A sorozat első pillanatától az utolsóig élénk figyelemmel kísérte – óh, lokálpatriótai elfogultság! – saját lakóhelyének eseményeit, és hála lapjának, hírt is adhatott róla. Tudósításai egy igazi Police Café-tudós írásai is egyben. Annyira ráérzett az ízére ennek a finom kávéházi hangulatnak, hogy cikkeit olvasván én meg azt éreztem, jó néven venném, ha immár az egész ügynek is rendszeres hírvivője lenne. S lőn. Számítván további kitartó személyes támogatására, a közhírré tétetés egy részét ezek után készséggel reá bíznám. Ujjgyakorlatként eddig született blogbejegyzéseim rövidke, de annál mívesebb ajánlószövegeit volt szíves megalkotni, kedvem szerint. Ezúton is köszönet érte, s biztatom: hírre éhes füleit és tollát továbbra is hegyezze, remélhetőleg lesz miről beszámolnia.

Ahogy mondtam, nagy ugrás ez nekem, de kis lépés az emberiségnek. A kettő között létszámában és jelentőségében van még néhány csoport. Mondjuk a magyar társadalom és a magyar rendőrség. Talán közepesen nagy ugrás ez a Rendőrkávéházasdi valamennyiünknek így együtt, akik hazai mindennapjainkban is egyre többször találjuk szemben magunkat a

modern világ biztonsági kihívásaival. A Police Café ezekre keresi – és ha megadjuk a módját – jó eséllyel találja és adja is meg a válaszokat.

Jöjjön hát élesben a próbája ennek az egyszerű, de nagyszerű módszernek! Kezdeményezzék, támogassák Rendőrkávéházak nyitását, segítsenek a szervezésben, és ahol egy-egy ilyen kávéház ideig-óráig kitárja ajtaját, látogassák minél többen! Addig is lépjenek be az előszobába, kukkantsanak be a honlapra!

15. ELŐSZÖR, MÁSODSZOR… KISKUNHALAS HARMADSZOR!

2017. október 4.

A legfelszabadultabb kötelező választások 98-ban. Jó a kell. A szó nem veszélyes, de már ön- és közvédelmi oldalfegyver. Viselik is az önzetlen fegyvertársak. Visszamenőleges vállalások, örök rendek, mozgó trendek. Régi órák (össze)futó percben idéződnek Halason. Hé, te valahai hajadon! Az idő múlik, látom azt a hajadon, tudásod most hatalom, de szavadon az értő stíl az etalon. Sok minden változott. Kiskunhalas visszavár, a Police Café szókastély, nem rablólovagvár, oda a rendőr nem bevisz, hanem meghív. Ott, ahol mindenki otthon lehet, a rendészeti okulárén csillan a kommunikatív keret. (Sz. A.)

***

Police Café Kiskunhalas, 2017. október 3.
Tartott Zsolt témagazda nem az ördögöt, hanem a biztonságot „festi a falra”

Ehhez a történethez 1998-ba kell visszamenni az időben. Akkortájt nem hogy Police Café nem volt, de rendészeti kommunikációoktatás is éppen csak. Pont az az évfolyam volt az első, akiknek ez már nemcsak szabadon választható, hanem kötelező tantárgy lett, mindjárt az első félévben. Ők már az a generáció, akik nem is csodálkoztak ezen: magától értetődően adták-vették a szót, nem kellett harapófogóval kihúzni belőlük a véleményeket, a gondolatokat.

Nappali tagozatos hallgatóként tapasztalattal ugyan még nem rendelkeztek, ám kérdésekkel annál inkább. Öröm volt teret adni nekik, s nem is kíméltek. Szerencsére, teszem hozzá gyorsan, mert hála nekik, megszülethetett az első, akkor teljesen hiánypótló főiskolai jegyzet kommunikációból. Igaz, hogy ebből ők már pont nem tanulhattak, hiszen 2001 nyarán diplomáztak, a mű pedig ugyanazon év őszén jelent meg. De a velük való együtt gondolkodás, és mindaz, amire annak nyomán jutottam, testet ölthetett, s azóta is jó kiindulási alap.

Most már persze nem ilyen tananyagot írnék – ha írnék egyáltalán –, de az ott szereplő mondatokat most is vállalom. Szerencsére az emberi kommunikáció alapvetései nem változnak. Ami viszont igen, az az akkori pályakezdő és emiatt talán naivnak nevezhető szerző tudása a rendészeti kommunikációról. Ez viszont tananyagként biztosan leírhatatlan.

Sok okos és kevésbé okos sor látott napvilágot azóta az én tollamból is a kommunikációnak erről a különös szegmenséről, és rengeteg hallgató tanult meg olvasni e sorok között. Azok a kezdeti évfolyamok mégis emlékezetesek.

Hogy is ne lennének azok, mikor olyan, már akkor tehetségesnek mutatkozó leendő tisztek ültek a padsorokban, akik azóta befutott szakemberek, felelős vezetők lettek. Országos jövés-menéseim közepette sokszor megadatik megnéznem őket „természetes élőhelyükön", azaz munkahelyükön, és jó látni, ahogy beértek, megérkeztek, helyükön vannak. És ez nem mindig és nem feltétlenül pozíció, bár néha persze az is. Sokkal fontosabb, hogy *mit* csinálnak, s mindazt *hogyan*. Mert ebben rejlik a lényeg. Jó eljátszani a hízelgő gondolattal, hogy a *hogyan* két legláthatóbb összetevőjére, a viselkedésükre és a kommunikációjukra talán hatottak valamicskét azok a régi-régi tanórák a pályájuk kezdetén…

A nosztalgikusra sikeredett hosszú bevezető után talán nem váratlan fordulat, ha elárulom, hogy a címben szereplő város kapitánya is egy azok közül, akiket idestova 20 éve ismertem meg még zsenge tisztjelölt korukban. Frizurája, családi állapota és szakmai tudása rengeteget változott, de ő maga, jelleme, nyitottsága és lelkesedése semmit. Számomra bizonyítja ezt – többek között – az az odaadó érdeklődés, amivel éppen most két éve a Police Café módszere felé fordult.

Az első kortyok nemcsak neki, de Kiskunhalas közösségének is ízlettek, s mára elmondható, hogy az országban eddig egyedülálló módon ők már harmadszorra nyitották tágra Rendőrkávéházuk ajtaját. A kíváncsi és egyre aktívabb civil közösség mindig ugyanarra a következtetésre jut: de jó, hogy a rendőrök hívják őket, hogy itt lehetnek és együtt gondolkodhatnak, beszélgethetnek és cselekedhetnek az élhetőbb, biztonságosabb Kiskunhalas érdekében. A hozzáértő rendőr témagazdák keze nyomát egyre professzionálisabb prezentációk és illusztrációk igazolják. Az utolsót az egyik kedvenc témagazdám *tartott*a. Hogy miért a kedvencem? Melyik moderátornak a szívébe ne lopná be magát az a közrendvédelmi szakember, akiben az ezúttal három asztaltársasággal folytatott beszélgetés mottójaként ez a cím fogalmazódik meg: *„Halas, ahol mindenki otthon lehet…"*

Kell-e ennél frappánsabb összegzése egy, a közösségi együttélés szabályait taglaló, messze nemcsak rendészeti szemüvegen át vizsgált témakörnek, amiről ez a harmadik kiskunhalasi Police Café szólt? Nem kell. Kellene viszont sok ilyen jó, előre vivő beszélgetés ilyesmiről. Máskor is, máshol is… Szóljon, aki kedvet kap hozzá!

16. JÁRÁSI KÖZBIZTONSÁGI EGYEZTETŐ FÓRUM ÉS POLICE CAFÉ BÓLYBAN ÉS SÁSDON

2017. november 9.

Ha Tolnát még nem is, de Baranyát lassan már bejárja a Police Café híre. Kézről kézre, azaz járásról járásra adják egymásnak a témákat a helyi rendőrök. Együttműködésből épül a bizalom. A Bólyi és a Hegyháti járás mini Police Cafét nyitott: rövidített nyitva tartással, kevesebb résztvevővel és csak két témával. Az innovatív baranyai rendőrök úgy döntöttek: a hagyományos lakossági fórumok kereteiből kilépve inkább Rendőrkávéházba invitálják a vendégeket.

***

Járási Police Café Bólyban, 2017. november 7.

Ha Tolnát (még) nem is, de Baranyát már igencsak bejártam. Idén tizenharmadik éve térek vissza oda esztendőről esztendőre, látszólag más-más, de lényegében mindig ugyanabból az apropóból: rendőrök hívnak, várnak.

Most is rendőrök adtak kézről kézre, vittek járásról járásra. Ugyanis a megyei rendőrfőkapitányság szokásos évi Járási Közbiztonsági Egyeztető Fórumát tartottuk meg, kissé rendhagyó módon két járásközpontban, Bólyban és Sásdon.

A kellemes régi találkozások mellett mindig akadnak újak is. Egy Police Café szervezésben debütáló fiatal kollegina, néhány képzett és energikus őrsparancsnok és fiatal járőr, egy zenélő és éneklő rendőr, akit mindenki ismer és kedvel a környéken és két agilis kapitány – ők kerültek a látóterembe frissen. És persze a sok volt tanítvány, ismerős hol itt, hol ott bukkan fel, így hát vannak kihagyhatatlan üdvözlő körök. A Tevékenységirányító Központba, a pécsi kapitányságra, a szálláshelyem szomszédságában lévő szolgálatvezetői helyiségbe beköszönni mindig akad pár perc vagy akár fél órácska is. Baráti vacsorára pedig több is, pláne baráttá nemesült volt rendőrkapitánnyal.

Öröm látni, hogy a jó dolgok nem változnak. A régi arcokon talán évről évre kicsit mélyebbek a száj és a szem körüli mosolyok barázdái, de a tekintetek nyíltak, az ölelés őszinte, s a vállak is bírják még a terheket. Itt mindenki mindenkit ismer, jön-megy az információ, együttműködésből épülget a bizalom.

Hogy ez a lakosok felé is így legyen-maradjon, annak egyik kellemes helyszíne a Rendőrkávéház. Pécsett a kezdetek óta már hatodjára nyitottuk meg, s ezúttal két kapitányság, a mohácsi és a komlói illetékességi területére tartozó két járás, a Bólyi és a Hegyháti adott átmeneti otthont egy-egy mini Police Cafénak. Egy kis adag rendőrkávé jutott csak mindkét közösségnek, afféle kóstolónak mondanám, csökkentett üzemmódban: rövidített nyitva tartással, kevesebb résztvevővel és csak két témával.

Baranya megye tíz járásból áll, s minden évben végig kell járnia valamennyit a megyei rendőrfőkapitánynak. Nem kis előkészület, utazás, idő, energia mindenhol ismertetni az aktuális tényeket, adatokat, tendenciákat a helyi közbiztonság helyzetéről. Állni a kérdéseket, hozzászólásokat, amelyek azért nem mindig olyan kellemesen békések, mint a fent említett két településen. Mert itt, ebben a két baranyai járásban nagyjából béke honol. Irigylésre méltó bűnügyi statisztikai adatok, példás együttműködés a rendőrség és a települések biztonságáért felelős intézmények között. De azért jól tudják, hogy a köznyugalom megőrzése is fontos, és minden nyugalom ellenére azért itt is akad megoldásra váró probléma.

Az idősek és fiatalok mint legsérülékenyebb célcsoportok itt is igénylik a bűnmegelőzők áldásos tevékenységét. A körzeti megbízottak itt is örülnének a lakosságtól kapott még több információnak és segítségnek. A Sásdon áthaladó két rendkívül forgalmas főútvonal itt is évtizedek óta szomorú színhelye súlyos baleseteknek. S itt is érdekli a rendőröket, mit gondolnak róluk, mit várnak tőlük a civilek. Vagyis mindkét helyen volt miről beszélgetni a bemutatkozó Police Cafében.

Helye van itt némi önkritikának is. A szokásosnál fele annyi idő bizony rövidnek és sürgetőnek bizonyult, a gyakorlatlan témagazdák aggodalmainak eloszlatására szánt gyorstalpaló felkészítés sem váltja ki az egész napos képzés tartalmasságát, s a járási fórummal összekapcsolt kötetlenebb párbeszéd sem igazi Café-élmény.

Mégis, próbaképpen, első lépésként talán példamutató lehet más járások, más megyék számára is. Baranya innovációra nyitott rendőr-főkapitánya jóvoltából megint megmutathatta kísérletező kedvét és bátorságát, hogy a hagyományos keretekből kilépve át-, pontosabban be lehet és érdemes is lépni másba, például a Police Café világába. Bólyban és Sásdon pedig a helybéliek talán legközelebb is leülnek egy kávé mellett közös dolgaikról beszélgetni a rendőrökkel.

17. POLICE CAFÉ LIGET

2017. november 23.

Sokak szerint a Városliget nemcsak Zugló, de a főváros szíve is. Ennek a szívnek ügye van, amelyet sokfelől lehet szolgálni. Szép számmal és nemes szándékokkal jöttek el a sokszínűséget és komplexitást képviselő szakemberek, hogy a Rendőrkávéházban arról beszélgessenek, hogyan érhető el, hogy biztonságos, élhető, sőt több: élvezhető hely legyen ez a városrész. És ne csak a nap mint nap ott dolgozó, hanem a rövidebb-hosszabb ideig pihenni vagy szórakozni vágyó oda látogató embereknek is.

***

Police Café Liget, 2017. november 21.
Kiszi István körzeti megbízott házigazda nemcsak mankójára, de kollégáira és közösségére is támaszkodhatott a körzetében rendezett Caféban

A nyári nyolcrészes zuglói Café sorozat utolsó helyszínét tulajdonképpen lenyúltuk, hogy ilyen bulvárosan fogalmazzak. De mit is jelent ez? Az eredetileg az 1-es rendőri körzeti Café Vajdahunyadvárban való megrendezését a helyi körzeti megbízottak jó kapcsolatainak köszönhettük. Hamar megvolt a helyszín, kitűztük az időpontot, meghívtuk a vendégeket, amikor kiderült: mindent át kell szervezni. A körzeti Rendőrkávéház helyett egy egész Zuglóra kiterjedő, nagyobb volumenű, inkább protokolláris jellegű projektzáró rendezvényt kell tartani. 2017. június 20-án ez meg is történt.

Már az előkészítés forgatagában megfogadtuk, hogy a helyi körzeti megbízottat az elmaradt rendezvénye miatt kárpótolni kell. Így hát a ZKNP – már jócskán a projekt keretein kívül – 2017. november 21-én megszervezte a találkozót, amelyet ezért és csakis ezért nevezek pótkávéháznak. Nem a Ligetbe, hanem a ZKNP oktatótermébe vártuk a résztvevőket.

Olyat már láttam, hogy egy igazi kommunikációtanárt a törött foga se hátráltathatja a

tanításban.[11] Ezúttal hasonlóra láttam példát: egy valamirevaló körzeti megbízott törött lábbal is ott akar lenni az események közelében, s ez nagyon rendben van. Méltán lehetek elfogult a mi rendőr házigazdánkkal, hiszen ő is az volt körzete iránt, amikor érzelmekkel gazdagon átszőtt, szimbolikus bemutatkozásában üdvözölte a megjelenteket. És járt, pontosabban mankózott körbe-körbe az asztalok között, s talán nem túlzás, ha azt mondom, büszkén hallgatta-nézte, mire jutnak egymással a felek a körzete biztonságáról folyó párbeszédben.

És nemcsak szép számmal, de nemes szándékokkal voltak jelen a Ligetben működő intézmények képviselői, akik a maguk sokszínűségében képviselték azt a komplex funkcionalitást, amelyet a város szívének tartott Városliget megjelenít. Egyértelműen kiderült, hogy ez a hely, ez az ügy nekik valóban szívügyük. Azon vannak, hogy ne csak biztonságos, de élhető, sőt több: élvezhető hely legyen ez a városrész. És ne csak azoknak, akik nap mint nap odajárnak, mint ők, dolgozni, hanem a rövidebb-hosszabb ideig pihenni vagy szórakozni vágyó oda látogató embereknek is. Arról gondolkodtak együtt három téma – a közlekedés és parkolás, a turizmus és a közterület rendje – kapcsán, hogy mindehhez ők a maguk módján és szakértelmével hogyan járulhatnak hozzá. S mit tehet, hogyan segíthet ebben még jobban a helyi rendőrkapitányság.

Akik egy-egy ilyen Police Cafénak csak a hírét hallották, úgy gondolhatják, hogy az a meghívott szakemberek jó hangulatú, érzelmekkel átszőtt beszélgetése. Ez is, de ennél jóval több. Az oldott légkör teszi lehetővé a felszabadult vélemény- és hatékony információcserét, itt hangozhatnak el a konkrét ötletek, amelyekből kinőhetnek a megoldások és az azok érdekében nélkülözhetetlen felajánlások. Amikor már nemcsak a problémák kimondása, hanem azok összefüggő okainak feltárása is megtörténik; amikor egy-egy résztvevő jámbor óhajából a közös érdekérvényesítés lépéseinek közeljövőbeli körvonalai is kirajzolódnak, s ehhez egyre sűrűbbre, ezáltal erősebbre szövögetik a kapcsolati hálóikat, akkor lehet remélni: máskor is, mások is összejönnek, leülnek, beszélgetnek, és minél többször teszik, eleinte csak egyben-másban, később aztán egyre több mindenben egyetértve, előrébb jutnak. A zárszóban azt találtam mondani a résztvevőknek, hogy ha ilyen egy pótkávézás a zuglói rendőrökkel, akkor képzeljék el, milyen az igazi… Nos, akármilyen furcsán hangzik is: pontosan ilyen. Reméljük, Zugló mutat még rá sok példát. A szervezők mindenesetre már gondolkodnak a folytatáson…

[11] 2017. november 13-án, azaz egy héttel a Liget Café előtt egy szerencsétlen esés következtében letörött a metszőfogam, de ennek ellenére az aznapi, polgárőrökkel zajló képzésemet „hősiesen” megtartottam. Erről született mesémet lásd itt: http://policecafe.hu/foggal-orommel-a-polgarorokert/

18. ÖNKISZOLGÁLÓ POLICE CAFÉ KISKUNMAJSÁN – AZ ELSŐ POLICE CAFÉ KÉPESLAPOM

2017. december 10.

A Bács megyeiek Police Café függők lettek, nincs mese. A kiskunhalasi tripla után immár a kiskunmajsaiak is duplát rendeltek, abból is jó erőset. Sőt, ennél is tovább mentek: önkiszolgáló Rendőrkávéházat nyitottak. A jól felkészített, gyakorlott rendőrök olyan szenvedélyes kávékínálók lettek, hogy Café Katának ezúttal csak üdvözlőlapot küldtek. Ő azonban ezt egyáltalán nem bánja, hisz a módszer így sem szenvedett csorbát. Sőt büszke arra, hogy hiányát a helyi őrsparancsnok méltó módon pótolta, mert moderálatlanul mégse maradhatott a bűnmegelőző beszélgetés.

***

Police Café Kiskunmajsa, 2017. december 8.
Gama-Kovács Gábor őrsparancsnok „önkiszolgáló” Cafét nyitott

2017. december 8-án délelőtt – igaz, elektronikus, de mégiscsak – képeslapot kaptam. Az első üdvözletet egy éppen nyitva tartó Police Caféból, melyben ez a szöveg volt olvasható: *„Jó reggelt, Kedves Café Kata! Gondoltuk, kávézunk egyet!! Ééés… működik! Megint!!”* Mellékelve négy fénykép a beszélgető asztaltársaságokról. A feladója kedvenc kapitányaim egyike, Vaslóczki Ferenc.

Hűséges olvasóim jól tudhatják, hogy ő nem más, mint annak a Kiskunhalasnak a rendőrkapitánya, amelyik idén novemberben már harmadszor rendezett Rendőrkávéházat, mert a közösség, amelyet még 2016-ban megkínáltunk vele, kétszer is visszatapsolta.

Szerencsésen hamar bekövetkezett, amit eddig csak óhajtottunk: hogy ne csak Kiskunhalas, de más környékbeli városok is a folytatáson gondolkodjanak. Kiskunmajsa őrsparancsnoka, Gama-Kovács Gábor ugyanis úgy érezte, megint volna olyan téma, amiről érdemes beszélgetni a településen élő, dolgozó civilekkel, s meghívta őket egy közös kávézásra. A kábítószerhelyzet feltárása, a fogyasztáscsökkentés lehetséges útjai, az online tér veszélyei és a lakásbetörések megelőzése foglalkoztatja mostanság a környékbelieket, s ehhez ajánlották speciális szakértelmüket a rendőrök. Az őrparancsnok gondolt egy

merészet, s kiképzett témagazda lévén, magára vállalta a rendezvény moderálását. Minden bizonnyal kiválóan eleget tett a kihívásnak, ha főnöke, a halasi kapitány ilyen üdvözlőlapot írt a rendezvény közben Café Katának, aki eddig, mint állandó moderátor, minden alkalommal jelen volt a Bács megyei Rendőrkávéházakban.

Mindig is szerettem képeslapot kapni, de ezúttal különösen jó érzés volt, hogy távollétemben is gondoltak rám. Mihelyt értesültem az eseményről, tudtam, ezt is meg fogom írni itt, hiszen ez iskolapéldája az „önkiszolgáló Police Café" műfajának. Vagyis amikor a rendőrök megtanulják, megszeretik, jól begyakorolják a módszert, s megérzik, hogy elérkezett a pillanat, amikor önállóan, külső moderátori segítség nélkül is sikerre vihetik. Nagyon nagy öröm és büszkeség ez nekem!

Gratulálok tehát Kiskunmajsának, Kiskunhalasnak és persze Bács megyének, hogy ebben is ilyen kezdeményezőek, példamutatóak!

19. KOMMUNIKÁCIÓS PÓTÓRA – AVAGY A MEGSZEMÉLYESÍTETT KÖRZETI MEGBÍZOTTI SZABÁLYZAT

2017. december 4.

Van egy rendőr. Pontosabban sok rendőr van. De Karcsi rendőr csak egy. Szerénysége persze tiltaná, hogy túl sokat beszéljünk róla, de azért egy keveset lehet. Helyén van. Körzeti megbízott a javából, szülőhelyén, lakóhelyén, Zugló 5. számú körzetében. Mindent és mindenkit ismer, és mindenki ismeri. Lehetne a megszemélyesített körzeti megbízotti szabályzat. És írott tananyag is immár. Ha egy misét nem is, de egy blogbejegyzést megér.

***

Úgy gondolom, hogy a körzeti megbízotti szabályzat a rendőrök számára átadandó tananyagnak igencsak száraz része. Kedves kollégám, Tihanyi Miklós tanár úr szerencsére nem így van ezzel, és igyekszik valahogyan „felvizezni", de legalábbis oldani valahogyan. Sokszor ő maga oldja meg, hogy akár ebben a témában is felkeltse és fenntartsa a hallgatók figyelmét, de előfordul, hogy valami más cselt eszel ki. A legkevésbé sem a téma felhígítása, ha megszemélyesíti azt, mégpedig egy igazán autentikus forrásnak számító előadó segítségével.
Azt hiszem, duplán szerencsésnek mondhatják magukat a harmadéves nappali tagozatos közlekedési szakirányos hallgatók. Egyrészt, mert szeptemberben megúszták a velem eltöltendő rendészeti kommunikációs tanórákat – igaz, megtartotta nekik más. Én ugyanis szabadságra mentem épp azon a héten, amikor találkoztunk volna. Így hát belenyugodtam, hogy nem ismerem meg őket. Úgy látszik azonban, hogy mindenképpen látnunk kellett egymást, ha csak másfél órára is, de annál kellemesebb helyzetben.
Másrészt – s ez volt 2017. november 29-i találkozásunk oka –, mert a kmb-sek XXI. századi archetípusát képviselő Karcsi rendőrtől, azaz Tomis Károly főtörzszászlóstól, a Zuglói Rendőrkapitányság 5. számú körzetének körzeti megbízottjától hallhatták, mi fán terem egy igazi kmb-s.
Ritka az a szakember, aki a helyén érezheti magát, s ennek egyszerű oka, hogy ott is van. Minden porcikája rendőr, érezni a szavain, a gesztusain, a mosolyán, a hangján. Kívül-belül, tetőtől talpig az, ami. Egy ízig-vérig körzeti rendőr – talán ez a név jobb lenne a kissé rossz áthallású körzeti megbízott helyett. Karcsi rendőrben bizony meg lehet bízni. De nem a hatalomnak, ahogyan az a munkakör elnevezésének idején, az 1950-es években jellemző volt. A körzeti megbízott ugyanis politikailag volt megbízható. Karcsiban a kollégái és a lakosok bíznak, akik ismerik őt születése óta, akik közül ő is egy Zugló 5. számú körzetében. Szomszédjuk, ismerősük, barátjuk, kollégájuk, ügyfelük, betegük, vevőjük. Betér ide-oda egy kávéra, vagy legalább egy jó szóra. A szolgálati telefonján bármikor felhívhatják. Jön és megy és elintéz és megkérdez és utánajár és segít és felvilágosít és megnyugtat és válaszol és elkísér és kér és figyelmeztet és mosolyog és magyaráz és ránk vigyáz. És így tovább, amit éppen kell. Reggel is, este is, éjjel is, jövet menet, elöl hátul, kint és bent, télen és nyáron, autóban és gyalogosan és biciklivel is – rendőr.
Most is csak mesélt, mesélt, mesélt a mindjárt pályakezdő fiataloknak, egyszerűen, keresetlen szavakkal, élvezetesen, élményszerűen. Minden története élővé vált, és a hallgatók talán egyszerre megértették és megérezték, milyen ez a kmb-s lét.
Megtudtuk azt is, hogy az ő egyéni kezdeményezéséből induló, kézi gyártású plakátoktól nem kis munka árán hogyan jutott el addig, hogy végül a „Szomszédom a rendőr" programnak is az arca lett. S hogyan találtunk egymásra immár a Zuglói Police Cafében, mert Tomis Karcsival végtére is ott jöttünk össze igazán. Erről a rendhagyó tanóráról is az

utolsó zuglói Cafében értesültem tőle, s hívattam meg magam Tihanyi tanár úrral. Végtére mégis csak az én csoportomnak tartott óráról volna szó.
Így esett hát, hogy élvezettel hallgathattam az érdekes előadást, amelynek egyik csúcspontja az volt, amikor a meghívott előadónak egy tanulmánykötetet adott át Tihanyi tanár úr, aki az egyik tanulmány szerzőjeként egy Karcsival készült interjúból idézett. Tomis Károly, akit többek között szerénységéért is nagyon lehet szeretni, immár nyomtatott tananyag lett. Ez azért nem semmi. Meg is hatódott rendesen ettől a meglepetéstől.
Ezúton is gratulálok neked, Karcsi, és kívánom, hogy sokáig legyél az, aki vagy, mindannyiunk örömére!

Police Café Zugló, 2017. május 24.
Tomis Károly zuglói körzeti megbízott témagazdai szerepben

20. A POLICE CAFÉ SZÁMOKBAN

2018. január 6.

A leltár még egy Rendőrkávéházban is elkél. Persze nem a kávészemeket érdemes mérlegre tenni, hanem az elmúlt három és fél évben megrendezett rendőr-civil párbeszédek hozadékát. Érik egy komolyabb szakmai összegzés is, de addig egy kis visszatekintés, számokban. Amolyan évértékelés-féle…

***

Nemrég múlt el karácsony, majd ismét fordult velünk egyet az esztendő, de ezúttal nem készítettem kifejezetten óévbúcsúztató-újévköszöntő blogbejegyzést. Bár korábban sem egyszerűen ilyeneket írtam. A téli szünetben gyakorta jött valami olyan élmény, amelynek apropóján épp az ünnepeket vagy az év végét-kezdetét is beleszőttem a sorok közé. Most is napokon át gondolkodtam, írjak, ne írjak. Forgattam a fejemben, miről is – mert lett volna ez-az –, mégsem jött az a bizonyos ihlet.

Mígnem aztán egyik nap csörgött a telefonom, egy régi kedves kollégám keresett. Kérte, mondanám meg neki, hogy a tavalyi évben összesen hány Police Café zajlott a rendőrség közreműködésével. Az adatkérés apropóját minden bizonnyal az adta, hogy januárban a rendőrség is évet értékel, s a vezetők bekérik az ehhez szükséges információkat. Nyilván ezek egyike lesz a Police Café alkalmak időpontjait és helyszíneit, a módszerre felkészített kollégák és a meghívott vendégek számát feltüntető oszlop vagy sor is.

A kérdező ezek jelentős részét szerencsére könnyedén kikereshette a honlapról, hiszen ott folyamatosan frissítem az aktuális helyzetjelentést. Szakmai élménybeszámolók is olvashatók fotókkal gazdagon illusztrálva, valamint a módszertani leírás, a képzésre való jelentkezés részletei, egyszóval minden. Mondtam is neki örömmel, s hallhatóan úgy is fogadta, hogy kérdésére tíz perc alatt maga is megleli a választ. Sőt, megköszönöm, ha utal is a weblapra, hiszen azért is született, hogy hivatkozási alap legyen. Ő is köszönte, s ebben maradtunk.

Hanem azon igencsak elgondolkodtam – s ebben a pillanatban eldöntöttem, mégis csak megfogalmazom és közre is adom évösszegző írásocskámat –, hogy mire jó, ha számokban beszélünk a Police Caféról, sőt, bármi másról, amit az ember egy évben véghezvisz.

Az eredményorientált, teljesítménykényszerben gondolkodó szervezetek számára, amilyen a rendőrség is, bizonyára sokat mondanak a számsorok. Különösen akkor, ha azok valamilyen más számsorokhoz képest hangzanak el. Nos, ha így vesszük, elképesztően jól állok. Nézzük csak.

2014-ben, amikor a Police Café kezdeményezés Magyarországon elindult, négy alkalmat rendeztünk, mind a négyet egyetlen városban, Pécsett.

A következő évben, 2015-ben fele annyit, azaz kettőt: az egyiket ismét Pécsett, a másikat azonban már Budapesten.

2016 ezt a számot kicsivel több mint négyszeresére növelte: kilenc Rendőrkávéház kilenc különböző városban. Ez szép növekvő tendencia.

De még szebb volt a 2017-es év: 21 Rendőrkávéház 12 városban!

Ez igazi áttörésnek mondható, és nemcsak a Rendőrkávéházak rendezésében, de a rendőrök módszertani képzésében is. Ugyanis míg 2016-ban három alkalommal mintegy 40, addig 2017-ben öt alkalommal már mintegy 80 rendőr sajátította el a módszertant a nyolcórás tanfolyamon.

De ha már játszunk a számokkal, számítsuk ki a 21 Police Café civil résztvevőinek létszámát is. Ezt úgy kapjuk meg, ha alkalmanként átlagosan 18 résztvevőt veszünk. Egy-egy alkalommal ugyanis 14–24 fő beszélget 2–4 asztalnál. Vagyis ez 21 x 18, azaz 378 fő! Ha ebből levonjuk azokat, akik többször is eljönnek egy-egy egymást követő beszélgetésre, akkor is több mint 300 meghívott vendégről beszélünk országszerte – a szervezőkön, a házigazdákon, témagazdákon és a moderátoron felül, természetesen. Ők nagyságrendileg újabb 150 főt biztosan kitesznek. Szerintem erre igencsak lehet büszkének lenni.

De ennyit a mennyiségi mércéről, azaz arról, ami számokban kifejezhető. Számomra – és talán remélhetem, hogy a Rendőrkávéházak szervezői, házigazdái és vendégei számára is – egyáltalán nem ezeken az adatokon van a hangsúly. Hanem azon, hogy milyen minőségű beszélgetéseknek lehetnek részesei azok, akik egy jó rendőrkávé mellett órákra leülnek egymással ötletet, gondolatot, véleményt – azaz szót – váltani környezetük biztonságáról.

És ha már a számoknál tartunk. Még egy pillanatra játsszuk azt, hogy ebben mérhető bármi is. A 2012 májusában induló www.nyelvilektoralas.hu honlapomon ez a mostani a 165. blogbejegyzés. Az azóta eltelt időben ez havonta kb. 2,5 posztot jelent. Már ha jól számolom. Számoljon utána, aki tud és akar. Én nem törődöm ezzel túl sokat. Pontosabban nem ezzel törődöm. Engem inkább a tartalom érdekel, és ez így is marad. Hátha azonban másnak fontos ez is. Ha már kész az eddigi leltár, legalább jövőre lesz mihez hasonlítani 2018 eredményeit. Magam is kíváncsi vagyok…

21. POLICE CAFÉ EXTRA – ÚJ ROVAT INDUL A HONLAPON

2018. január 11.

Kíváncsi is vagyok,
s örök optimista.
Ím hát az új rovat:
Police Café Extra!

***

Legutóbbi bejegyzésemben egy kérés apropóján összeszámoltam, hány Police Cafét szerveztünk a kezdetek óta. Kissé ódzkodva a statisztikától mint olyantól, azzal a megjegyzéssel tettem, hogy számomra nem az alkalmak mennyisége a lényeg, hanem a biztonságról szóló beszélgetések minősége.

Ezen a gondolaton tovább haladva arra jutottam, hogy jó volna már, ha nemcsak én írogatnék ezekről az eseményekről, hanem azok is, akik részesei. Említettem, hogy lassan érik egy komolyabb összegzés is, amelynek része lesz azoknak a résztvevői véleményeknek, visszajelzéseknek az összegyűjtése és elemzése, amelyek eddig eljutottak hozzám. Vélelmezem, hogy több is van ezekből, mint amiről tudomásom van, s nem titkolt vágyam, hogy ezek is belekerüljenek a szakmai közbeszédbe. Ezért az új év azt az új elhatározást hozta, hogy fórumot teremtek erre. Ne legyen akadálya annak, hogy aki véleményezné, kommentálná, vitatná az általa egy-egy Rendőrkávéházban tapasztaltakat, vagy aki érdeklődne, kérdezne, kételkedne, szabadon tehesse. És hát hol máshol, mint ezen a honlapon? Hiszen a módszer akkor él, ha nemcsak kipróbálják, de használják és beszélnek vagy éppen írnak is róla.

Ezért a honlap fejlesztése most két irányba indult el.

Az egyik az a közvetlen elektronikus felület, amelyen keresztül az egyes blogbejegyzéseket kommentelni lehet. Ezek várhatóan rövidebb vélemények, hozzászólások lesznek. Lásd a blogbejegyzések végén.

A másik viszont szeretne teret adni a véleményüket, tapasztalataikat bővebben kifejteni, megosztani szándékozóknak. Ezeknek külön rovatot nyitok, melynek címe: *Police Café Extra*.

Az apropót természetesen az adta, hogy megszülettek az első ilyen írások. A rovat kezdő darabja a Baranya megyei Bólyban rendezett Café „margójára” íródott, s rendőr szerzője afféle hangos gondolkodásként írta meg és küldte el nekem. A gesztust is megtisztelőnek tartom és köszönöm. Nemcsak a tartalma tetszett, de a szándéka is megihletett, így döntöttem el: legyen ebből rovat! Akkor is, ha kezdetben csak lassan csatlakoznak hozzá, vagy talán sokáig senki nem követi a példáját. Árván biztosan nem marad, mert a tervezett sorozat második darabját bebiztosítottam. Az abban szereplő vélemények ugyanis kifejezetten a kérésemre születtek – majd ott elmondom, hogyan. Bizakodó vagyok, hátha mégis kedvet kapnak páran az önkéntes folytatásra, bármilyen ide illő tartalommal és formában. Csak tessék, csak tessék! Ízlelgessék, kóstolgassák a rendőrkávét, és mondják el, hogy ízlik! Gondolkodjanak és írjanak róla! Vitatkozzanak velem, egymással! Ha már párbeszéd, legyen az itt is!

Afféle kommunikációs kísérlet is ez, bevallom. Mondanám, hogy ordítóan hiányzik az *érdemi párbeszéd* biztonságról, problémákról, megoldásokról, szakmai lehetőségekről, de nem biztos, hogy így van. Talán mindez csak nekem hiányzik. Lehet, hogy csak nekem tűnik ordítónak a csend, ami egyre inkább körülvesz mindent. Ezennel megtöröm hát, s meglehet, magam maradok a monológjaimmal, de vállalom a kockázatot. Ha akad egy-két követő, aki aktivizálja magát, és csatlakozik az első önkéntes vagy felkért fecskékhez, már megérte. Kíváncsi is vagyok, s örök optimista, íme az új rovat: Police Café Extra!

22. POLICE CAFÉ EXTRA 1. – A BÓLYBAN RENDEZETT „POLICE CAFÉ” MARGÓJÁRA

2018. január 11.

A 2017. november 7-én Bólyban rendezett Police Café ihlette gondolkodásra és írásra a Mohácsi Rendőrkapitányság hivatalvezetőjét. Emlékek idéződnek, melyek Lettországba vezetnek, mégpedig a közösségi rendészet ottani nyomaira. Hátha épp a lettek csinálnak kedvet ahhoz, hogy az ehhez hasonló apró sikerekről mi is hírt adjunk. Mert volna mit felmutatnunk itt is. Vajon ki lesz az, aki az első hazai Police Cafék hozadékait is megosztaná velünk ezen a fórumon?

***

Gergely György:
A közösségi biztonság és a rendőri statisztika kapcsolata. A Bólyban rendezett „Police Café” margójára

A cím félreérthető, mert sokan úgy vélik, a kettőnek semmi köze sincs egymáshoz. Pedig lehetne. A probléma azonban az, hogy a valóságban nem találkoznak (!), ezért nem is hatnak egymásra. Pedig kellene.

A biztonság egyfelől abból tevődik össze, amit az állampolgárok a személyes kriminális élményeiken keresztül megélnek vagy megélni vélnek. Másfelől létezik a szigorúan a regisztrált bűnesetek alapján összeállított egységes nyomozóhatósági és ügyészségi bűnügyi statisztikai rendszer. Ez utóbbi ad képet arról, hogy országosan, megyénként, településenként stb. hogyan alakul a bűnügyi fertőzöttség. Ez egy szakmai mutató, melynek segítségével teljes egészében képet kaphatunk arról, hogy a nyomozóhatóságok milyen eredményesen (vagy éppen nem eredményesen) végzik a dolgukat. Az, hogy a nyomozóhatóságok hatékonyságát számokban mérik, sok szempontból elfogadható, és igény is van rá, ezt főleg szakmai körökben nem kell magyarázni. De a számszerűség nem minden. Lehet valahol nulla a bűncselekmények száma, mégsem érzik jól magukat az ott lakók.

A rendszerváltás óta a magyar társadalom már szabadon kinyilváníthatja véleményét a biztonságról (is). Ez megnyilvánul abban is, hogy kritikával él a rendőrség munkájával szemben. Ezek a felhangok ma már nagyon pozitívak, persze ez alól is vannak kivételek, de most ne ezekre koncentráljunk. A szakmai sikereinket a statisztikai adatok sokszor alátámasztják, azokat mindenki tényként kezeli. A biztonsághoz azonban vajmi kevés köze van a számoknak. Miért? Azért, mert a szubjektív tapasztalaton alapuló elfogult véleményalkotás mindig eltér a konkrét adatoktól.

Mielőtt bárki azon kezdene agyalni, ez rossz, vagy jó, közlöm, hogy teljes egészében rendben való, helyes, és ezért kell róla beszélni.

A Bólyban első ízben rendezett „Police Café” is rámutatott arra, hogy az egyéni tapasztalás nagyon fontos annak megértésében, hogy az egyénekből álló közösség mitől érzi jól magát, hogyan éli meg saját maga, környezete biztonságát, hogyan éli meg az adott rendőri hatóság tevékenységét.

És itt jó volt megélni azt, hogy egy országos kezdeményezés eljut egy kicsi baranyai városba (is), ingert adva arra, hogy az állampolgárok és a rendőrök kötetlenül beszélgessenek. Nem kell beadvány, kérelem, időpont-egyeztetés, ügyfélkapu stb. A rendőrök meghívására egy adott időtartamban és helyen kötetlenül beszélgetünk egymással saját biztonságunkról egy pohár kávé mellett.

Az ötlet nem új keletű, a párbeszéd ma már sok helyen, főleg Nyugat-Európában elfogadott és bevált. Nagyban hozzájárul az adott közösség nyugalmának formálásához.

Magyarországon is sok kezdeményezés volt már erre, nem is sikertelenül, de a Police Café mégis kicsit más. Mégpedig a módszerében.

Itt most egy általam is látott lettországi példát szeretnék bemutatni, ezzel is érzékeltetve, hogy ez a fajta közeledés, a párbeszéd kötetlen kialakítása milyen fontos és célravezető.

Egy szakértői csoport tagjaként vettem részt egy lettországi körúton, melynek célja az ottani közösségi rendészeti modell tanulmányozása volt.

Lettországban a modell bevezetésében kiemelt szerepet játszanak a rendőrség mellett a civil szervezetek, melyeken belül több ún. cselekvési csoport működik. Közülük kiemelkedik a „Providus” civil szervezet, amelyik a „Community Policing in Latvia 2009–2012” tanulmány megírásában vett részt. A többi csoport pedig az állampolgárok tájékoztatására (webportál, kampány stb.) és képzésére (csoportterápiák szervezése) hivatott.

Bemutatták továbbá azt az interaktív várostérképet is, amely a belügyminisztérium, illetve a rendőrség honlapján is megtalálható, és amelyen az állampolgárok anonim módon bejelölhetik azokat a helyeket, ahol valamilyen jogsértést észleltek.

A tanulmányút során ellátogattunk a Kurzeme régióban található Talsi városába. A város vezetése és a helyi rendőrség képviselői elvittek bennünket az ún. Talsi alagúthoz, amelyet a közösségi rendészeti projekt során a lakosság véleményének feltérképezése után újított fel az önkormányzat. Az alagút nem más, mint egy gyalogos aluljáró.

A rendőrök elmondták, hogy itt soha, semmilyen bűncselekmény nem történt, ezért fel sem tételezték, hogy oda különösebb szakmai figyelmet kellene fordítani.

A közösségi rendészeti projekt keretében ebben a városban is megindult a párbeszéd a lakosság és a rendőrség között. Elsőként egy kérdőívet töltettek ki a lakossággal, mely során arra derült fény, hogy az ott lakó emberek biztonságérzetét nagyban rontja ennek az aluljárónak az állapota. Az aluljáróban nem volt világítás, a bejáratoknál sem. Nem volt lebetonozva az aljzat, így esténként sötétben és sárban kellett a gyalogosoknak azon áthaladni. A hajléktalanok sokszor itt könnyítettek magukon. A kérdőívekből kiderült, hogy az ott lakók félnek ott áthaladni, zavarja őket az aluljáró állapota, ezért a rendőrség jelzése alapján a helyi önkormányzat rendbe hozatta azt. Világítást helyeztek el, kifestették, szigetelték, az aljára járólapokat fektettek.

A lettországi Talsi város közösségi kezdeményezésre,
a rendőrség támogatásával felújított gyalogos aluljárójának átadása

Mondhatjuk, hogy ez egy jelentéktelen történet, de siker és eredmény, ami nem jöhetett volna létre az állampolgárok és a helyi rendőrség között kialakult párbeszéd nélkül. Mert minden hosszabb távú és nagyobb siker a kis lépésekkel, a kis eredményekkel kezdődik.

Ezért fontos, hogy minél több helyen, többször induljon meg az a kötetlen kommunikáció, amely hozzájárul az adott lakóközösség életminőségének javításához. Erre kiválóan alkalmas a „Police Café”.

Javaslom minden közösségnek az egymáshoz közeledés igényének felerősítését, amellyel a helyi problémák felszínre hozását, azok megoldását úgy valósíthatják meg, hogy közben még a jószomszédi viszony is csak erősödik.

23. A POLICE CAFÉ A FACEBOOKON

2018. január 14.

Haló, világháló?! Beléd gabalyodtam? Elvesztem? Kész, végem? Vagy csak most kezdődik? Lassú felzárkózásféle a rohanó világhoz. Vajon kitaszít vagy befogad?

***

Ma forradalmi lépésre szántam el magam. Bár január és ennek megfelelően most már tényleg hó és hideg van, ahelyett, hogy takarékra venném és befagyasztanám magam, begyújtottam a rakétákat. Ez tőlem éppenséggel nem idegen, legfeljebb csak annyiban meglepő, amennyiben ezt egy számomra szokatlan fórumon – jelesül a Facebookon – teszem.

A rakéta a magam nemében persze nem nagy, óvatosan is használom, sőt, talán jobb lenne csak petárdának nevezni. És még véletlenül se szeretném üresen puffogtatni, meg egyszerre ellőni se az összeset. Inkább csak módjával és okosan beosztanám, ahogy eddig. Hiszen még csak most indult az év. Mi marad akkor a következő 339 napra?

A történetecske mindössze annyi, hogy ma délután egy barátommal beszélgettem, aki megkérdezte, miért nincs még FB-profilja a Police Café honlapjának. Mondom neki kelletlenül: Már van… Mire ő, csodálkozva: Akkor miért nem tudok róla? Mondom: Mert senki nem tud róla… Akkor kérlek, küldj egy meghívást… Hát, küldtem neki.

És azzal a lendülettel bekattintgattam jó pár kedves barátomat, kollégámat, tanítványomat, ismerősömet ebben a furcsa virtuális közösségben.

Ami ezután történt, engem lepett meg a legjobban. Annyi lájkot és megosztást eddigi öt és fél éves Facebook-jelenlétem során talán összesen nem kaptam, mint ezen az estén. Pedig csak azt kértem, tiszteljenek meg az érdeklődésükkel – vagyis ahogy itt mondják: kövessenek…

Jelentem ezúttal itt is: a Police Café immár a közösségi portálon is jelen van. Terjeszteni, akarom mondani: osztani ér!

Azt azért csendben, magunk között bevallom: a profilt nem én készítettem. Ebben is Timár Andris honlapszerkesztő volt segítségemre. Akik ismernek, tudhatják, hogy nem vagyok valami nagy FB-bubus, annak idején is csak rábeszélésre lettem tag. Azóta magamhoz képest sokat fejlődtem, de be kell látnom, vannak (még?) korlátaim. És azt hiszem, finoman fogalmaztam.

Café Kata másokat igen ügyesen bátorít a változásra, miközben ő maga bizonyos dolgokban nehezen mozdul. Hiába, a suszter meg a cipője… Láttunk már ilyet. Ha nem is gyorsan, de igyekszem felzárkózni a modern világhoz marketing terén is. Azt kérem hát: nemcsak osztani, szurkolni és segíteni is ér! Ötletekkel, tanácsokkal, bármivel.

Haló, világháló?! Beléd gabalyodtam? Elvesztem? Kész, végem? Vagy csak most kezdődik?

24. POLICE CAFÉ EXTRA 2. – A BIZTONSÁGI CAFÉ VISSZHANGJAI

2018. február 2.

A Police Café Extra rovat második darabját kínálom kóstolásra – egyelőre még mindig csak amolyan biztonságos üzemmódban. Bár, ahova Pallas Athéné is beül egy kávéra, az nagyon rossz hely nem lehet. Pláne ha ilyen visszhangjai vannak…

***

A „Pallas Athéné és a biztonságos Café" című blogban[12] írtam arról, hogy az egyetemen immár másodszor – s mindjárt két évfolyamnyi, összesen 45 biztonsági szakirányos hallgató előtt – mutatkozhatott be a Rendőrkávéház. A Magánbiztonsági és Önkormányzati Rendészeti Tanszék 2017. október 6-án egy közös tanóra keretében szervezte meg, felismerve a módszerben a biztonsági szakma szereplőinek kínálkozó lehetőséget.

A félévi követelmény a rendhagyó órán való aktív jelenléttel teljesült. Azt kértem még a hallgatóktól, gondolják tovább a módszert, és legfeljebb egy oldalban írják le és küldjék el nekem véleményüket. Ez volt tehát az a csel, amellyel sikerült kicsalnom belőlük a visszajelzést.

Közvetlenül nekem személyesen sokan elmondják, mit gondolnak a Caféról, de a nyilvánosság előtt kevesen vállalják véleményüket. Ki tudja, miért. Persze gondolok erről valamit, de azt meg én nem akarom elmondani. Így hát úgy döntöttem, a hallgatók névtelenségét tiszteletben tartva, bírva hozzájárulásukat, az általuk megfogalmazottakból itt most egy kisebb csokorra valót adok közre. Egy hosszabb tanulmányban az összeset feldolgozom majd.[13] Kár volna a postafiókba rejteni ennek a 20 hallgatónak a gondolatait. Példaértékűnek tartom ugyanis, ahogy komolyan vették a kérésemet, és megosztották velem értékes meglátásaikat.

A hallgatók jellemzően nem hallottak még a Police Caféról. Így elsősorban annak örültek, hogy a módszert élőben ismerhették meg. *„Az én tapasztalatom az, hogy a világon nem csak a rendvédelemnek, hanem összességében mindennek az alapja maga a kommunikáció. Ez a módszer pedig erre alapul, az emberek, vezetők közötti kommunikációra." „Álmodni nem mertem volna, hogy egy általam preferált problémamegoldó eszközt fogok látni, s még részese is lehetek. (…) „számtalan területet érintő probléma szerkezetébe láthattam bele több szemszögből és nézőpontból."*

A résztvevők sok új szakmai információt hallhattak egymástól. A tudáscserének az a mennyisége és minősége, amely egy Café módszertannal kivitelezett beszélgetésben lehetséges, semmilyen más módon ennyi idő alatt nem lenne elérhető. *„Egy másik nagy előnye volt a Biztonsági Cafénak, hogy a témagazdák révén mindenki megismerhette a többi csoport véleményeit, és minden egyes körben több asztalnál egy időben folytak a »viták«, így*

---

[12] Ez nem Police Café volt, hanem az egyetemi oktatásban egy tanóra keretében beszélgettünk ezzel a módszerrel a hallgatókkal, ezért maga a szöveg nem került be a válogatásba. De itt olvasható: http://policecafe.hu/pallas-athene-es-a-biztonsagos-cafe/

[13] Sajnos erre nem került sor, többek között időhiányból.

egészen rövid idő alatt hatalmas mennyiségű információ tudott áramolni, melyeknek a végén egy egésszé sikerült formálódni."

Új szakmai kapcsolatok is születtek: *„A nap végére, ha nem is barátságokat, de új ismeretségeket kötöttünk, amiket később kamatoztathatunk."*

Sokan hangsúlyozták a résztvevői kör sokszínűségét, kiváltképpen ennek motiváló erejét. Értékként fedezték fel a hasonlóságot a sokféleségben is, és hogy nem a különbözőségek hangsúlyozása jellemezte a beszélgetést, hanem az álláspontok közelítése. Talán ez a legnagyobb értéke az ilyen együtthléteknek. Így írtak erről: *„Számomra annak volt különösen nagy jelentősége, hogy mindannyian különböző szervezeteknél dolgozunk, és ugyanarról talán ugyanaz a véleményünk, mégis más megközelítésből levezetve."*

A Café módszertana a teljes partnerségre törekszik, amelyhez az egymással beszélgető felek egyenrangúsága szükséges. A résztvevők így írnak arról, hogyan érezték magukat ebben: *„Az alábbiak voltak számomra pozitívumok a Café-ban, mint lehetőségek: intelligens emberek vitája a megoldásért egyenrangú felekként; sértődés nélkül; egymás mélyebb megismerése; a zárkózottabb emberek jó ötleteinek felszínre kerülése; a pezsgés a megoldásért; a tudat, hogy te is része leszel a végül kialakított megoldásnak."*

Minden kezdet nehéz. Különösen, ha valami új módszerről van szó, annak bevezetése nem feltétlenül nyeri el mindenkinek a tetszését. Az őszinteség legnagyobb jelének tekintem, hogy kétségeiket, kezdeti ellenállásukat is megosztották velem a hallgatók, például így: *„Az első témánál az asztaltársaság café-ja kicsit keserű volt, talán egy kicsit hűvös is, puhatolóztunk, mind egymás, mind a téma irányában. Tudjuk be annak, hogy mindenkinek ez volt az első."*

Az asztalbeszélgetéseket moderáló témagazdákat így értékelték: *„A témavezetők jól kezelték a társaságok csapongásait, engedték a gondolatmeneteket egymásba fűzni. Amikor szükségessé vált, kérdésekkel segítettek, vagy éppen az elharapódzó, indulat alapú véleményeknek gátat szabtak, rátermettségük és hozzáértésük bizonyított a téma tekintetében. Kicsit sajnáltam, hogy maga a témavezető a saját meglátásait sok esetben nem kapcsolta bele a beszélgetés fonalába, bár gondolom, ez a metodika része."*

Speciális, ún. biztonsági café lévén az itt terítékre kerülő témát is véleményezték. Fontosnak tartják, hogy *„beszéljünk a biztonságról: kinek mit jelent, mit lehet érte tenni, hogyan tudnának a biztonságban, annak megteremtésében részt vevők együttműködni, kapcsolatukat szorosabbra vonni – gondolok itt a rendőrség, rendészet, polgárőrség, katasztrófavédelem és végül, de nem utolsósorban a magánbiztonság résztvevőire."*

Önmagában más nézőpontok megismerése is érdekes, hát még ha ebből valami hasznos is kisül, az nagyon jó. Ezt például így fogalmazták meg: *„Szerintem az ilyen találkozókon részt vevőknek első körben le kell mondaniuk a saját, beszűkült érdekükről, és önzetlenül tenni az adott közösségért, ez sajnos elég ritka a világban, de mindig van jó példa is, ahol ez működik és használják. Az, hogy egy ilyen moderált vita/párbeszéd keretein belül ezeket a szereplőket közös gondolkodásra, illetőleg problémamegoldásra lehet sarkallni, az meg egyenesen hab a Café-n…"*

A Café módszer a hierarchia okozta kommunikációs távolság csökkentésére is jó: *„Már az is fél siker, hogy egy ilyen hierarchikus rendszer szereplőit egyenlő félként asztalhoz lehet vele ültetni."*

Jelezték: az oktatásban is jót tenne az efféle párbeszéd: *„Ha valami szakmai dolgot vagy sajátosságot nem tudtam, meg mertem kérdezni bátran, hisz egymás között voltunk, és nem volt az az érzés, hogy ez ciki, ha nem tudom. Nekem sokkal könnyebb volt így beszélnem, mintha például felállítanak és mondjam el a véleményem, hiába ugyanazok a személyek ülnének körülöttem, akiket ismerek, mégis más volt a környezet, és ez oldotta a feszültséget."*

Sokan kifejezték: szívesen vennék a módszer alkalmazását máshol, többször is, sok lehetőséget látnak benne, ki szeretnék próbálni: *„Ilyen jellegű feltáró munkában minden héten van részem, de az kimerül az egy asztalnál felhozott személyes és cégérdekeket érintő*

kérdésekben, szűken egy adott témára korlátozva. Ebből a metódusból kiindulva már látom, hogy az azonos nézőpontok mennyire egy rugóra boncolgatják a felmerülő problémákat a Police Café asztalonkénti, egyedi nézőpontjaival szemben. A házi kerekasztalunk közel sem olyan alapos és minden részletre kiterjedő."

A komolyan érdeklődőket csak arra tudom buzdítani, hogy higgyenek az efféle párbeszéd erejében és szervezzenek ilyen alkalmakat. De nagyon fontos, hogy azokat a garanciális alapelveket[14] betartva, amelyektől ez a módszer olyan, amilyen. Csak akkor fogja azt a hatást kiváltani és azokat az eredményeket hozni, amelyekről itt beszámoltak.

Jó néhányan megnézték az akkor frissen elkészült szakmai honlapot, s ezt a tényt így kommentálták: *„Először félve nyitottam meg az oldalt. Police Café. Rendőr Café. Megint egy szakmai oldal, tele jogszabályokkal, szabályozásokkal. De… Kellemesen csalódtam. A hangvétel barátságos, nyílt, itt-ott már-már költői. Sőt! Az írások személyes hangvételűek, megszólítják az olvasót és gondolkodásra késztetik. Nem csak leír, szórakoztat is. És ez jó."*

Tanárként persze nem várja az ember, de azért bevallhatjuk, mindig jóleső érzés, ha a hallgatók egyáltalán értékelik és megköszönik a munkáját. Jutott ebből is: *„A rendszer jó, a módszer működik, és Kommunikációs Kata óvja az alapelveket."* Jó érzés, hogy feltűnt tagadhatatlan szakmai elköteleződésem: *„A második témával érkezett az asztalunkhoz Ön. Tetszik az a lelkesedés, illetve vehemencia, amivel végigvitte a témát, elindította a párbeszédet, az érvelést, a kulturált vitát. Mondhatnám, hogy ott és akkor felszolgálták a Café-t."*

A végére hagytam egy javaslatot, amely talán a visszajelzések őszinteségére, bátorságára, szeretetteljes hangulatára az egyik legjobb példa: *„Egyetlen észrevételem az lenne, hogy különleges alkalmakra érdemes lehet átgondolni a Police Café extrémebb formáját, a Police Beer-t, ahol a résztvevők baráti hangulatban elfogyaszthatnák sörüket, borukat, természetesen kulturált módon. Elnézést kérek a kis viccelődésért így a végére…"*

Így a végén… elnézem. És ezúton köszönöm azt a sok érdemi, tartalmas és remélhetőleg nemcsak számomra érdekes és hasznos visszajelzést, amelyeket megosztottak velem az első Biztonsági Café résztvevői.

[14] Ezeket a honlapon meg lehet találni: http://policecafe.hu/world-cafe-alapelvek/ és http://policecafe.hu/vedjegy-police-cafe-alapelvek/

25. POLICE CAFÉ EXTRA 3. – M(A)ESTER CAFÉ

2018. április 26.

Jó hangulatban rajzos mesterművek készülnek, okosan érvelő viták közepette zajlik a munka a szellem műhelyében. Ezt nevezem! Nem másnak, M(A)ester Cafénak! Innen üzenem a mostani első évfolyamosoknak: elvárom őket az őszi folytatásra, biztosan lesz még mit kifőznünk együtt! Én már tudom, hátha ti is elhiszitek: az is finomnak ígérkezik! Persze előbb azért még a kollokviumon találkozunk, és remélhetőleg az sem lesz kellemetlen. Készüljetek!

****

„Óravázlat” a M(A)ester Cafében a 2018 tavaszi Integrált társadalomtudományi ismeretek című kurzusok egyikén

A Café módszertanban sok mindent lehet szeretni, de legjobban talán azt, hogy mindenre használható. Akármilyen furcsán hangzik is, speciális értelemben igenis így van. Mindjárt elmagyarázom.

Határozottan emlékeztem, hogy a a nyelvilektoralas.hu honlapon írtam már arról, hogy mi az az Integrált társadalomtudományi ismeretek, de hogy pontosan mikor, annak bizony utána kellett néznem. És megdöbbentem: 2013. július 4-én, idestova öt éve! Elolvasva az akkori helyzetleírást, újabb meglepetés ért, hiszen a mostanihoz képest még csak gyerekcipőben járt az az elgondolás, amely azóta komoly módszertanná nőtte ki magát. Az akkori 54 hallgatóval próbáltam véghez vinni a lehetetlent, frontálisan berendezett tanterem helyett szakmai műhelyben dolgozni velük, ráadásul egyszerre mindannyiukkal, hiszen trénertársamat elvesztvén, magam maradtam velük.

Bár akkor már tudni véltem, mi az a Police Café, arról álmodni sem mertem, hogy annak tanulásra is használható változataként kávéházi asztalokhoz invitálhatom a mesterszakosokat.

Hosszú a sora annak, miért változott a képzés, és hogyan alakult át a műhely kávéházzá. Ha minden igaz, hamarosan meg lesz ez írva hosszabban is egy tanulmányban, hiszen idén tízéves a mesterképzés.[15]

---

[15] Erről az egész folyamatról időközben megszületett a tanulmány. Molnár Katalin: A motiválás módszertani lehetőségei a felsőfokú rendészeti képzésben. In: Hegedűs Judit

Itt most inkább csak azt a részét fejtem ki röviden, hogy ez a furcsa nevű kurzus a nevében rejti azt a lehetőséget, hogy integráljuk benne mindazt, amit csak lehet. Csak a szezont a fazonnal nem keverjük, egyébként ezen kívül mindent, legfőképpen a hallgatókat egymással: nem számít az életkor, a szakmai tapasztalat, a lakó- vagy szolgálati hely, a rendfokozat, a nem, a szakterület, a végzettség, a beosztás, a specializáció. Sőt, kifejezetten örömteli a sokféleségük, és ezt a keveredést hamarosan ők is elfogadják és megszeretik. Tökéletesen szimbolizálja ugyanis annak a társadalomnak a sokféleségét, amelyben a rendészet maga is elhelyezkedik. A rendészet társadalmi szerepe, külső és belső megítélése elválaszthatatlan attól, hogy milyenek a rendészeti szervezetek belső működési mechanizmusai. Ahány rendészeti szervezet, annyiféle szervezeti kultúra, mégis van bennük valami közös, ami összeköti – bizonyos értelemben integrálja – őket. És mindannyian keresik a helyüket – azaz igyekeznek integrálódni azokba a civil közösségekbe, amelyek körülveszik őket. Ennek sikerességétől nagyban függ, hogy mennyire képesek rendeltetésüknek megfelelően észlelni a társadalmi problémákat, amelyek egy részével ők is találkoznak, s dolguk, hogy ezek megoldásához saját szakértelmüknek megfelelően hozzájáruljanak.

Szervezeti kultúrájukat markánsan meghatározza az is, ahogyan a problémákhoz viszonyulnak. Legfőképpen pedig az, ahogyan a rendet értelmezik. Azt a szót, amelyik a nevükben – rendészet – is benne van. Ha nem jól – azaz nem korszerűen, nem adekvátan – definiálják ezt a központi fogalmat, az súlyos következményekkel jár. Kicsit olyan ez, mintha a cipész nem tudná, mi a cipő, amelyet pedig el kell készítenie. Ami a cipésznek az alapanyag és a szerszám, az a rendészetnek a jogi felhatalmazás és a szakértelem. Előbbit közvetve a közösségtől, azaz az általa választott politikai döntéshozóktól kapja. Már itt alapvető hibalehetőségek sorozata adódik, amelyeket jó lenne lehetőleg elkerülni. Például egyértelműen deklarált demokratikus értékrenden nyugvó, konszenzusos alapokra épített, koncepciózus rendészetpolitikából származtatott hosszú távú rendészeti stratégiával. Ez nálunk a rendszerváltás óta fájóan hiányzik, s viseli nemcsak a rendészet, de a társadalom is e hiány minden következményét.

A professzionalizmust pedig a rendészeti képzés volna hivatott garantálni, amely még mindig sok fejlesztést igényel. Mindezekről hosszasan gondolkodni nem ez a fórum a legmegfelelőbb, ám bőven esik szó róluk a kurzus 18 órájában, mégpedig intenzíven. A tipikus problémákat feltárva, analizálva, a sokféle hallgató helyzetéből adódó eltérő megközelítésmódok felől szemlélve a jelenségeket, folyamatokat folyik a szó, jár az agy és dolgozik a fantázia, gazdát cserélnek a tapasztalatok, születnek a jobbnál jobb ötletek és megoldási javaslatok, tisztul a kép, kristályosodnak az álláspontok, és a kezdeti ventilálás fokozatosan fordul át hatékony együtt gondolkodásba. Mindez a Café módszertannal, azaz egy igazán lazán, kellemesen, mégis igencsak fegyelmezetten moderált közösségi alkotó folyamatban. Jó hangulatban rajzos mesterművek készülnek, okosan érvelő viták közepette zajlik a munka a szellem műhelyében. Ezt nevezem! Nem másnak, M(A)ester Cafénak! Innen üzenem a mostani első évfolyamosoknak: elvárom őket az őszi folytatásra, biztosan lesz még mit kifőznünk együtt! Én már tudom, hátha ti is elhiszitek: az is finomnak ígérkezik! Persze előbb azért még a kollokviumon találkozunk, és remélhetőleg az sem lesz kellemetlen. Készüljetek!

(szerk.): A magatartástudomány helye és szerepe a rendészeti képzésben. Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Budapest, 2019. Megjelenés alatt. http://www.nyelvilektoralas.hu/wp-content/uploads/2012/05/Moln%C3%A1r-Katalin-Kompetenciafejleszt%C3%A9s-mesterfokon-K%C3%89ZIRAT.pdf

26. POLICE CAFÉ EXTRA 4. – RENDŐRŐRS ÉS/VAGY RENDŐRKÁVÉHÁZ?

2018. május 27.

A Police Café Extra rovat negyedik darabja kis lépés a tudománynak, de nagy lépés egy mesterszakos hallgatónak. Diplomamunkájának megvédése ötnapos, de találkozása a Police Café módszerrel már több mint egyéves. S talán ebben az évben még az az álma is megvalósul, hogy saját pátriájában is Rendőrkávéházat nyithasson…

****

Tamási Zsolt: Ki kávét vet, biztonságot arat? Hogy is van ez?

Diplomamunkámat *„A rendőrkép és rendőrségkép helyzete és javításának lehetőségei”* címmel a közösségi rendészet szemléletének és gyakorlatának magyarországi lehetőségeiről írtam Café Katához, azaz Molnár Katalin tanárnőhöz az NKE Rendészettudományi Karának mesterszakán. 2018. május 23-án meg is védtem, jeles eredménnyel. Ezzel a kis írással most itt is szeretném kifejezni köszönetemet konzulensemnek, Café Katának az inspiráló ötletért és a sok biztatásért, amelyet kaptam s kapok tőle.[16]

29 éve dolgozom a rendőrségnél, ezért bőven van saját tapasztalatom. Ezek rendszerezésével és a szakirodalom feldolgozásával igyekeztem áttekinteni azokat a történelmi és társadalmi eseményeket és folyamatokat, amelyek befolyásolták azt a képet, ami a jelenkor magyar társadalmában a rendőrségről, a rendőrről kialakult.

Úgy gondoltam azonban, hogy a mai helyzet megismeréséhez nem elegendőek a szakirodalomban olvasottak, de még csak a saját tapasztalataim sem. Empirikusan is meg kellett vizsgálni a kérdést. Ehhez interjúkat készítettem az általam irányított rendőrőrs településeinek polgármestereivel.

A hévízi rendőrőrs épülete

[16] Hogy mennyire így van, azt talán jól példázza az azóta megjelent közös tanulmányunk, melynek kiindulópontja éppen az említett diplomamunka. Molnár Katalin – Tamási Zsolt: A rendőrség közösséggel való kapcsolatának javítási lehetőségei. Belügyi Szemle, 2019. Megjelenés alatt.

Egyikük arra a kérdésre, hogy mivel javítaná a rendészet hatékonyságát, hihetetlenül érdekes választ adott. Egy olyan víziót vetített elém, amely szerint rendészeti szakemberek, polgármesterek, polgárőrök, mezőőrök, vadőrök és hasonló hivatások gyakorlói egy bizonyos fórumon találkozhatnának, véleményt cserélhetnének, és megismernék egymás gondolatait, így végre, lassacskán talán elkezdenék megérteni egymást. Kifejtette, hogy polgármester gyakorlatilag bárkiből lehet, és nem biztos, hogy ő azonnal megérti a települési „rendcsinálás" bonyolult gyakorlatát és nyelvezetét. Márpedig ez is a felelősségi körébe tartozik. De ha leültetik egy asztalhoz azokkal, akik ebben jártasak, feltehetően ő is más szemmel fogja majd nézni a dolgokat. Helyi problémákra helyi választ – ezt is megfogalmazta, nem pontosan ezekkel a szavakkal, de egyértelműen. Magyarul: a téma az utcán hever. Ha lehajolnak érte, beviszik egy Rendőrkávéházba, kicsit leporolják, és kiteszik az asztalokra, akkor a biztonságért felelős szakemberek egymást partnernek tekintve megbeszélhetik közös tennivalóikat.

Éppen ez történik a Police Cafében, amelynek módszerével egy évvel ezelőtt az egyetem Integrált társadalomtudományi ismeretek című tréningjén találkoztam. Szinte azonnal éreztem, hogy ez választ kínál sok engem régóta foglalkoztató kérdésre. Akkor persze még nem gondoltam, hogy a jelen kutatásra is sor kerül, de hogy ilyen témából fogom írni a diplomamunkámat, az azért már felsejlett bennem. Most, hogy visszagondolok arra a szakmai tartalomra és módszertani felfedezésre, már egyértelmű számomra, hogy ez a közösségi alkotótechnika a biztonságról való közös gondolkodás kialakítására is kitűnően alkalmas.

Úgy vélem, hogy a Police Café alapgondolataival azonosulva kimondhatom, hogy a rendőrségnek nem egyedül kell(ene) megoldania a társadalom összes, főként rendészeti jellegű, vagy csak annak tűnő(!) problémáját. Ebben a kérdésben sokszor inkább a kezdeményező szerepet kell magára vállalnia, megtanulni a jó módszert, és a biztonság közös megteremtésének szándékát jó gazda módjára magvetőként elhintenie. Ha jól előkészíti hozzá a termékeny talajt – azaz nyitottá teszi a közösségeket a saját problémáikra – , akkor biztosan arra fog hullani. Ha kikel és megérik, akkor csak le kell aratni. A „termés" egy garantáltan biztonságosabb és élhetőbb közösség lesz. Molnár Katalin a magvakat már ideszórta elénk, jó lenne, ha egyre többen meglátnák, felvennék és elvetnék.

Ez ugyanis egy nagyon hasznos kommunikációs módszer, amelynek célja különféle felmerülő problémák több irányból történő megközelítése. Mindenki hozzáteszi a maga kis batyujában hozott „elemózsiát", a „kávét" a vendéglátó állja. Így kikerekedik egy hasznos fórum, amelyet Rendőrkávéháznak hívhatunk. A tartalmas *„párbeszéd a biztonságos és élhető közösségekért"* (ez a Police Café szlogenje) legfontosabb hozadéka, hogy mindenki egy idő után ugyanazt a nyelvet: a közös biztonság nyelvét fogja beszélni, legalábbis így képzelem. S talán ez az elképzelés nem áll messze a módszer kifejlesztőjétől sem. Lévén hogy nyelvészből lett kommunikációs tréner.

A honlapot tanulmányozva láthatjuk, hogy ez a metodika néhány helyen már termékeny talajra hullott. Itt, mifelénk, Hévíz környékén talán még azért nem próbáltuk ki, mert úgy tűnik, hogy az ország más tájaihoz mérten rendészeti szempontból kevesebb problémát látunk. De lehet, hogy ez csak a felszín, egy ideiglenes, nyugodt kép, ami egy pillanat alatt megváltozhat. Készüljünk fel, kellemesen és kényelmesen, tanuljuk meg, hogyan is kell ezt csinálni, és ha nem is következik be a problémák özöne, akkor is tudunk miről beszélni, jobban megismerjük egymást, és kialakul az áhított közös nyelv, amit közös metódusok követnek. A módszer egyébként kiváló prevenciós eszköz is, hiszen ahol rendszeres és módszeres a párbeszéd a civilek és a rendészeti szakemberek között, ott kiszámíthatóan kevesebb lesz a probléma is. Ilyen egyszerű ez…

27. ZUGLÓ FOLYTATJA – A MÁSODIK POLICE CAFÉ KÉPESLAPOM

2018. június 6.

Míg a fáradhatatlan moderátor a Pilisben a polgárőrök kávéházában múlatja az időt, levelet hoz a drótpostás. Képes helyszíni tudósítás érkezik „A mai Police Cafénk” címmel. A látvány felettébb ismerős, a nosztalgia érzése megzavarja az észlelést, s félreolvasva a feliratot („A mi Police Cafénk”) évfordulós megemlékezésnek véli a küldeményt. Kedves gesztus, amit köszönni illik. Miután megteszi, kiderül: ez nem emlék-, hanem pillanatkép egy idén újra kinyitott zuglói Rendőrkávéházból. Tanulság is van: Ahol Café Katák találkoznak, finom aromák illatoznak…

***

2018. június 4.
„Képeslap” a Sárrét Police Caféból, a háttérben Adler Kata moderátorral

2018. június 4-én a drótpostás képeslapot hozott. A feladó Adler Kata Zuglóból.

Pilisszentkereszten ebéd közben érkezett az üzenet, s épp csak rápillantva ezt olvastam: „A mi Police Cafénk”. A kép pici volt, de a helyszín ekkora méretben is ismerős, a Zuglói Közbiztonságért non-profit Kft. oktatóterme. Milyen kedves gesztus – gondoltam –, hogy a tavalyi zuglói 8+1 részes Police Café sorozat kedves szervezője megemlékezik az egy évvel ezelőtti, 2017. május 24-i közös rendezvényünkről, s ennek ilyen módon adja jelét.

Gyorsan válaszoltam is neki, köszönve a figyelmességet, amely épp azon a helyszínen ért, ahol két éve találkoztunk először, ahol ő maga megismerte és első látásra megszerette a Café technikát. Polgárőrökkel tanultuk egész nap a módszer hozzávalóit akkor is, most is. Micsoda telepátia! Mire visszaír: bizonyára félreértettem. Ez nem a tavalyi kávé, hanem aznapi, friss és meleg, és a zuglói 6. számú körzetbe tartozó Rákosszeg és Sárrét park környékén lévő szervezetek, intézmények képviselőivel együtt kortyolgatják a körzeti rendőrök. Azért hívták megint kávézni a helybélieket, hogy a környék közbiztonsági helyzetéről beszélgessenek, de ezúttal már sokkal célirányosabban, mint egy évvel ezelőtt.

A tavalyi nagy sikerű sorozat annyira megtetszett a rendőröknek és a civileknek is, hogy a ZKNP elhatározta, idén is folytatja. Az első idei találkozót rendezték meg most a Laky Adolf utcai közbiztonsági székházban. A közösségi együttélésen, a parkoláson és közlekedésen, illetve a terület rendezési tervén, fejlesztési elképzelésein volt a hangsúly, a

két rendőr mellé ezúttal a Zuglói Önkormányzat főmérnöke is beült témagazdának. Az egyik közvetlen eredmény: hamarosan egy munkacsoportot alakítanak, amely a június 4-i Police Cafén elhangzott javaslatok alapján intézkedési tervet készít majd. Sőt, még ennél is merészebbet álmodtak meg: a most tárgyalt két park mellett a munkacsoport ősszel a terület további hat parkjának teljes, a közbiztonság ügyét is magába foglaló területrendezésére tesz majd javaslatot.

Egyszerű kis hírnek is tűnhet, de ez több ennél. Eltelt egy év, és a tavaly megtanult, kipróbált és kilenc alkalommal begyakorolt módszert a zuglóiak nem hogy nem felejtették el, de annyira megszerették, hogy továbbra is használják arra, amire való. Arra, hogy a problémák első körben történő feltérképezése és elemzése után immár azok megoldása felé is megtegyék az első, nem is bátortalan, hanem nagyon is határozott lépéseket. Párbeszéd, nézetek összetalálkoztatása, igények összehangolása, érdekegyeztetés, összefogás, gondos tervezés – mindez bizonyára egy élhetőbb kerületrészhez vezet.

Mit is kívánhatna többet az ember lánya, mint azt, hogy tudja: egykori lakóhelyén – hiszen 15 évig maga is Zuglóban élt – rákaptak a módszer ízére. Én köszönöm az üdvözlőlapot, nekik pedig váljék egészségükre.

Ha az Adlerék Katája így folytatja, előbb-utóbb ki fogja érdemelni a Másik Café Kata nevet. Biztatlak erre, kedves druszám! Zuglói rendőrök és polgárok! Nektek pedig gratulálok, hogy az ismeretfrissítő Police Café vizsgán is jelest kaptatok!

28. POLICE CAFÉ EXTRA 5. – HOGYAN HAT A RENDŐRKÁVÉ?

2018. július 31.

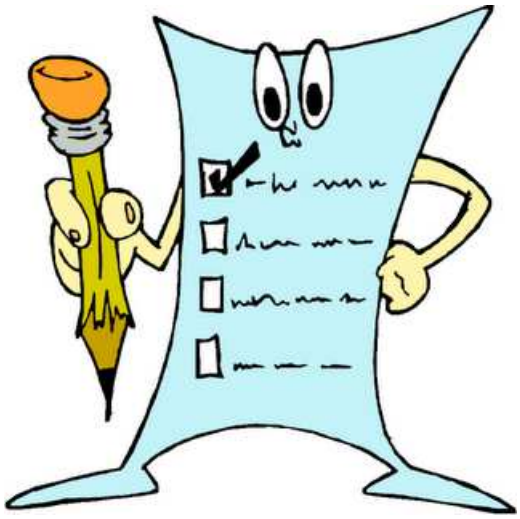

Egy élvezeti szernél magától értetődő kérdés, mennyire „ütős”, azaz milyen hatásos. A rendőrkávé esetén ez nem feltétlenül van így, és valljuk be, nehéz is vizsgálni, mennyire pörgeti fel a… mit is? Az eseményeket? A hangulatot? A helyi biztonság iránti elköteleződést? A kíváncsiságot? Vagy a résztvevőket? Ezt mind. A Police Café Extra rovat ötödik darabja olyasmiről szól, ami talán a tudománynak is hoz valamit a konyhára. Mindenesetre a magyarországi Police Cafék történetében korszakos lépésnek szánom azt a leíró jellegű hatásvizsgálatot, amelyet 27 rendezvény alapján végeztem. Most a kutatás első részéről szól a fáma, ősszel pedig jön a folytatás…

***

A Police Café hatása a rendőrség és a közösségek kapcsolatára 1. rész Kérdőíves felmérés

A fenti című tanulmány végére – múzsámra jellemző módon a leadási határidő napján – pár perccel ezelőtt került pont, a hír tehát ezúttal igazán friss, meleg. Sőt, forró. Hiszen van, aki forrón szereti, nemcsak a kávét, a híreket is, még az ilyen júliusi hőségben is. Íme egy kis előzetes a tanulmányból

Az írás az előzmények ismertetésével kezdődik: mesélek egy tizenegy évvel ezelőtti karácsonyi ajándékról, támogató barátokról, a Café módszertan eredetéről és magyarországi adaptálásáról, bevezetéséről, az első kortyokat megkóstoló és megszerető bátor rendőrkapitányokról.

A kutatás célját, módszereit, célcsoportjait bemutató módszertani fejezet megadja a szövegkörnyezetet, amelyben aztán a kérdőíves felmérés eredményei elhelyezhetőek, értelmezhetőek.

Ígéret hangzik el a kutatás második részének elkészítésére, amelyben interjúkat elemzek majd. Az adatgyűjtés még folyamatban van, őszre várható az eredmény.[17]

Megtudjuk, hol, hány, milyen korú, nemű, beosztású, iskolázottságú, szakmájú, tapasztalatú civil és rendőr kávézott együtt 27 alkalommal, és közülük hányan töltötték ki a kérdőíveket.

[17] Időközben ez a tanulmány is elkészült, megjelenésre vár, kiadót keres…

Aztán jön a lényegi rész, hogy miket válaszoltak a kitöltők. Két kérdéssort készítettem, az egyik kérdőívet rendőröknek, a másikat civileknek. Természetesen a helyszínekre vonatkozó kérdéseket az adott területhez igazítottam.

A fejezetek, amelyek mentén a válaszokat bemutatom és elemzem, az alábbiak:

- A válaszadók módszerről meglévő korábbi ismeretei
- A válaszadóknak a Police Cafék szervezésével és hangulatával kapcsolatos véleményei
- A Police Cafék szakmai hozadékainak megítélése
- Egy lehetséges következő Police Cafén való részvételi szándék és témajavaslatok
- A Police Café kritikája
- A rendőrök véleménye a módszertani képzésről, saját szerepükről, a jó Police Café hozzávalóiról
- Police Café csak rendőröknek?

És végül, néhány tételmondat erejéig a kutatás eredményeiből is kínálok egy kis kóstolót:

- Minél több helyi szakmai tapasztalattal bírnak a házigazda rendőrök, a Police Cafék lebonyolítása annál jobb kezekben van.
- A módszertannak fontos része a vendéglátás művészete. Ezért a helyszínek kijelölése, az érintettek elemzése és a meghívandók kiválasztása, megszólítása, az esemény megszervezése, a helyiség berendezése, a kávé és a szemléltető eszközök bekészítése, a vendégek fogadása, leültetése a képzésen fontos téma. A válaszadók a Cafékban mindezzel elégedettek voltak.
- A vendégek és a rendőrök is teljes mértékben úgy érzik, a Café módszer mindenkinek lehetőséget biztosít a megszólalásra.
- Valamilyen mértékű szemléletváltozást saját magán a válaszadó civilek 92, a rendőrök 81%-a tapasztalt. Talán nem túlzás ebből a számból arra következtetni, hogy a szemléletformálásnak a Police Café hatékony módja.
- A válaszoló rendőrök 100%-a pozitív benyomásokat szerzett a Cafékban jelen lévő civilekről, az általuk képviselt szervezetekről és intézményekről, ami jó jele a rendőrök civilek felé nyitásának. A civilek 94%-a is egyértelműen pozitívan nyilatkozott a Cafékban megismert rendőrökről, 87%-uknak pedig javult a véleménye a rendőrségről is.
- A válaszadók elsöprő többsége egyértelműen vagy kisebb-nagyobb megkötésekkel ajánlaná másoknak is a Police Cafén való részvételt.
- A rendőröknek a rendezvények előtti véleménye a programsorozat után egyöntetűen pozitívan változott. Egyetlen rendőr sem erősítette meg a korábban felmerülő fenntartásait.
- A Police Cafénak a rendőrség belső szervezeti viszonyaira, a kollégák, illetve a vezetők és a beosztottak közötti kapcsolatokra is van jótékony hatása.
- És végül az is kiderült, miben van tennivaló: a módszertan maradéktalan betartásának hangsúlyozása; a sajtónyilvánosság növelése; a rendezvények időtartamának helyi sajátosságokra szabása, a Cafék nyomán született probléma- és helyzetmegoldások visszacsatolása a közösségnek.

Hátha a fentiek alapján kedvet kapnak az egész tanulmány elolvasásához is. Ha megjelenik, természetesen ezen az oldalon is hírt adok róla.[18]

---

[18] Ez így is történt, azzal az apró „szépséghibával”, hogy a tanulmánykötetet megjelentető kiadó nyomtatásban nem, csak digitálisan adja majd ki a művet, valamikor 2020. január 30-ig. Szerzői szerkesztésben viszont hozzájárult a terjesztéshez, amit a honlapjaimon meg is tettem. Molnár Katalin: A Police Café hatása a rendőrség és a közösségek kapcsolatára. In:

29. POLICE CAFÉ EXTRA 7. – NEMZETKÖZI VIZEKEN

2018. november 3.

Megint egy kis lépés az emberiségnek, de nagy lépés nekünk: megszületett első közös szöveggyerekünk. Kedves szerzőtársammal, Uricska Ernával szerzői örömöknek néztünk elébe, s lőn. Tudatjuk az érdeklődőkkel, hogy angol nyelvű tanulmányunk jelent meg a CEPOL European Law Enforcement Research Bulletin című folyóiratának 2018. évi októberi számában.

***

2017 júliusában hivatalból hozzám is eljutott egy nemzetközi konferencia felhívása. Biztosan a szokásos, valami számomra érdektelen téma – gondoltam. De azért lelkiismeretesen beleolvastam a levélbe. A 2018. november 28–30. között Budapesten tartandó rendezvény címe ez volt: *„Innovations in law enforcement – Implications for practice, education and civil society”*. Minden egyes szó – *„Rendészeti innovációk és hatásuk a gyakorlatra, az oktatásra és a civil társadalomra”* – megszólított. Angoltudásomnak még mindig hiányát szenvedvén, a felületesnél pontosabban is érteni vágytam a témakiírás részleteit. Kedves angoltanárnőmet hívtam hát segítségül, nézné meg, jól gondolom-e, amit gondolok: hogy ez felhívás keringőre.

Szinte egyszerre kiáltottunk fel: De hiszen a Police Café céljai és módszertana tökéletesen illenek a konferencia profiljába! Vettünk tehát egy nagy levegőt, bejelentkeztünk előadónak, és 2017. november 29-én a 19. szekcióban helyet is kaptunk. Közeledett a nagy nap, összeállítottuk a prezentációt, lelkesen készültünk. Aztán az utolsó pillanatban egy sajnálatos kis baleset következménye engem megakadályozott a személyes szereplésben, de szerencsére szerzőtársam, ha a hazát nem is, de a becsületünket megmentve, egyedül is megtartotta az előadást. Utólag és századszorra is köszönet érte!

Aztán a Power Point prezentációnk felkerült a CEPOL honlapjára, aminek csendesen örültünk. A szervezők következő kérdésére, hogy szeretnénk-e, ha az előadásból szerkesztett tanulmányunk megjelenne a CEPOL tudományos folyóiratában, örömmel válaszoltunk igennel.

Újabb szép szakasza kezdődött a közös alkotómunkánknak: a szöveget angolul is meg kellett írni. Szerencséje van annak, aki épp egy rendészeti szaknyelvet oktató angoltanárt tudhat maga mellett, így hát ezt a szintet is megugrottuk. Megjegyzem a tanárnő nemcsak

---

Hegedűs Judit (szerk.): Magatartástudományi kutatások a rendészeti képzés megújítása érdekében. Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Budapest, 2019. Megjelenés alatt. http://www.nyelvilektoralas.hu/wp-content/uploads/2012/05/Moln%C3%A1r-Katalin-A-Police-Caf%C3%A9-hat%C3%A1sa-1.-r%C3%A9sz-K%C3%89ZIRAT.pdf

kedves kollégám az egyetemen, de zuglói lakosként többszörös Police Café látogató, és a módszernek az angoltanításban is lelkes kipróbálója.

Izgatottan küldtük el a szerkesztőségbe a kéziratot, ám hónapokig nem jött válasz. A gyakorlott nemzetközi publikáló pályatársak nyugtatgattak: ez sajnos normális, hosszú a szerkesztőségi átfutási idő. Na de ennyire? Eltelt 9 hónap – ennyi idő alatt egy embergyerek is megszületik –, és mivel nekünk ez volt első közös szöveggyerekünk, talán türelmetlenek, talán csak ambiciózusak voltunk, ezt döntse el az olvasó. Ezért idén szeptemberben kopogtattunk a szerkesztőségnél, hogy mivel nem kaptunk választ, befogadják-e a cikkünket, elvinnénk máshová. Erre – micsoda véletlen – kis türelmet kértek, és ígérték, pár napon belül megkapjuk a szakmai lektor véleményét, mert már dolgozik a szöveggel. Így is lett: néhány apró módosítást, kiegészítést kért, amelyet gyorsan el is végeztünk, és visszaküldtük a kész művet.

Innentől felgyorsultak az események, s íme az eredmény. Örömmel jelentem: a European Law Enforcement Research Bulletin 2018. évi októberi számában megjelentünk.[19] Megtisztelő, hogy közös előadásunk és írásunk révén a magyarországi Police Café az európai rendészet színes módszertani térképére is felkerülhetett. Remélve, hogy ez az immár harmadik[20] nemzetközi bemutatkozás nem az utolsó lesz. Mert természetesen további terveink is vannak. De ezekről majd a maguk idején…

[19] Katalin Molnár – Erna Uricska: An Efficient Method for Improving the Partnership between the Police and the Community. Special Conference Edition Nr. 4 of the European Law Enforcement Research Bulletin. Editors: D. Nogala, T. Görgen, J. Jurczak, B. Meszaros, P. Neyroud, L.G. Pais, B. Vegrichtova. No SCE 4 (2018)

[20] Az első ez volt: Gaál Gyula – Molnár Katalin: Police Café Pécs – innovative Consultation of Police and Civilians about Security. Policajná Teória a Prax. Ročník XXIII. 4/2015., 71–78. o., Bratislava. A második pedig ez: Gaál Gyula – Molnár Katalin: About the Safe Community. In: JURA. 23. évfolyam 2017. 1. szám, 58–63. o., Pécs.

30. POLICE CAFÉ EXTRA 8. – A POLICE CAFÉ A WORLD CAFÉ VILÁGTÉRKÉPÉN

2018. november 18.

Kis csepp a World Café világra szóló hírtengerében, de nagyon jó tudni, hogy a Police Café révén immár Magyarország is rákerült arra a térképre, amelyen az látható, hogy hol és mire használják a World Café módszerét.

***

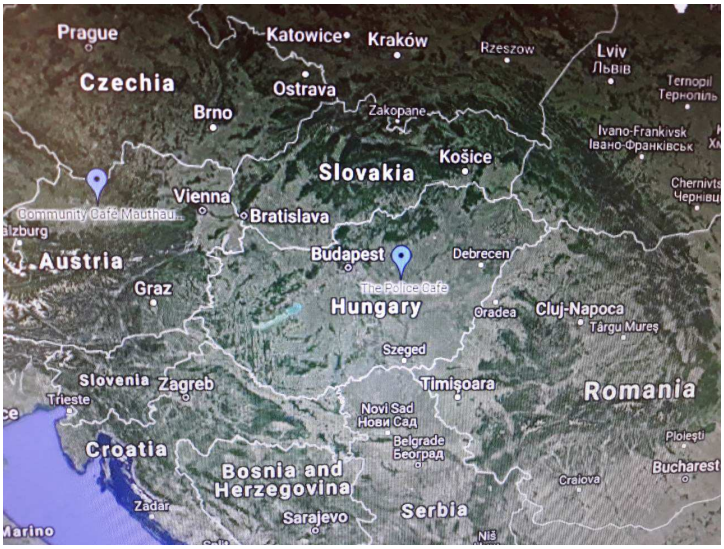

Legutóbb az afölött érzett örömömről számoltam be, hogy a magyarországi Police Café – immár harmadszor – angol nyelven is bemutatkozhatott. Különböző nemzetközi rendészeti folyóiratokban írtunk róla szerzőtársaimmal. Alig hogy blogbejegyzéseim olvasóival megosztottam az újabb publikáció örömhírét, máris jött a következő.

Kedves szerzőtársam üzenetet küldött, és mellékelt egy képet. Kérte, nézzek rá, ha ráérek… Vacsora közben csak egy pillantást vetettem a telefonra, és igencsak nehéz volt kivárnom az alkalmas percet, amikor végre alaposabban is szemügyre vehetem az üzenetet.

Mondhatom, ennél nagyobb meglepetés nem is érhetett volna. Ennek a kis pontocskának a World Café nagy térképén való elhelyezésében serénykedőnek köszönöm mindazt, amivel támogatott abban, hogy idáig juthatott ez az ügy. Hónapok óta fontolgattuk, halogattuk, hogy a World Café honlapjának szerkesztői is tudomást szerezzenek arról, hogy a Juanita Brown által 21 éve kifejlesztett és világszerte elterjedt közösségfejlesztő alkotótechnikát mire használjuk. A honlap Global Impact rovatának Global Map nevű fülén lévő térképen Magyarországra közelítve és a jelzésre kattintva az alábbi felirat immár elárulja, hogy Police Café néven a rendőrség és a közösségek hatékony párbeszédét igyekszünk segíteni:

Name: The Police Cafe
Description:
Host: Katalin Dr. Molnar Phd
Where: Hungary
Purpose: Improving the partnership and cooperation between the Police and the Community
http://policecafe.hu/

Az öröm persze megosztva még nagyobb. Így hát e helyütt is illeti a köszönet azt a sok-sok rendőrt és szervezőt is, akik nélkül mindezek a Police – és immár egyéb – Cafék nem jöhettek volna létre. Az általam moderáltak száma jelenleg 44-nél tart, s még idén decemberben biztosan lesz kettő. Ha nem három. Majd meglátjuk. És egyre többször fordul elő az is, hogy Café-képeslapot kapok, amelyen lelkes követők számolnak be az általuk rendezett „önkiszolgáló" Police Cafékről.

A hab a tortán – akarom mondani a rendőrkávén –, hogy az aprócska (de mégiscsak nemzetközi) hír(név)ről szóló tudósítás éppen ott ért utol, ahonnan az egész Police Café Hungary 2013 júniusában elindult, azaz Pécsett…

Uricska Erna, kedves szerzőtársam, biztató angoltanárom és aktív zuglói Police Café látogató

31. POLICE CAFÉ EXTRA 9. – HALAS CAFÉ KÉPESLAP

2018. november 24.

Előre bejelentett Police Café képeslapom érkezett. Már vártam, ugyanis három nappal korábban értesített a házigazda, jelesül a kiskunhalasi rendőrkapitány, hogy ne lepődjek meg, de megint Rendőrkávéházat nyitnak. Nem lepődtem meg. Viszont igen örültem, mert olyan önállóak és annyira rákaptak a helyi biztonságban érintettekkel való efféle eszmecserére, hogy egy évvel a baranyaiak után ők is úgy gondolták, hogy a Járási Közbiztonsági Egyeztető Fórumot most már Rendőrkávéházban rendezik.

***

Járási Közbiztonsági Egyeztető Fórum – másként, immár Bács-Kiskunban is

Megint milyen szép párhuzamok. Alig kicsivel több, mint egy évvel ezelőtt, 2017. november 8–9-én Baranya megye próbálta ki ennek a fórumnak a megújítását, sikerrel.

Kiskunhalason ezzel a minden ízében partneri párbeszéddel annyira sikerült megmozgatni a helyieket, hogy ezúttal 35-en voltak: intézményvezetők, polgárőrök, önkormányzati képviselők. A moderátori szerepet is betöltő kapitány az 5 rendőr témagazda mellé most olyan kollégákat is ültetett, akik gyakorolták, tanulták a műfajt. „Add tovább!” jeligére a módszert terjesztő tanárnőként mi mást is kívánhatnék?

A lakóhely biztonságáról, az ittasság és láthatóság összefüggéseiről, a büntetőeljárással kapcsolatos tudnivalókról és az online biztonságról beszélgettek a meghívottak, illetve arról, mit is várnak a civilek a rendőrségtől. Az utolsó kérdésre szerintem ki lehet találni a válasz egy részét: olyan rendőröket, akikkel így lehet beszélgetni a közös helyi biztonságteremtésről.

A hangulatképeken, amelyeket a szervezők küldtek, úgy látom, nem hiányzott semmi: a kávécsészék mellett a rajzos összegzések elkészítéséhez szükséges eszközök kis kosarakban, kávészemekkel dekorált asztalterítőn várták, míg játékba jönnek.

A Halas Tv Esti Híradója 2018. november 23-án rövid összeállításban számolt be az eseményről. A kapitánnyal és a szervezővel készített interjú vágóképein pedig örömmel fedeztem fel az ismerős arcokat. Csak így tovább, halasiak! Nemsoká találkozunk…

32. MIKULÁS NAPI MEGLEPETÉS I. – ROMA–POLICE CAFÉ KISKUNHALASON

2018. december 6.

Mikulás napján Rendőrkávéházat nyitni az álmoskönyv szerint állítólag jót jelent. Legalábbis én ezt állítom. De azért ne higgyék el, inkább próbálják ki. Mi a kiskunhalasi rendőrökkel megtettük, és mondhatom, sikerült igazi ajándékot adnunk a helyi cigány közösségnek. És nem a csokimikulásra és a szaloncukrokra gondolok, sokkal inkább arra a partneri beszélgetésre, amely közös dolgaink méltó és hathatós rendezéséhez elengedhetetlen.

***

Pontosan két hete kávéztak utoljára Kiskunhalason a rendőrök és a civilek, s beszéltek ügyes-bajos dolgaikról, közös biztonságukról. Az aznapi témákról csak egy képeslapon értesültem, de örömmel adtam hírt önállóságukról a kettővel ezelőtti blogbejegyzésemben *Police Café Extra 9 – Halas Café képeslap* címmel.

Különben is: már akkor tudtam, hogy hamarosan találkozunk, hiszen december 6-án újra nyitják Rendőrkávéházukat, és moderátorként a régi szeretettel várnak. Egy kedves rendőr kollégám személyében útitársam is akadt, aki Pesten lakik ugyan, de Kiskunhalason dolgozik. Hetente egyszer-kétszer jár oda, és nincs ebben semmi csoda: messziről is képes elirányítani helyi „seregét”, mert így hívja rendőreit, akik szükség esetén besegítenek a helyi biztonságteremtésbe. Így aztán mint rendőrparancsnok érintett volt a párbeszédben. Na meg kíváncsi is, mi a titka ennek a Police Cafénak, amiről már olyan sokat meséltem neki.

Tudtam én, hová invitálom, hiszen a halasiak értik a dolgukat. Annyira begyakorolták magukat a módszerbe, hogy jószerivel szükség se lenne rám, most mégis szerették volna, ha jelen vagyok. Ahogy kedves kapitány uram felkonferálta a rendezvényt, ahogyan üdvözölte a vendégeket, ahogyan egyértelműen kijelölte a találkozás célját, az már megadta az alaphangulatot. S miközben néztem, hogy dolgoznak kedves témagazdáim, mennyire élvezik a beszélgetést a meghívottak, s milyen szépen kerekednek ki a végén a fontos üzenetek, arra gondoltam: ebbe se beleszólnom, se beleavatkoznom nem kell. Jóformán csak gyönyörködhettem. Közben rájöttem, hogy lehet, nem is moderálni hívtak, inkább azért, hogy lássam, hova jutottak professzionalizmusban, szándékban és bátorságban. Utóbbi kettő megléte ugyanis garantálja az elsőt. Ha a felelősök és az érintettek mernek és akarnak kezdeményezni, akkor előbb-utóbb tudni is fogják a módját, mit és hogyan tegyenek egy kiemelten fontos ügyért.

A mostani Café igencsak rendhagyó volt. Eleve Mikulás napjára esett, ami a mindig gondos szervezőt természetesen alkalmi dekorációra ihlette. A legapróbb részletekre is ügyelt: a kávébabszemek mellett az asztalterítőt most szaloncukrokkal is megszórta, a név- és üdvözlőkártyák mellett pedig mindenkit várt egy csokimikulás. Magam egy Mikulás-sapkával készültem, s bevezető szövegembe is sikerült becsempészni valamit ennek a jeles napnak az üzenetéből.

A Roma–Police Café Kiskunhalas ünnepi asztali dekorációja, 2018. december 6.

Mivel a három téma közül kettő is kifejezetten a gyerekeket, fiatalokat érintette, óhatatlan volt, hogy ne emlékeztessek arra, hogy ezen a napon elsősorban őket szokás meglepni. A rendőrség Mikulás napi ajándéka ezúttal az volt, hogy a felnőtteknek kínálta egy olyan szakmai párbeszéd lehetőségét, amellyel a gyerekeiket érintő problémák talán hatékonyan kezelhetők. A dizájner drogok használatának következményei, a család és a kriminalitás kapcsolata; a megelőzés és segítés, a szerhasználatból való kiutak megtalálása; illetve a közlekedési kultúra, a közlekedésbiztonság aktuális helyi kihívásai voltak terítéken a mai Caféban.

Az ünnepi díszletek között tovább fokozta a hangulatot, hogy nyitányként egy helyi felső tagozatos kislány cigánytáncát nézhettük meg. A kitűnő tanuló és gyönyörűen táncoló gyerekre büszke most egész Kiskunhalas, hiszen produkciójával az Országos Roma Ki mit tud rendőrségi különdíjaként egy kerékpárt nyert, illetve meghívást kapott Mága Zoltán újévi koncertjére.

A Roma–Police Café Kiskunhalas zenés-táncos megnyitója

A nyitótánc és a hely szelleme – hiszen még nem is mondtam, hogy a Rostás László nevét viselő kiskunhalasi Cigány Közösségi Házban nyitottunk Police Cafét – engem is nagyon megihletett. Annyira, hogy kihasználván a visszafogott moderálás során megspórolt időt, félrevonultam, s kissé felfrissítettem igencsak megkopott emlékezetemet. Elhatároztam ugyanis, hogy a rendezvény zárásakor elénekelek egyet a régi kedves cigánydalok közül, amelyeket 15 éven keresztül adtam elő többedmagammal az Alföld egy másik városkájában, Nagykátán a Tápiómente Néptáncegyüttes kis kórusában. Több mint húsz éve nem énekeltem ezt a dalt, s nehezen jött számra a szöveg. Márpedig, autentikus közönség előtt szerepelvén, pontos szerettem volna lenni. Az egyik helyi dolgozótól kértem segítséget, illetve az internetről, természetesen. Sikerült is pontosítani a szöveget, s gyorsan újra tanultam. Volt is meglepetés, ahogyan azt terveztem. Nem annyira a művészi színvonal, sokkal inkább a gesztus ereje hatott. Senki nem számított rá ugyanis, hogy a moderátor a szokásos rövid összegzése záró akkordjaként dalra fakad, méghozzá a vendégek egyik felét kitevő cigányok saját anyanyelvén. A bensőséges hangulat a mégoly komoly témát is segített jobban érteni, a mindkét fél részéről megnyilvánuló tiszta szándékot pedig érezni.

Hogy mi lehetett az a fontos ügy, amiről 30 ember beszélgetett ma Kiskunhalason, azt bizonyára kitalálta az olvasó. De miért kell ennyire hangsúlyozni a szándékot, a bátorságot és a módszertani professzionalizmust? Hát azért, mert ha nem megfelelő módon nyúlunk a cigányoknak a közösségi normákhoz és a többségi társadalomnak a cigányokhoz való viszonyához, a két kultúra együttélésének nehézségeihez, különösen pedig a rendőrség ezzel kapcsolatos tennivalóihoz, az egészen biztosan csak újabb és újabb félreértéseket és konfliktusokat szül. Ezekből pedig elég. Márpedig semmire nincs nagyobb szükség, mint érteni, megérteni és elfogadni egymást, amihez viszont tanulni és gyakorolni kell a párbeszédet. Erre alkalmasabb módszert, mint a Police Café, én magam biztosan csak egyet ismerek: a művészetet. A táncból és az énekből a kislány és én adtunk ízelítőt, a vendéglátás művészetéből viszont a kiskunhalasi rendőrök, akik ma is színjelesre vizsgáztak.

33. POLICE CAFÉ EXTRA 10. – MIKULÁS NAPI MEGLEPETÉS II.

2018. december 7.

Idén a Mikulás két ajándékot is hozott. A másodikról szóló hírt mára tartogattam, nehogy a jóból is megártson a sok, ahogy mondani szokás. Az én szokásom viszont az, hogy szívesen és lehetőleg azonnal megosztom az örömömet. Most épp a fölött, hogy a zuglói „Szomszédom a rendőr!" közösségi bűnmegelőzési projekt nyerte a rangos 3. díjat az Európai Unió tagállamainak éves versenyén.

***

Bevallom töredelmesen, hogy amikor tegnap megosztottam a kiskunhalasi Roma–Police Café hírét, először nem írtam sorszámot a címe mögé. Miután este megtudtam a bécsi díjátadó eredményét – ment ám a forró drót! –, a Mikulás napi meglepetéshez hozzábiggyesztettem az I. számot, tudván, hogy ma meglesz a II. is.

Mert bizony ezt a meglepetést is a Mikulás hozta. A zuglói csapat úgy várta Bécsből a hírt, mint a gyerekek az öreg szakállast. Tudták, hogy jók, és járna az ajándék, de hogy ezúttal jutott is, az igazán jóleső érzés. Tulajdonképpen már az elismerés volt, hogy ez a projekt juthatott ki az európai tagállamok bűnmegelőzési programjainak versenyére. A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács úgy ítélte meg, méltón fogjuk képviselni az országot. De abban, hogy egy olyan erős nemzetközi mezőnyben, ahol a közösségi rendészet terén évtizedek óta élen járó országok is szerepelnek, egyáltalán labdába rúghatunk, lehet, hogy csak azok hittek, akik nemcsak a habot isszák le a rendőrkávéról, hanem az elejétől kitartóan és derekasan kiveszik a részüket a „Szomszédom a rendőr!" program dolgos hétköznapjaiból is.

Kezdve az eredeti ötletet adó Tomis Karcsi körzeti megbízottól és az ötletet komolyan vevő ZKNP-vezető Kovács-Csincsák Lászlótól, a kivitelezésben óriási szerepet játszó két projektmenedzsertől, Adler Katától és Gyügyei Lilitől; folytatva Váradi Attila rendőrkapitánnyal és rendőreivel: Bálint Katával, Csukay Gáborral, Erdész Judittal, Juhász Györggyel, Kiszi Istvánnal, Lukács Mariannal, Mezei Tamással, Nagy Leventével, Németh Ferenccel, Oláh Lászlóval, Orosz Jánossal, Ökrös Lászlóval, Őz Miklóssal, Sebőkné Barad Mártival, Sivadó Jánossal, Sütő Lászlóval, Szekeres Gáborral és Varga Györggyel, akik mindent beleadtak, amijük csak van. Az ő szívük, lelkük, szakértelmük vitte sikerre a programot itthon és a nemzetközi megmérettetésben is.

Remélhetőleg sokan fognak gratulálni a programHOZ, de azokNAK, akik megvalósítóként egyformán a legfontosabb szereplői az egész folyamatnak, ezúton tolmácsolom az én elismerő szavaimat. És nem bánom, hogy az egészbe belekeveredtem, akarom mondani belekeverhettem a rendőrkávét is. Megtisztelő, hogy veletek dolgozhattam.

Szeretettel: (Police) Café Kata

A Police Café Zugló sorozat utolsó állmásának témagazdáival

A képen balról jobbra:
Juhász György, Tomis Károly, Café Kata, Sebőkné Barad Márta, Ökrös László

34. Police Café Extra 11. – Bronzérmes a szomszédom – Ismét a Zsaru Magazinban

2019. január 15.

Hírbe hoztak a zuglói rendőrökkel – de egyáltalán nem bánom. Sőt, büszke vagyok rá(juk)! A Zsaru Magazin 2019. január 10-i számában korrekt és alapos híradást olvashatunk a „Szomszédom a rendőr!” projekt nemzetközi sikeréről. Avagy amikor a zsurnaliszta is vastagon benne van…

****

REFLEKTOR

BRONZÉRMES A SZOMSZÉDOM

KIMAGASLÓ NEMZETKÖZI ELISMERÉSBEN RÉSZESÜLT EGY ZUGLÓI KÖZBIZTONSÁGI PROGRAM. EURÓPA LEGJOBBJAI KÖZÉ VÁLASZTOTTÁK A XIV. KERÜLETI ZSARDÁT, A ZUGLÓI ÖNKORMÁNYZAT ÉS A ZUGLÓI KÖZBIZTONSÁGI NONPROFIT KFT. (ZKNP) KÖZÖSSÉGI RENDŐRSÉGI PROGRAMJÁT.

„SZOMSZÉDOM A RENDŐR!” PROGRAM

Kovács-Csiszár László

Kézi és gépi kamerák kipróbálásán

2017 betörésben jeleskedő kisautós

Tanuszűrő tesztje nyereglőn pattanunk

2019/1. ZSARU MAGAZIN MAGAZIN 41

Zsaru Magazin 2019. január 10.

2019. január 10-én jelent meg a Zsaru Magazin legutóbbi száma. Ez persze önmagában nem bír nagy hírértékkel. De az talán igen, hogy benne már megint rendőrökkel emlegetnek egy lapon. Ráadásul nem is akármilyen összefüggésbe hoztak minket.

Kettővel ezelőtti blogbejegyzésemben (Police Café Extra 10.) magam is hírt adtam arról, hogy a XIV. kerületi rendőrkapitányság és a Zuglói Közbiztonságért non-profit Kft. közösen működtetett „Szomszédom a rendőr!” elnevezésű projektje harmadik helyezést ért el Bécsben az Európai Unió tagállamainak éves bűnmegelőzési versenyén.

Ez az eredmény, úgy látszik, megütötte a rendőrségi magazin ingerküszöbét is, joggal. A lap méltán lokálpatriótának mondható, a biztonságos és élhető Zugló megteremtésében igencsak érdekelt, ezért kicsit sem elfogult riportere megint kitett magáért és rendőreiért: két oldalt szentelt a program és a siker korrekt és alapos bemutatásának. Köszönet érte, Szilágyi Attila!

35. POLICE CAFÉ EXTRA 13. – POLICE CAFÉ INTERJÚ AZ EGYETEMI LAPBAN

2019. február 26.

A Bonum Publicum egyik kedves, fiatal, még diáklány szerkesztője pár hete megkeresett, adnék-e interjút neki. A Police Café-ról kérdezgetne. Én meg válaszolgattam. Azt hiszem, nem árt az ügynek az efféle hírverés sem…

****

Úgy látszik, jó szériában vagyok, és talán az ügy is, amelyért elég régóta dolgozom. Pozitív hírek egymás után, napra nap. Szétkürtölöm hát ezt is, hadd szaporodjon az öröm. Mert olyan jószág az, amelyiket ha megosztjuk, egyre több lesz belőle.

Legyen hát jó a köznek is ez a hír – ha már egyszer ez a neve annak a folyóiratnak, amelyben megjelent a címben jelzett szöveg.

Szép, igényes kivitelű lap a Bonum Publicum. Pár hete az egyik kedves, fiatal, még diáklány szerkesztője megkeresett, adnék-e interjút neki. A Police Café-ról kérdezgetne. Lehet erre nemet mondani? Több mint egyórás kellemes beszélgetésünknek egy tartalmas írás lett az eredménye, amely – hála a digitális világnak – már elektronikusan is elérhető. Azt hiszem, nem árt az ügynek az efféle hírverés sem…

Az interjú a 23–25. oldalon olvasható.

36. ÉS… ÚJRA PÉCSETT? KÉPZELETBELI HÍRADÁS EGY KONFERENCIÁRÓL

Körbeértünk. Mondják, minden út Rómába vezet… Cáfolom. Inkább Pécsre. Legalábbis ha Police Caféról van szó. Mert ennek magyarországi őshazája bizony e város, immár öté éve. Illik tehát, hogy itt rendeztük a születésnapi konferenciát…

***

Az első blogbejegyzés, amellyel a Police Café internetes pályafutása és ez a könyv is indult, 2013. június 8-án íródott. Annak záró gondolatában azt kívántam: bárcsak elterjedne a módszer a civilek és a rendőrök között, s sokan csatlakoznának hozzánk!

Nos, talán hihetem, hogy a (mód)szer, ha lassan is, de biztosan hat.

A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács a Belügyminisztérium Közszolgálati Személyzetfejlesztési Főigazgatóság[21] továbbképzési rendszerében 2016 tavaszán akkreditáltatta a „Police Café – módszertani és kommunikációs képzés rendőröknek” című 8 órás, 8 kredites tanfolyamot.[22] Azóta mintegy 150 rendőr sajátította el a módszert, s közülük körülbelül százan vettek részt az eddig rendezett több mint harminc Police Cafében.

A baranyaiak példáján felbuzdulva Bács-Kiskun megyében és Zuglóban kaptak rá legjobban a helyiek a rendőrkávézásra. Ezen a konferencián ők is bizonyították, hogy méltó gazdái a Rendőrkávéháznak: bemutatták, hol, mire és hogyan használták és használják a biztonságos és élhető közösségekért folytatott párbeszédnek ezt a módját.

A workshopban részt vevő vendégek pedig végre minden olyasmit megkérdezhettek a gyakorlott szakemberektől, amit korábban nem tudtak. Mert valljuk be: annak is ideje, hogy a rendőrök is többet beszélgessenek egymással. Itt nemcsak idő, de alkalom és hely is adódott erre.

A Police Café ötéves születésnapján ezzel a kiadvánnyal köszöntöm hát a módszer értő használóit, kedves rendőr barátaimat. Nosztalgikus ajándékként fogadjátok szeretettel a benne foglalt írásokat. Remélem, segítenek felidézni a közösen átélt élményeket.

És ajánlom figyelmébe eddigi és ezután születő blogbejegyzéseimet mindazoknak, akik most kóstolták először a rendőrkávét. Ha ízlett, fogyasszák máskor is!

Sok-sok kellemes beszélgetést kívánok közös biztonságunkról, hogy tovább gyarapodjon a magyarországi Police Café közösség!

---

[21] A szervezet azóta a Rendészeti Vezetőkiválasztási, Vezetőképzési és Továbbképzési Főosztály nevet viseli.

[22] A képzés nyilvántartási száma: 3/M/2016/5468 A tréning egynapos, egy alkalommal 12–25 fő részére érdemes megtartani. Sajátossága, hogy kifejezetten saját élmény alapú, tapasztalati tanulás, azaz a résztvevők úgy tanulják a módszert, hogy közben gyakorolják is. Minden olyat megtudnak és ki is próbálnak, ami egy sikeres Police Café rendezéséhez szükséges. Nagy előnyt jelent, hogy a képző helybe megy, s már a képzés során a helyi szakmai sajátosságokra és személyes erőforrásokra fókuszálva lehet kidolgozni a részleteket. Ezért sem lehet a szakmai tartalmat uniformizálni. A rendőrök a Police Café képzésre a képzővel történő előzetes egyeztetést követően, az ő segítségével jelentkezhetnek.

IRODALOM

Budavári Árpád: A közbiztonság kőlevese. Belügyi Szemle 2012/11. szám, 70–98. o.

Gaál Gyula – Molnár Katalin: Ami elromolhat, az el is romlik? A média szerepe a biztonságos, élhető közösségek formálásában. In: Gaál Gyula – Hautzinger Zoltán (szerk.): Pécsi Határőr Tudományos Közlemények XVI. Pécs, 2013., 131–140. o.

Gaál Gyula – Molnár Katalin: Másképpen a biztonságról – Police Café Pécs. Belügyi Szemle 2014/11. szám, 101–114. o.

Gaál Gyula – Molnár Katalin: A biztonságos, élhető közösségek védernyője. Hadtudomány XXV. évfolyam, Elektronikus szám, 2015., 111–118. o.

Gaál Gyula – Molnár Katalin: A World Café rendészeti alkalmazásának kezdeti tapasztalatai. Magyar Rendészet 2015/5., 11–19. o.

Gaál Gyula – Molnár Katalin: Police Café Pécs – innovative Consultation of Police and Civilians about Security. Policajná Teória a Prax. Ročník XXIII. 4/2015., 71–78. o., Bratislava.

Gaál Gyula – Molnár Katalin: About the Safe Community. In: JURA. 23. évfolyam 2017. 1. szám, 58–63. o., Pécs.

Medve Judit: A rendészeti bűnmegelőzés hatékony eszközei. Magyar Rendészet 2014/5. szám, 65–81. o.

Molnár Katalin – Tamási Zsolt: A rendőrség közösséggel való kapcsolatának javítási lehetőségei. Belügyi Szemle, 2019. Megjelenés alatt.

Molnár Katalin: A motiválás módszertani lehetőségei a felsőfokú rendészeti képzésben. In: Hegedűs Judit (szerk.): A magatartástudomány helye és szerepe a rendészeti képzésben. Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Budapest, 2019. Megjelenés alatt.

Molnár Katalin: A Police Café hatása a rendőrség és a közösségek kapcsolatára. In: Hegedűs Judit (szerk.): Magatartástudományi kutatások a rendészeti képzés megújítása érdekében. Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Budapest, 2019. Megjelenés alatt.

Uricska Erna –Molnár Katalin: An Efficient Method for Improving the Partnership between the Police and the Community. Special Conference Edition Nr. 4 of the European Law Enforcement Research Bulletin. Editors: D. Nogala, T. Görgen, J. Jurczak, B. Meszaros, P. Neyroud, L.G. Pais, B. Vegrichtova. No SCE 4 (2018)

Internetes hivatkozások:

http://policecafe.hu/foggal-orommel-a-polgarorokert/

http://policecafe.hu/pallas-athene-es-a-biztonsagos-cafe/

http://policecafe.hu/world-cafe-alapelvek/ és http://policecafe.hu/vedjegy-police-cafe-alapelvek/

http://www.police.hu/hu/hirek-es-informaciok/bunmegelozes/aktualis/police-cafe-pecsett

www.theworldcafe.com

Rendőrkávéház? Az meg mi? Furcsán hangzik magyarul. Angolul bezzeg nem annyira: Police Café. Ízlelgessük csak a szavakat… mert kell egy jó név. A Police Café jó. És ez a név kötelez… De mire is?

Ha Police, akkor ott biztos van rendőr. Talán nem is egy, több is. Bizony, többen vannak, sőt, fontos szerepük van: ők a házigazdák. Témagazdák vagy témafelelősök – ahogy tetszik. Ülnek a meghívott vendégekkel egy-egy asztal körül, és beszélgetnek. Órákig is akár, mert a téma körbejár. Hiszen ez egy Kávéház. Café. Police Café.

Hogy miről beszélgetnek és kikkel és hogyan, és ez miért különleges, arról szól ez a könyv. Vállaltan szubjektív módon, de ez a módszer szenvedélyes képzőjének és moderátorának talán megbocsájtható.